

Giới thiệu Mỹ Nhân Hồ Phế Khí Vương Phi

Truyện Mỹ Nhân Hồ Phế Khí Vương Phi là một truyện mới nằm trong chuỗi truyện viết về chủ đề truyện xuyên không được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online. Một truyện đặc sắc trong cách xây dựng nhân vật và tình huống, không nhàm chán, đi vào lối mòn quen thuộc, đọc truyện bạn sẽ bị cuốn vào từng chương từng chương truyện. Bạn đọc cũng có thể tìm đọc những tác phẩm khác như: Vương Phi Mười Ba Tuổi, Cô Thi Diễm Hậu,...

Tình lại, phát hiện mình nằm cạnh một nam nhân tuấn mỹ như thần, thật là một hồi ái mộ Nam Kha! Ngày thứ hai, lại phát hiện mình lạc vào triều đại nào không rõ, mà chủ nhân của thân thể này đã được gả vào Vương phủ nửa năm nay, vì tình lang cũ mà giữ mình như ngọc, chẳng bao giờ để Vương gia chạm vào một sợi tóc của Vương phi này!

Nhưng làm sao nàng lại ác tục xuyên qua đêm đó, cứ như là mộng, trực tiếp vô đến, chủ động đem thân nàng giao cho Vương gia... Đúng là hay a! Nhưng mà... Được rồi, nàng bị tam đại lợi dụng tàn nhẫn như quân cờ, rốt cục vẫn là nỗi giận! Chẳng quan tâm cái gì bí mật tứ sắc kì thạch, cái gì độc này độc kia, sao lại tàn nhẫn hãm hại, dùng cả tình cảm để làm vũ khí!

Người có mưu mô của người, ta cũng có dương mưu của ta. Người có nhẫn tâm đẩy người khác vào nơi quần cùng, ta có mị lực dung nhan sáng rực mê hoặc lòng người, chưa biết ai yên tâm hơn ai, hãy đợi đấy! Vốn là một đôi, chỉ vì hướng tới quyền lực, sau nàng đã tự hạ thấp bản thân bằng hung hăng nhục nhã, nhưng, chỉ biết qua một đêm nữ nhân kia đã thay đổi khôn lường. Đường hoàng như vậy khiêu khích quyền uy của hắn, thậm chí khiêu khích cả những người xung quanh hắn.

Nàng vốn thân thể không rõ, đã thế non hèn biến với nam tử nho nhã. Lần thứ hai gặp lại, hắn đã nắm chức lớn trong triều đình, dù vẫn phục trang nho nhã đơn thuần, nhưng sao cũng không hề đơn giản như trong trí nhớ nàng vậy? Trường kiếm thiên nhai, chỉ vì người ấy mà kết giao hữu. Thần bí Hắc y nhân, dùng thân phận thích khách, hắn bảo vệ nàng đến tận cùng vì nghe đồn nàng vốn có thể lay động tứ thạch lưng danh trong thiên hạ. Chăm chú đi theo nha hoàn xinh đẹp, đúng là đường đường Lâm quốc hoàng đế lại cái nữ trang, lay động lòng người cùng là chung thế giới với nàng. Liệu truyện xuyên không của nàng đến cuối cùng sẽ thế nào đây ????

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hồ Phế Khí Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chẳng Lẽ Là Mộng

“Đau quá...” Nàng bất mãn rên lên một tiếng, mơ mơ màng màng đôi mắt hướng sang nhìn vật thể bất minh bên cạnh.

“Doạ người a” Nàng vừa rồi còn tưởng rằng đêm qua để quên laptop trên giường, hoặc là UFO từ đâu rơi xuống, thế nhưng khi tập trung nhìn kĩ, sợ hãi từng cơn hai mắt liếc, không dám nghĩ.

Để xác thực, nàng khẽ gọi một tiếng.

Trời a, vì sao lại có một nam nhân nằm bên người nàng! Nguy thật!

Được rồi, đúng vậy, nàng thừa nhận.

Về nhà, trước tiên là vừa ăn khoai tây chiên vừa cười hi hi ha ha, xem phim cấp 3, nhưng nàng thực sự không nghĩ sẽ có phản ứng dây chuyền như vậy a.

Sau đó, nàng tích cực tẩy não để ngủ, trong đầu tuy rằng vừa xem phim, nhưng thực ra nhưng vẫn nhớ lại rồi mỉm cười 1 mình mà chìm vào giấc ngủ.

Dần dần nàng rơi vào giấc ngủ ngoan ngoãn như trẻ con.

Nàng thề, đây tuyệt đối là lần đầu tiên nàng mơ thấy những điều này.

Lặng lẽ ngồi dậy, vạch chăn, tỉ mỉ nhìn về phía mỹ nam vóc dáng có thể so sánh với người mẫu!

Vì sao nàng lại kết luận hắn là mỹ nam chứ?

Nàng đưa ra vài điểm khẳng định

Thứ nhất: da hắn màu đồng khoẻ mạnh, thế nhưng là màu đồng hơi có chút trắng, có thể dùng từ nõn nà để hình dung. Ừm, nàng vừa vận hướng đến sờ soạng một chút a, cũng khề.

Khề khàng điểm xuống cơ ngực của hắn.

Thứ hai: gương mặt hoàn mỹ thông minh trí tuệ, thanh tú kiên nghị, vừa chạm mắt đúng là làm cho nữ nhân hưởng thụ đến cực điểm như diễn viên phim

AV. Đôi mày đen đậm giờ lên, hẹp dài về phía hai mắt, nhưng nàng vẫn cảm giác được nếu hấn vừa mở mắt, tuyệt đối đẹp thâm thúy không gì sánh được, vạn phần mê người.

Nàng giờ tay lên, nhẹ nhàng, lấy tay vẽ theo đường trán của hấn, rồi đến cánh mũi cao thẳng, chậm rãi chuyển qua đôi môi khêu gợi, nhẹ nhàng vẽ phác thảo hình môi.

Nàng nhận định đây là ông Trời niệm tình nàng bình thường đi làm nỗ lực dụng công rất nhiều nên mới ban cho nàng một giấc mộng đẹp. Mơ thôi! Nếu là hoàn mỹ nam nhân như vậy, đúng là có thể để cho nàng buông thả lá gan của mình.

Mơ thôi mà, nàng mà không lợi dụng, không phải là tuyệt đối lãng phí sao?

Lãng phí lại rất đáng xấu hổ!

Căn cứ theo nguyên tắc thứ nhất, nàng bỗng nhiên hé mở đôi môi đỏ mọng kia thay thế ngón tay, nhẹ nhàng đảo qua cánh môi gợi cảm bạc tình, lại bởi vì xúc cảm thiêu đốt kia mà bất chước điệu bộ đáng khinh của nữ nhân trong mấy cuốn phim.

Thở dài.

Không biết là không phải chính nàng có chút kích động, nàng hình như mơ hồ cảm giác dưới thân mình đang bị nam nhân này gác lên, chấn động một chút.

Mặc kệ! Mĩ nam ở đây, không hưởng thụ mà để ý làm gì.

Nàng một bên bắt chước nữ nhân trong phim cấp 3, dùng đôi môi mềm mại hôn môi nam nhân này, nghịch ngợm vươn đầu lưỡi tiến vào miệng hấn... Nàng có phải quá kích động, lại có cảm giác dưới thân bị thân hấn kẹp chặt một chút.

Nàng hít sâu một hơi, lặng lẽ giờ tay lên, kéo vạt áo trên người nam nhân hoàn toàn rơi ra, sau đó, ngón trỏ lặng lẽ chạm vào khuôn mặt mê người của hấn, một chút trượt, chạm vào nơi cổ.

Nhẹ nhàng sờ sờ, lại tiếp tục trượt, dừng lại trên vòm ngực to lớn của hấn, nhẹ nhàng vẽ nên các vòng tròn.

Dưới thân nam nhân này cả người đã tiến gần lại khiến nàng không khỏi hoài nghi rằng hấn không phải đang ngủ, thế nhưng mỹ nam đã hoàn toàn làm nàng choáng váng, nàng tiếp tục cười mỉa hoặc, để nghiên cứu “Mộng lang” của mình một chút.

Đúng là không phải cô ý giả bộ ngủ, bỗng nhiên, ngón tay trượt xuống rất nhanh...

Ngay lúc ngón tay lập tức sẽ chạm đến quần của nam nhân này, thì trong nháy mắt có người cố sức cầm tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chẳng Lẽ Là Mộng (2)

Ngay khi ngón tay nàng lập tức sẽ đụng vào quần của hấn,

trong nháy mắt có người cố sức cầm tay nàng—————

“Được rồi, đừng đùa nữa”

Một câu trầm thấp đánh thếp, nhưng lại thoáng mang ẩn ý từ đỉnh đầu nàng khàn khàn vang lên.

Nàng tức thì giờ mắt lên, nhìn dưới thân nam nhân rốt cuộc đã mờ hai mắt.

Một đôi sao lông lánh, vốn là đôi mắt hẹp dài càng là nguyên nhân khiến nàng có chút tâm tình, vốn sâu không thấy đáy, lạnh lẽo hoài nghi trong ánh mắt khiến tâm tư nàng thắc mắc.

Nói chung, hấn hoàn toàn thỏa mãn tất cả yêu cầu đối với mỹ nam.

Chỉ thấy nàng bỗng nhiên cười quyến rũ, giống như rần nước hoàn toàn ghé trên người của hấn, đôi tay nhỏ bé xấu xa chạm vào gương mặt tuấn mỹ như thần, vuốt ve, thổi nhẹ vào tai hấn.

Liên thoắt mới nói: “Đúng là mộng lang của ta... Nếu thần tiên đã mang người đến với ta, dẫu là trong mộng, chúng ta nên hảo hảo hưởng dụng a!” Dứt lời, nàng có ý bật hơi vào tai hấn, làm hấn rung động cả người.

Lại còn nhẹ nhàng cắn vào tai hắn một phát.

Nói thật, nếu không có mỹ nam trước mặt, nàng khẳng định không vì bất kì lí do gì mà phun ra những lời này.

Nàng bởi vì bất chước theo cuốn phim AV xem xong, đùa nam nhân bằng đúng phương pháp rồi âm thầm đắc ý, tiếp tục cắn khế vào tai hắn: “Soái ca, ... Ta, muốn, người...” Thanh âm mỉa mai hoặc vạ phần, nàng cũng không biết bản thân mình vừa phát ra loại âm thanh như thế; nhưng ở thời điểm như nhược này, chính nàng cả xương cốt đều nhũn ra.

Đúng lúc này, nàng chỉ cảm thấy trời đất trong nháy mắt xoay tròn, nam nhân lấy tốc độ ánh sáng, mau lẹ lấy một tay vón đặt bên cạnh nàng tiến đến dưới thân.

Nàng mạnh mẽ giương mắt lên, chống lại một đôi mắt khép hờ, không giấu được đôi tình tú mang dự vọng lơ lửng.

“Hoa tường dung*, đây là người tự tìm đến nha!” Nam tử dường như cắn răng, câu nói theo kẽ răng mà ra, sau đó, không đợi nàng lấy lại tinh thần, liền mang tất cả như mưa rền gió dữ hùn lấy...

Khi nàng đang phục hồi tinh thần, biết hiện tại đã không phải nàng khống chế cục diện thì, nàng đã quên nam tử kia đã xưng hô kì lạ thế nào, có lẽ chỉ là vô tình xưng hô như vậy, lặng lẽ lưu ý.

Rồi hướng về ông Trời tạ ơn.

Lão thiên gia a, cảm tạ người đã ban tặng! Thương cho ta một toàn bích nam nhân như vậy, thật hy vọng mỗi ngày đều có thể mơ tới hắn nha...

...

Hồi lâu...

Nàng rốt cục đang mệt mỏi ngủ, lần thứ hai quay về phía hắn, dùng thứ ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nam nhân của nàng.

Vì sao?

Nàng tự hỏi mình lặp đi lặp lại...

Vì sao ở trong mộng cũng đau? Bởi vì sợ đau, cho nên nàng dù đã qua hai đời bạn trai, vẫn thủy chung không vượt qua ranh giới nửa bước. Hôm nay, nàng thật vất vả cho một chút chuyện vui a.

Vô tận hưởng thụ xuân. Mộng, làm sao có thể đau giống như lần đầu tiên vậy... Giá chỉ là mộng a... Chỉ là mộng mà tại sao

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Xiêm Y Tựa Mây, Dung Tựa Hoa (1)

“Vương phi! Vương phi!”

“Vương phi, sao giờ này còn chưa dậy a?”

“Ai nha! Mẹ! Đừng đánh thức ta, hôm nay là cuối tuần, ta không phải đi làm... Đừng gọi ta, để ta ngủ tiếp một lúc đã!”

“Y? Linh Đang tỷ tỷ, Vương phi đang nói cái gì nha?”

“Tiểu thư... Tiểu thư... Mau tỉnh lại...”

Bên cạnh có người cứ xưng hô kì quái mà không ngai lâm phiền nàng, cả người vừa chưa xót lại mỗi một, tâm phiền ý loạn, rốt cục hết kiên nhẫn phải mở mắt ra, quay đầu trừng mắt nhìn về phía phát ra tiếng động.

Đã có hai người mặc quần áo sắc lục nhạ đứng sẵn.

“Dát?” Thoạt nhìn bên giường là hai tiểu cô nương chưa đến hai mươi tuổi, nàng trở mình ngồi dậy, nhưng bởi vì một cơn đau đốn ở bắp đùi mà rên nhẹ ra:

“Đau quá”

“Vương phi, người...”

Một bên cô nương thấp hơn đầu tiên ngạc nhiên nhìn cổ của nàng, tiếp tục đưa mắt nhìn thân thể nàng không mảnh vải trên người thì, ánh mắt chuyển sang kinh ngạc vì sợ hãi: “Vương phi, người làm sao vậy?”

Cô nương vóc dáng cao hơn cũng lập tức sững sốt, trong mắt hiện lên một tia nhìn kì lạ, rất nhanh dùng tay kéo chặn lại, quay đầu sang người thấp hơn nói nhỏ:

“Đừng hỏi nhiều, nhanh đi lấy nước nóng cho tiểu thư tẩy thân thể, cẩn thận, đừng để cho người khác biết”

“Nàng...” Cô nương kia lập tức ngây ngốc gật đầu, nhưng nhìn mắt tiểu cô nương này ý bảo rằng, đúng là giải thích được đêm qua khi các nàng canh gác bên ngoài đã nghe tiếng rên rỉ khủng khiếp kì lạ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên, quay người phi nhanh ra bên ngoài.

Vẫn ngồi yên trên giường của mình nhưng trong thoáng chốc lại có cảm giác có gì đó không đúng, bốn phía bày trí theo lối cổ xưa, phượng khắc hoa đàn giường gỗ, vàng bạc song câu sa la trường, chật đầy trong phòng.

Đúng là hoa văn tuyền cổ đại, ngọc thạch, bàn gỗ trắc, bốn phía hương hoa bay nhàn nhạt, ảo ảo như một loại trầm hương.

Thậm chí... Thậm chí trước mắt là cô nương đứng cạnh giường, một thân mặc áo lục, cũng là tuyền hình thức cổ đại, chỉ là tiểu cô nương ấy nhìn nàng bằng ánh mắt lộ ra vài phần làm người ta không thấu.

Cổ quái.

“Vương phi đừng sợ, ta là Linh Đan, người đang ngủ thì gặp ác mộng sao? Có muốn ta gọi người mang chút thuốc an thần vào đây cho nàng uống?”
Nha hoàn Linh Đan nhìn ra trên mặt nàng có chút thần sắc quái dị.

Một bên lại tựa hồ đang lo lắng chạm nhẹ vào vai nàng.

“Đừng...” Nàng bỗng nhiên đưa mắt lên nhìn về phía Linh Đan: “Hiện tại... là lúc nào?”

Kỳ thực nàng muốn hỏi nơi này là chỗ nào, lúc này thuộc triều đại nào, tuy rằng trong đầu đã cảm giác như mình đã xuyên không như tiểu thuyết thường tả, thế nhưng nghĩ rằng khả năng này không lớn, chỉ là kín đáo hỏi chuyện.

Chẳng lẽ là xuyên không a... Nàng cũng không muốn vì ái tình vô dụng mà bỏ rơi phụ mẫu, ba mẹ còn dựa vào nàng để an hưởng tuổi già, nàng cũng không muốn phải mong bước đi như nữ nhân bất hiếu.

Linh Đan nha hoàn nghe nàng hỏi một câu thì ánh mắt chợt loé, không biết nàng muốn hỏi cái gì vậy: “Tiểu thư, hiện tại là Đông Tầm Quốc Kiến năm ba mươi bốn tháng mười, tiểu thư làm sao vậy? Vì sao lại hỏi như vậy?”

Ngồi trên giường, nàng bỗng nhiên hoảng sợ, kinh ngạc nhìn về phía Linh Đan: “Xuyên qua? Vô căn cứ? Cổ đại? Tiểu thư?”

“Gì vậy... Tiểu thư?” Linh Đan nhíu đôi mày thanh tú, cẩn thận nhìn nàng: “Tiểu thư, người làm sao vậy nha? Đêm qua Vương gia đúng là nói người gì đó? Không lẽ...?”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Xiêm Y Tựa Mây, Dung Tựa Hoa(2)

“Tiểu thư, người không phải là...” Linh Đan nhìn nàng ngờ vực: “đã quên mình là ai rồi chứ?”

Nàng ngồi ở trên giường lúc này mới định thần, vội vàng ngước mắt lên giả là cười: “Không có, không có... có lẽ là lúc này nằm mơ thấy ác mộng, bị hù cho sợ hãi, ta... Ta ngủ tiếp một lát!”

Nói xong, nàng xoay người một cái, đã đem chính mình giấu kĩ trong chăn, chính là lấy chăn che kín đầu mình, tức thì trong chăn truyền đến trên người nàng mùi vị của giấc mộng đêm qua.

Chính là mùi hương của tên nam nhân Long Duyên Hương kia, nàng lập tức tung chăn ngồi dậy, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh.

Rốc cục, rắc cục đã xảy ra chuyện gì?

Nàng nhớ rõ hôm qua sau khi tan sở liền cùng đồng nghiệp đi tổ chức tiệc sinh nhật, sau đó ở lại nhà đồng nghiệp xem một ít, một ít phim không nên xem thời mà (=.=’ ‘một ít’ ấy ạ), nàng là tuyệt đối không có làm chuyện gì thương thiên hại lý nha, cùng lắm sau đó chỉ là làm một hồi xuân- mộng, cùng với nam tử tuyệt mỹ nọ...

Không đúng! Giờ nghĩ lại mới thấy, thực không giống như mộng!

Nàng liền cúi đầu, phát hiện trên người đầy vết xanh xanh tím tím, lại quay sang nhìn về phía cuối giường liền thấy một vết loan đỏ thẫm như máu...

“Tiểu thư...” Linh Đương nhìn thấy điệu bộ khác thường của nàng, lo lắng cúi thấp bên cạnh chủ nhân.

“Ta là ai?” Nàng lại một lần nữa phải cố trấn định, hít vào thật sâu, rồi mới hướng về phía Linh Đương bình tĩnh dò hỏi.

Linh Đương trong mắt hiện lên một tia sáng, giống như đối với nàng ta loại phản ứng kì lạ này thực khó hiểu, cũng không có bao nhiêu phần tốt đẹp, nhưng vẫn làm ra vẻ thần nhiên mà mỉm nhẹ một cái:

“Tiểu thư, người chính là phu nhân của Đại hoàng tử nước ta, cũng chính là cảm Vương Tiêu, xưng là Vương Phi nha!”

“Vương Phi?” Nàng sững sờ, “Ta đây gọi là gì?” Tuy rằng nàng biết cái loại vấn đề này mà mình cũng đi hỏi thì thực rất là ngu, nhưng lại không thể không hỏi, nàng càng không thể làm cho mình trông ngu hơn khi đi hỏi người khác, nói chi là bây giờ a.

Tiểu cô nương này tựa hồ cũng không hoài nghi gì thái độ bỗng dưng quái lạ của chủ nhân.

“Ha ha, tiểu thư, Người chẳng lẽ ngu nhiều quá hoá hồ đồ?” Linh Đương cười, thuận tiện vừa vuốt lại tóc cho nàng, lại vừa kéo chăn mềm ừ lên người nàng thật tốt.

“Tiểu thư, Người tên là Hoa Tường Dung, là nữ nhi duy nhất của Tả thừa tướng, một ngày của nửa năm trước lên kiệu hoa gả vào vương phủ chúng ta, từ đó chính thức trở thành Vương Phi.”

“Vậy tại sao người lại gọi ta tiểu thư?” Hoa Tường Dung nhắc lên đôi mi thanh tú, cố gắng khiến chính mình không nghĩ lung tung.

“Linh Đương là khi người gả vào vương phủ đi ven đường thấy đáng thương mà cuu mang, người đã quên sao? Sau đó Linh Đương cùng người bước vào vương phủ, tiểu thư người bởi vì...” Linh Đương đang nói đột nhiên khép mắt, một lúc sao mới cất giọng nói tiếp:

“Là ...do tiểu thư không cho Linh Đương gọi người Vương Phi, cho nên mới...”

“A, ta nhớ ra rồi.” Hoa Tường Dung xấu hổ giả vờ cười cười, sau đó liền quay đầu đánh giá một lượt khắp phòng, thấy Linh Đương vẫn đang đứng cạnh bên, nàng bỗng nhiên nhớ ra, “Linh Đương, chuyện vừa rồi ta hỏi người mấy câu, ngàn vạn lần không nên nói cho người khác biết. Ta chỉ là ngu nhiều quá nhất thời có chút đầu đầu, mới sanh hồ đồ... cho nên...”

“Tiểu thư người xin cứ yên tâm, Linh Đương sẽ không đi nhiều chuyện ở nơi khác, đây chính là bí mật chỉ giữa chúng ta!” Linh Đương dường như hiểu rõ tiểu thư mình nghĩ gì, đối nàng mà chớp mắt cười.

“Tiểu thư, người cứ chờ một lát, thần đi xem Châu nhi như thế nào đã nửa ngày vẫn chưa mang nước tắm tới, người chờ nhé, thần đi sẽ trở lại ngay.” Linh Đương hướng Hoa Tường Dung mỉm cười điềm đạm rồi xoay lưng đi ra ngoài

Hoa Tường Dung vừa thấy Linh Đương rời đi, liền vội hắt văng chăn mềm, nhảy ngay xuống giường

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Xiêm Y Tựa Mây, Dung Tựa Hoa (3)

Cho dù là nam nhân tuấn mỹ thế nào, thì làm sao có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn... Đối với một thiếu nữ mềm yếu như nàng mà lại động thủ... (Tác giả: Này này này! Hoa cô nương, ngày hôm qua đầu đuôi là ai đầu sỏ, kiên quyết ôm chặt người ta đây hả? Hoa: cut ngay, sớm muộn gì ta cũng trả lại trăm ngàn lần cái đau đớn này cho người, tác giả vô lương tâm!”

Hoa Tường Dung đi tới tắm gương bên cạnh, muốn nhìn mình hiện tại đang thảm hại đến mức nào, không đành lòng, tìm được phía sau bình phong mẫu đơn một nữ nhân thanh thoát trên gương đồng trước mặt, nàng bỗng nhiên kinh ngạc.

Liền mở tròn hai mắt.

Đó không phải là khuôn mặt điển đào chúng sinh sao?

Giương mặt trắng trẻo như thiên nga, vô cùng mịn màng, dưới vầng trán là đôi mày cong cong hình lá liễu, một đôi mắt tròn tròn hắc bạch phân minh, đầy rẫy mưu kế, nhìn đâu cũng thấy không sao tin tưởng, dài mà cong.

Lông mi dài thật là đáng yêu, lại còn đôi mắt hai mí thư thái mà ít nhiều nữ nhân đến chinh hình viện cũng không có được, cái mũi thẳng khá ái vì kích động mà có chút run run.

Đôi môi non mềm đỏ mọng hơi hé ra, mái tóc đen nhánh vén khéo léo ra sau tai, nhỏ nhắn xinh xắn nhưng cũng không thiếu là lúot, đáng người dù gầy yếu nhưng cũng có lồi có lõm (Qđiện nước đầy đủ =))), làn da non mềm như tơ lụa.

Hoa Tường Dung này đúng là diện mạo như tiên nữ a!

Hoa Tường Dung sờ sờ mặt, không dám tin, dĩ nhiên, lại duỗi chân duỗi tay nắn bóp trên người thì, nàng tự động quên trên thân có mấy khối bầm xanh tím.

“Vân tường xiêm y hoa tường dung... Dĩ nhiên là đích thị xinh đẹp a...” Nàng không khỏi kèm được tiếng thì thảo, tuy rằng lúc trước nàng cũng không đến nỗi xấu, có thể đạt mức trung bình, thế nhưng so với gương mặt này thật sự khó có thể sánh bằng.

Quả thực khác nhau một trời một vực.

Thế nhưng vì sao nàng lại xuyên đến đây? Nàng không bị đụng xe, cũng không nhặt được vòng tay, dây chuyền cổ đại... cái quái gì, cũng không gặp phải cơ duyên, vì sao lại xuyên qua?

Phải chăng là khi ngủ đã bước qua ranh giới? Việc này hình như không phải mộng, bởi vì cảm giác đau đớn ở bắp đùi vẫn tồn tại như cũ. Chẳng lẽ là có vướng mắc từ kiếp trước? Có lẽ là còn điều nghiệt trái? Nếu không chắc là lão thiên gia sắp xếp rồi.

Thấy nàng, liền thương cho nàng tiêu khiển việc xuyên không.

Thế nhưng, thế nhưng... Vì sao nàng lại là đại mỹ nữ, tiền giá vương phủ nửa năm, đêm qua mới lần đầu tiên trao thân?

(tác giả hai mắt hung hăng đảo qua đảo lại: Hoa Tường Dung, người biết nhiều lắm!)

Thời gian một nén hương đã qua, Hoa Tường Dung vẫn còn ngơ ngác như cũ đứng trước gương đồng, Linh Đương cùng Châu nhi đang mang nước ấm đến, mở cái cửa nhỏ ở hậu phòng, bên trong cứ trêu ghẹo nhau mãi.

Hai người cùng nhau đi đến đỡ Hoa Tường Dung, vốn vẫn đang trong trạng thái ngây ngẩn, đi vào.

Bên ngoài là bể bạch ngọc lớn chừng năm sáu thước vuông, tràn đầy nước ấm, hơi nước bay lăng đăng bên cánh nhai.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Vòng Xoáy Vận Mệnh

Liên tục làm thí nghiệm vài lần sau khi thất bại, nàng rốt cục đành phải tiếp nhận tất thảy vận mệnh, tương lai sắp tới sẽ đầy rẫy mịt mù cùng bất đắc dĩ; đối với những trường hợp xuyên không như nàng lại càng nhiều chuyện kì lạ khó hiểu, hiện tại chỉ có thể tự chấp nhận, lại còn làm liên lụy đến Linh Đương, khi nàng không cẩn thận nói ra hết thảy.

Đương nhiên, sau khi nàng ngủ lại đây thêm vài ngày thì, nam nhân kia đích thị là trượng phu của nàng, còn là Cẩm Vương gì gì đấy, căn bản không có đến thăm nàng một lần. Sự tồn tại của nàng chỉ vồn vện ở không gian nhỏ nhỏ trong căn phòng, thế giới bên ngoài đối với nàng hoàn toàn không liên quan.

Nơi đây cũng là một Trung Quốc nhưng không giống hình hài của đại lục, cũng không tồn tại lịch sử Trung Hoa, nhưng tương đồng với nước Trung Hoa cổ đại, văn tự cũng đều là Hán ngữ.

Nơi nàng ở là Đông Tầm Quốc, một trong bốn đại lục cường thịnh. Ba quốc gia còn lại là Nam Dự Quốc, Tây Thông Quốc, còn có Bắc Cương Quốc; mà Đông Tầm Quốc cùng Tây Thông Quốc chủ yếu dùng đại lộ để lưu thông, Nam Dự Quốc lại không khác gì đảo quốc, bất luận đi tới đâu cũng là sông nước, đều dùng thuyền. Bắc Cương Quốc lại quanh năm tuyết phủ, toàn bộ quốc gia đều là một thế giới tuyết màu trắng.

Mà nàng, Hoa Tường Dung, ở Đông Tầm Quốc là một người trên vận người, vốn là nữ nhân của Tả Thừa tướng Hoa Cẩm Đình, nửa năm trước được gả cho người con lớn nhất của Hoàng đế, trở thành chính phi của Cẩm Vương Tiêu Việt Hàn, nhưng lại tự khước từ hần.

Nàng tương tượng, dựa theo Linh Đương nói, thì tên nam nhân hai mươi lăm tuổi Tiêu Việt Hàn, chính là người đã cùng nàng đồng sàng đêm trước.

Nguyên nhân là, Hoa Tường Dung từ nhỏ đã biết văn chương nghĩa lễ, nhưng thái độ lạnh lùng đến dị thường, từ lúc mười lăm tuổi được gả vào hậu phủ Cẩm Vương, đều đối xử lạnh nhạt với mọi người. Chính là Linh Đương nói cho nàng, rằng

Vào đêm động phòng hoa chúc, Tiêu Việt Hàn vào phòng nàng, qua hết thời gian một nén hương liền nghiêm mặt rời đi, chẳng biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn từ đó cũng chẳng bước vào Tuyệt Linh Viên nữa bước. (Tuyệt Linh Viên là nơi Hoa Tường Dung ở, trong Cẩm Vương phủ là nơi thứ hai cao đến ba tầng lầu các, đứng là tỏ rõ địa vị của Vương Phi). Về sau Tiêu Việt Hàn nạp thêm một phi, một thiếp. Nửa năm nay tuy rằng đối với Hoa Tường Dung cung kính lẫn nhau như khách – chủ, nhưng không ai biết Tiêu Việt Hàn rốt cục là suy nghĩ cái gì, chỉ là hôm trước Phù phi bảo hắn, dù gì lạnh nhạt với Vương Phi cũng không tốt, thế nào đành phải sang phòng nàng một đêm. Vậy mà, lại chính là nàng mời gọi.

Hoa Tường Dung vừa nghe đã biết Phù phi kia là muốn giả vờ thanh nhã, để thật sớm chiếm lấy vị trí Vương phi, hẳn cũng biết trời sinh Hoa Tường Dung vốn lạnh lùng tuyệt đối sẽ không nhượng bộ Tiêu Việt Hàn một chút, cho nên đêm nay chắc chắn bình an vô sự.

Thế nhưng lại không ngờ...

Hoa Tường Dung thường ngày vẫn thẹn thùng, vậy mà vào đêm ấy, cái đêm mà Vương gia sau nửa năm mới đến Tuyệt Linh Viên, cùng nàng ngủ, lại còn giữ nguyên áo trên người, căn bản không nghĩ đến việc chạm vào nàng, vậy mà, nàng...

lại chủ động...

Hoa Tường Dung hai mắt nhắm nghiền, miệng lung lay trước cửa sổ, thu đôi tay như một cánh hoa thê thảm, cong môi, bi thương thay cho số phận của mình... Vì sao... Vì sao...

Sao nàng khi đó nhất định phải nổi cơn si mê, bị sắc đẹp làm cho choáng váng...

Nói cách khác, nàng không phải là đã giữ mình hay sao? Cũng không phải đau nhức tròn một ngày một đêm, cảm giác bước đi mới không còn làm khó nàng.

Đương nhiên, người đề nghị Vương gia trở lại Tuyệt Linh Viên – tức Phù Phi – từ đêm đó nghe nói Tiêu Việt Hàn cùng Hoa Tường Dung, tuyệt đối hận vô cùng, thế nhưng làm cho mọi người kinh ngạc nhất vẫn là thái độ của Tiêu Việt Hàn. Dễ dàng khoan dung cho Phù Phi đi náo loạn, thậm chí nàng ấy còn đập nát cả bình hoa tối trân quý mà sợ đến mức quỳ gối xuống trước mặt hắn xin tha lỗi, thì, hắn cũng chỉ cười qua, vẫn chưa trừng phạt nàng.

Thế nhưng Hoa Tường Dung xem ra, nàng cũng tuyệt đối tin tưởng Phù Phi kia không có hảo trái cây để ăn a.

Bởi vì nàng đã tổng kết vài điểm sau...

Tiêu Việt Hàn kia vừa nhìn đã biết hẳn không phải một người dễ chọc tức, tuy rằng có chút dễ dàng tha thứ, nhưng nàng tuyệt đối tin tưởng là hắn có lý do cả.

Bởi vì Tiêu Việt Hàn cưới nàng về, không có chạm vào nàng, cũng không hù dọa, điểm này cũng rất đáng hoài nghi. Dù sao không đồng phòng, cũng không sinh hài tử, coi như là phạm vào điều ba của thất xuất chi(*)?

Vốn là một người an nhàn tại gia vậy mà lại đẩy nàng lên vị trí Vương phi.

Nghe Linh Đương nói Đông Tầm Quốc thế lực chia làm ba phương, đầu tiên là Cẩm Vương Tiêu Việt Hàn, thứ hai là nhị hoàng tử – Vinh Vương Tiêu Lạc Hàn, còn một phương nữa, chính là phụ thân của nàng, Hoa Cẩm Đình.

Hơn nữa, phụ thân của Phù Phi là quan nhất phẩm tả Đô Ngự Sử, trong tay nhất định nắm binh quyền, tuy rằng không bằng Tiêu Việt Hàn cùng Tả Thừa tướng, nhưng nhất định là hữu dụng.

Bởi vậy...

Hoa Tường Dung phát hiện, có lẽ, chính mình là một lợi thế.

Đây không phải thời cổ đại thường thấy người dùng thủ đoạn, bưng bưng đã tâm sao?

Hoa Tường Dung khoé miệng khẽ nhấc lên, mỉm cười; đột nhiên nghĩ rằng, có thể không có máy vi tính, TV, âm nhạc, khiêu vũ... cũng không hề buồn chán.

Long hổ đấu, có thể xem như một trường đoạn kịch hay âm nhạc gì gì đó để tiêu khiển.

Thế nhưng Hoa Tường Dung lại quên mất thân phận của mình, hiện nay, nàng căn bản đã nhảy vào vòng xoáy vận mệnh rồi, thờ ơ không được a.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nước Chảy Lá Đỏ Hai Mảnh Duyên

Vì cơ thể đã khỏe mạnh, nàng buộc phải chấp nhận thể giới này, chấp nhận cả thân phận hiện tại, nhưng không có nghĩa nàng sẽ chấp nhận vận mệnh của mình ở thời này, nàng mang theo bên người nha hoàn Linh Đang, hoá ra như là bị cầm tù.

Ngày ngày buồn chán ở Tuyết Linh viên.

Nàng viết: phơi nắng phơi nắng, hoàn phơi nắng.

Châu nhi bởi vì luôn cảm thấy gần đây Hoa Tường Dung lời nói và hành động rất mực cổ quái, mà Linh Đang lại chỉ chủ trương hầu hạ nàng thật tốt, cũng tuyệt nhiên không có hỏi nàng này kia, trực tiếp nhường Châu Nhi và người khác phụ trách dọn dẹp phòng. Còn riêng Linh Đang thì ngày đêm túc trực bên người hầu hạ.

Khi Hoa Tường Dung lang thang dạo chơi trong vương phủ, từ bốn phía nha hoàn đều đổ dồn mắt về nàng mà kinh ngạc, không ngại mất giây nào. Đây là cái thể loại gì a? Thật khiến người tò mò, vì thế nàng quay đầu hỏi nhỏ Linh Đang bên cạnh, mới biết rằng nguyên lai nửa năm nay Hoa Tường Dung luôn nhốt mình trong phòng mà buồn bã, trừ phi có chuyện quan trọng như việc nhất thiết cần Vương Phi đứng bên cạnh Vương Gia, tỏ ra là một cặp vợ chồng ân ái ái ái nàng mới xuất đầu lộ diện, bằng không ngày thường đều là ở Tuyết Linh Viên. Ngồi trong vườn khi thì làm thơ, lúc vẽ tranh, hoặc là đánh đàn, tóm lại là kiên quyết không đi ra.

Nàng ta sợ nhìn thấy ai? Hay là sợ rằng ai đã gặp nàng sẽ không chịu được mà yêu thương đáng điệu ấy?

Hoa Tường Dung không thể nào biết được, nhoen miệng cười trừ.

Không đề ý tới ánh mắt của đám người nhiều chuyện nọ, nàng ưỡn ngực ngẩng đầu, tiến ra con đường nhỏ, hưởng thụ một buổi trưa ấm áp rực rỡ, một mạch hướng về phía trước mà đi, giống như con đường này hướng ra chính là một Liberdade(*), nàng cước bộ nhẹ nhàng,

Miệng khẽ ngâm nga vài ca khúc thiếu nhi

Bỗng nhiên, trước mắt rớt xuống hai chiếc lá mang sắc đỏ không biết là từ đâu bay tới, Hoa Tường Dung đón được, ngẩng đầu lên hướng bốn phía mà tìm: “Linh Đang, người không phải nói ở đây không có mùa đông sao? Chiếc lá chỉ vào mùa thu mới có sắc đỏ này có sao lại ở đây?”

“Về lời người nói, thưa tiểu thư, nước ta không hẳn là chẳng có mùa đông, kì thực là mùa đông không quá lạnh, đến cuối thu lá rụng, tự nhiên sẽ có lá đỏ.” Linh Đang cung kính trả lời.

Hoa Tường Dung hạ mắt nhìn xuống chiếc lá trên tay, lại đảo mắt nhìn về phía có một khoảng đất giống như hoa viên, lập tức nàng đi ngay tới.

Nhắc thấy một hòn giả sơn, bên cạnh từ đâu chảy ra dòng suối nhân tạo nhỏ, tất thấy 2 bên đều là những tảng đá cao thấp không đều khép lại thành vòng bảo hộ xung quanh, dòng suối kia tất là nước từ ngoài phủ chảy vào, cho nên mới có thể thanh khiết tự nhiên như vậy.

Hoa Tường Dung lại cúi xuống chăm chăm nhìn vào 2 chiếc lá trên tay, đột nhiên nhớ tới các vị cổ nhân từ xưa đến nay để giết thời gian đều làm thơ, nàng liền đem chiếc lá mà ký thác vào bao nhiêu tâm tình:

Nếu mình là nữ tử xuyên không, có giống như tiểu thuyết thường nói, tìm được một chiếc lá rồi theo lá mà tìm được một người hữu duyên?

Nàng kêu Linh Đang đem đến bút văn, lại để Linh Đang dùng chủy thủ đem bút lông vút sạch, càng làm nét bút thêm sắc nhọn, lúc này mới thấm ướt mực, liền hướng chiếc lá đỏ rực mà viết lên mấy chữ.

Linh Đang một bên nhìn thấy Hoa Tường Dung cầm cây bút kì lạ kia căn bản là như là cầm thứ bút cứng đơ nọ làm động tác mà viết, không chỉ không có hỏi nhiều, trái lại còn nhếch một bên miệng hảo ý cười, xuất ra vài tia linh động trong mắt.

Hoa Tường Dung từ chiếc lá đỏ mà điểm xuống 2 bài thơ, sau đó hướng theo gió mà thổi cho khô, rồi khanh khách cười mà hạ bút.

“Nước chảy sao quá mau,

Thâm cung ngày rồi rãnh.

Ân cần tạ hồng điệp,

Rời đi đến nhân gian.”

Linh Đang cúi người nhìn thấy 2 mảnh lá trong tay chủ nhân: “Tiểu thư, người viết thơ thật sự là càng ngày càng có ý cảnh ý tình.”

Hoa Tường Dung ngẩn người, bài thơ nàng viết rõ ràng là nàng trộm của người khác, ở đây không biết sao? Có điều... Nàng thấy vậy mà cũng hay, hết sức đắc ý, được rồi, lấy trộm cũng vẫn có thể là một loại chuyện tốt, dù sao tất vẫn là thơ Đường, thơ Tống.

Cứ lấy xài trước, sau này ko lo bị truy cứu bản quyền.

“Bài này...?” Linh Đang đảo mắt nhìn về phía bài thơ trong tay chủ nhân, hai mắt nhất thời tỏa ánh sáng.

“Vừa vào ngự thâm cung

Hàng năm không thấy xuân.

Tán gẫu đề một mảnh điệp,

Gửi cùng người hữu duyên...”

Hoa Tường Dung thì thảo đọc ra, sau đó nhỏ giọng nói thầm: “Muốn bắt chước giống Hoa Tường Dung đoạn trang hiền thực kia hoàn toàn, thật là phải trang bị một chút thơ văn cho chính mình...”

Ngay lúc nàng cầm lấy mảnh lá mà đọc lên bài thơ thì Hoa Tử dung liền lập tức nhận ra, bên trái cửa đá, một đôi nam nữ đi tới.

Phù phi vừa hướng mình ngồi bên cạnh con suối nhỏ liền nghe thấy bài thơ Hoa Tường Dung đang đọc thì hết sức kinh ngạc, lập tức từ phía sau hung hăng trừng mắt vào nàng ta cho đã con tức

Mà bên cạnh Phù Phi, lại là cái người mà Hoa Tường Dung lúc này không muốn gặp lại nhất, cầm Vương —— Tiêu, Vương gia. Chính là chồng nàng hiện tại

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Không Nên Động Vào Ta

“Tiểu thư, cái này... Người muốn cho ai xem?” Linh Đang đột nhiên tò mò hỏi.

“Không biết, chắc là người hữu duyên.” Hoa Tường Dung cười mà như không, ánh mắt khẽ lay động, ra vẻ như không biết rằng phía sau đã có 2 người càng ngày tiến gần

“A! Vương gia...” Linh Đang vừa nhìn thấy Tiêu Vương Gia cùng Phù Phi đi đến, đột nhiên hoảng sợ, xoay người liền quỳ xuống.

Hoa Tường Dung vốn là sùng sốt, tuy rằng nàng cũng vừa biết bọn họ đến đây, cũng sớm đã ở trong lòng chuẩn bị sẽ sớm gặp lại cái tên nam nhân đồng sàng lần trước, nhưng hoàn cảnh này, là phải nói thật, nàng đã cố hết sức để không gặp phải.

Nàng vốn tưởng mình mơ được một giấc mộng đẹp, ai ngờ là xuyên không đến một thế giới kì lạ, rốt cục trở thành ác mộng! Nghĩ đến đây, Hoa Tường Dung liền gất gao siết lấy nắm tay đến trắng bệch.

Tiêu Việt Hàn mặt không chút thay đổi nhìn lên Hoa Tường Dung đằng kia, thoáng thấy bóng lưng nàng hình như hơi run rẩy, lại khẽ nhìn thấy nàng nắm chặt nắm tay, bỗng nhiên người phía trước dù là xoay lưng lại vẫn khiến người ta động lòng.

Hắn, có một cảm giác rằng dù vẫn là dáng hình ấy nhưng đã thay đổi, không giống con người trước đây của nàng.

Hoa Tường Dung hít lấy một hơi thật sâu, đột nhiên lấy hết khí chất xuất thần hướng 2 người phía sau xoay lưng mỉm cười, hai tay khép với nhau đặt vào một bên thắt lưng, hành lễ một cái hết sức ngoan ngoãn: “Thần thiếp kính Vương Gia!”

Phù phi đang đứng bên cạnh Tiêu Việt Hàn, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Hoa Tường Dung, kinh ngạc đến ngẩn cả người ra.

Tiêu Việt Hàn nhất thời cũng bất động, trong mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm, từ trước đến nay ở trước mặt của hắn Hoa Tường Dung dù cho núi Thái Sơn có đè lên vai cũng không thêm vì hắn mà động tư thế.

Nếu buông một câu “Đứng lên đi” hắn thấy có chút cứng ngắc, miệng khẽ nhếch lên, hướng Hoa Tường Dung vừa quen thuộc vừa xa lạ kia cất tiếng “Vương Phi chính là Chánh phi, bình thường, không cần hành lễ, đứng dậy đi.”

Rốt cục cũng được giải phóng Hoa Tường Dung vội vàng nâng người lên, nhắc một đôi mắt to trong sáng, cười khanh khách vờ là vô tâm hướng về phía Tiêu Việt Hàn, ở trong lòng mắng, rõ ràng chính là cố ý đứng trở ra nhìn mà không “bình thân” cho bốn cô nương ta.

Thấy bốn nương đứng không vững mới vừa lòng mà nói đứng lên đi, nam nhân xấu xa, một tên xấu xa điển hình a! Rõ ràng mấy ngày trước đêm đến ở trong phòng ta còn cùng ta lăn qua lăn lại vui vẻ, khí thế hùng hực cơ mà, nay vì cái gì mà làm bộ đứng đắn, lạnh lùng. Ta khinh! (=))

Hoa Tường Dung càng nghĩ càng cảm thấy tên Tiêu Việt Hàn này là lòng dạ vô cùng hiểm độc, nàng thầm nhủ phải khôn lanh mà đem oán giận hóa thành tươi cười, vì thế độ cong của nụ cười trên mặt nàng cơ hồ là muốn tới cực hạn, xoay sang Phù Phi đang mở miệng nói chuyện.

“Dung tỷ tỷ đang làm gì ở đây a? Vừa rồi muội muội tựa hồ là nghe được muốn Dung tỷ tỷ nói cái gì... Gửi cùng người hữu tình? Phải chăng tỷ tỷ đang tưởng niệm ai đó bên ngoài...” Phù phi âm thầm hạ độc trong lời nói.

Còn chưa nói xong, chỉ thấy Tiêu Việt Hàn sắc mặt đột nhiên hoá băng lãnh, thấp mắt lạnh lùng trừng nòng ta một cái, Phù phi lập tức run lên một chút.

“Bất quá là nhân rồi sanh nhàm chán thì nhất được hai chiếc lá đỏ, nên thượng lên đó chút ý thơ để thả vào dòng suối chơi đùa thôi.À đúng rồi, nghe nói thứ phi tỉ tỉ lớn hơn ta ba tuổi, tỷ tỷ cũng không cần bởi vì thân phận mà gọi ta như thế, lớn bé phải có thứ tự, tuy rằng ta làm chính, tỷ làm thiếp, nhưng câu khách sáo này của tỷ quả thật làm ta áy náy!” Hoa Tường Dung bĩu môi cười, cái từ “thiếp” chính là để nàng cắn ả rất nặng, ánh mắt cũng không rời mà dò xét phản ứng Tiêu Việt Hàn, không thêm để ý sắc mặt đã tối lại của Phù Phi

Tiêu Việt Hàn liếc nhìn nàng một cái, phảng phất chính là cũng không thích đột nhiên gặp nhau thế này, làm cho hắn không kịp phản ứng, âm thanh lạnh lùng nói: “Đã vào cuối mùa thu, thời tiết chuyển lạnh, Vương Phi thân mình phong phanh, vẫn là quay về Tuyết Linh viên nghỉ ngơi đi.”

“Thần thiếp cáo lui.” Hoa Tường Dung mỉm cười thật tươi sáng, nhưng sau đó xoay người, khi đi qua cố ý đến gần Tiêu Việt Hàn, Phù Phi thấy thế, vội vàng đổi sang bên phải Vương gia, gắt gao nắm lấy cánh tay hắn, âm thầm đưa một chân ngang đường Hoa Tường Dung.

Hoa Tường Dung không hề tức giận, bên miệng ý cười càng rõ, đảo mắt hướng người bên cạnh Tiêu Việt Hàn vút cho một ánh mắt đen tối cực điểm, sau đó vờ như không thấy được dưới chân có chướng ngại, một bước hung hăng giẫm xuống, (c: nay chị mang hài hay guốc ấy nhỏ?=-))

***, muốn cho nàng té xấu mặt? Nha đầu nguoi thật không biết tự lượng sức, bôn nương ta linh hồn thôi đã là 24 tuổi rồi lẽ nào đánh không lại nguoi một tiện nữ mới 18 tuổi đâu?

“A!” Phù phi đau một tiếng thét chói tai, vội vàng thu hồi bàn chân ngang ngược, hai mắt căm giận trừng trừng hướng về khuôn mặt hiện lên ý cười nhạt của Hoa Tường Dung.

“Phù tỷ tỷ lần sau đặt chân ở đâu phải hết sức chú ý, có đôi khi, không cẩn thận, liền ngay lúc người khác để chân xuống mà chạm đến chỗ mỏng manh.... Không nên đặt (chạm) vào chỗ ấy (bồn cung), cần tức thời thu hồi đi, mới có thể tránh thương tổn đến bản thân” bỏ lại một câu đầy hàm ý thâm sâu trong lời nói, Hoa Tường Dung không hề nhìn về phía bên kia Tiêu Việt Hàn đang cau mày suy ngẫm, mà chính là hướng Phù Phi cười thật dễ thương, dất Linh Đương xoay người, ngẩng đầu ưỡn ngực hướng lên Tuyết Linh viên mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hệ Phế Khí Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Phương Pháp Cũ

“Ta hiền lành?” Hoa Tường Dung cười mỉa: ” Ngươi xem chủ ngươi làm sao mà hiền lành được? Muốn chinh phục một nam nhân, không phải là chuyện nhất thời...” Đương nhiên, nàng không hề nghĩ đến chuyện chinh phục Tiêu Việt Hàn, nam nhân kia toàn thân đều toả mùi nguy hiểm, bất quá chỉ có nàng xem được trên người hắn có bao nhiêu phân khí phách lấn đã tâm, Tiêu Việt Hàn ẩn giấu rất tốt, có lẽ đối với Hoa Tường Dung cùng Phù Phi đều không biểu lộ ra.

Nàng bất quá chỉ là muốn tìm một nơi yên tĩnh tại đây, tìm cách quay về thế kỉ hai mươi mốt. Thế nhưng, đầu tiên, nếu nàng là Hoa Tường Dung, chí ít cũng phải tranh thủ một chút. Hoặc là nói, nàng khả dĩ ở lại chơi một lúc, thường thức phong thanh thủy khởi, cũng không nên để lỡ mất một chuyện vui.

...

Ngày thứ hai, ngay lúc Hoa Tường Dung đang “ngẩng đầu hướng Thái dương, cúi đầu tư cố hương” (ý là chị ấy nhớ nhà á mà), Linh Đương đột nhiên hấp tấp chạy đến.

“Tiểu thư, tiểu thư! Tiểu thư!”

“Làm sao vậy?” Hoa Tường Dung vội vã đứng lên, bực bội đỡ lấy Linh Đương đang phi như bay đến (tiếp đất :D), liếc mắt liền thấy nàng trong tay cầm một mảnh lá đỏ: “Gì vậy a?”

“Tiểu thư, bên ngoài vương phủ thực sự là có người hữu duyên với ngài! Có người mang lá cây của ngài đưa đến đây!”

“Đưa đến đây? Đưa thế nào? Ta nhớ kĩ là dòng suối vẫn chỉ chảy hướng ra ngoài, thật không có khả năng ngược dòng trở về đây nha...” Hoa Tường Dung nghi hoặc, cười hỏi.

“Là thật đó, vừa nãy có người ngoài phủ bảo thị vệ mang vật này đến Tuyết Linh Viên, ta vừa nhìn thấy lá đỏ, vốn cũng không nghĩ đến chuyện hôm qua, thế nhưng trên lá cây cũng là bài thơ của ngài, tuy rằng Linh Đương nhận ra được, nhưng cũng không rõ hàm nghĩa ẩn chứa của nó...”

Hoa Tường Dung đơn độc hoài nghi cầm lấy mảnh lá từ tay Linh Đương, xoay người ra ngoài cửa sổ để nhìn nét chữ sáng rõ.

“Khanh bản đệ thể hồn, ngộ nhập cảm phủ thâm. Nhược tướng quy cố lý, thành ngoại lục thực thôn...” (Khanh vốn là xuất xứ kì bí, do nhầm lẫn nên nhập vào Cẩm Phủ, Nếu nhớ về quê cũ, thì đến Lục Thực thôn ngoài thành...) Hoa Tường Dung nhú đôi mày thanh tú, đọc đi đọc lại nửa ngày, đột nhiên xuất hiện nét vui mừng trên mặt: “Cư nhiên chỉ bằng một cái lá đồ, lại có thể biết ta xuyên không đến đây...”

Linh Đương lặng lẽ đưa đầu qua... Nhìn lại: “Tiểu thư, bài thơ trên đây rốt cục là có ý tứ gì nha?”

“Ài, Linh Đương, Cẩm Vương Phủ chúng ta ở thành nào?”

“Đất Cẩm Vương nằm ở Giang Nguyên Thành, cách kinh thành một nghìn năm trăm lý” Linh Đương chớp mắt mấy cái, đáp.

“Ồ Giang Nguyên Thành có thôn nào tên là Lục Thực Thôn không? Nơi nào có cái gì... đạo sĩ a, hoặc là Bò Tát sống a, hoặc là pháp sư hay người tài hoa hay gì ấy!” Hoa Tường Dung hưng phấn hỏi.

“Lục Thực Thôn?” Linh Đương nhú mày lắc đầu: “Không rõ lắm, nửa năm trước ta theo tiểu thư đến đây, Linh Đương cùng tiểu thư cùng nhau ngồi trên long phượng mã xa thất bảo, bốn phía đều là màn đỏ vây quanh, chúng ta căn bản là không nhìn thấy bên ngoài.”

Tốt lắm, Linh Đương người giúp ta cải nam trang, cùng ta ra khỏi thành xem có Lục Thực Thôn nào hay không!” Nàng tin chắc, chỉ cần tìm được người này, nàng nhất định sẽ có cách trở về thể ki hai mươi mốt.

“Ra khỏi thành?” Linh Đương kinh ngạc mở tròn mắt: “Tiểu thư, chúng ta đến Vương phủ còn ra không được, làm sao ra khỏi thành?”

“Ta là Vương phi, làm sao không ra ngoài Vương phủ được?” Hoa Tường Dung sắc mặt không được tốt, mở to mắt, khó hiểu nhìn Linh Đương: “Không lẽ bọn họ dám nhốt ta sao?”

“Không phải như thế” Linh Đương liú lưỡi: “Tiểu thư, chúng ta không thể so sánh Cẩm Vương phủ với phủ Thừa Tướng được, trong Cẩm Vương Phủ bình thường rất nhiều người ra vào, nhưng đều phải do chính Vương gia chấp thuận, đề phòng chặt chẽ. Hơn nữa với thân phận Vương Phi của người, căn bản sẽ không thể cho người tùy tiện ra ngoài, trừ khi là Vương gia đáp ứng, sẽ... Hay là người lấy đi yêu bài tùy thân của Vương gia, thị vệ nhìn thấy yêu bài sẽ cho chúng ta đi, không phải là không có cách!”

“Yêu bài ấy ở đâu?”

“Ở trên người Vương gia...”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cải Trang Nam Nhân Ra Khỏi Phủ

“Tiểu thư, kì thực chúng ta có cải trang thành nam nhân cũng không ra được đâu...” Linh Đương bắt đầu dĩ nhiên “chàng tiểu đồng” Hoa Tường Dung, sờ sờ mũi, lại nhìn nhìn bộ quần áo nam nhân trên người nàng.

“Sao người lại xác định như vậy?” Hoa Tường Dung quay đầu trở mình một cái ra vẻ khinh khỉnh, cũng bắt chước việc xưng hô không hợp lí (đang cải trang mà): “Người đi theo ta, ài, đi thôi...” Hoa Tường Dung thấy phía trước có mấy người thị vệ đi tuần, vội vã nhân cơ hội này mà kéo Linh Đương đang méo mặt bước lên trước.

“Người nào?” Bỗng nhiên, phía trước là đám thị vệ xoay người lại, lạnh lùng nhìn về phía các nàng.

Hoa Tường Dung cả kinh, vội vàng nắm chặt tay Linh Đương, tựa như một con chuột, nhảy rất nhanh qua một bên bụi hoa lý, trong lúc đám thị vệ kia đang tìm trong bụi hoa, liền vội vã xoay người chạy nhanh về phía đại môn (cổng lớn).

Tới bên kia rồi, Hoa Tường Dung lúc này mới đi sau Linh Đương, lấy bao quần áo trong chiếc làn xách bên người, che lại bằng vài lá cải xanh xanh, cúi đầu cùng Linh Đương đi thẳng về phía trước.

“Đứng lại!” Trước cửa là 1 tên thị vệ đơn độc nhìn Hoa Tường Dung và Linh Đương: “Các người là người mang rau cải vào phủ à?”

“Đứng vậy đứng vậy”. Hoa Tường Dung giả giọng khàn khàn, liên tục gật đầu

“Xạo nha, không phải mới vào hai người, nhưng cũng vừa mới đi ra sao?” Thị vệ lạnh lùng nhìn Hoa Tường Dung.

“Khui!” Hoa Tường Dung vội vã tiếp tục mở miệng: “Áy... Chúng ta là cùng nhau đi tới, buổi sáng khi thị vệ các người thay ca, chúng ta vào được, cho nên các người không thấy chúng ta là phải; có thể là ngày hôm nay trong phủ các người có việc gì cần, nên yêu cầu hai nhóm đến?”

“Phải...” Tên thị vệ vuốt cằm: “Vây vì sao người vẫn cúi đầu? Ngẩng lên!” Cuối cùng giọng điệu đã chuyển sang vắn phần không khách khí!

Hoa Tường Dung trong lòng rủa thầm một tiếng, bỗng nhiên ngẩng đầu, quay người nhìn kĩ hai tên thị vệ điệu dàng cười cười, vừa thấy bọn họ sừng sốt, liền vội vã cúi đầu, nhân cơ hội kéo Linh Đang đi thẳng.

“Đứng lại!” Hai tên thị vệ sau khi phục hồi tinh thần, vội vã xoay người đuổi theo.

“Tiểu thư... Tiểu thư...” Linh Đang bỗng nhiên ở sau gọi lớn, Hoa Tường Dung không để ý cúi một mực cúi đầu, đi nhanh về phía trước.

Bỗng nhiên, không nhìn rõ, Hoa Tường Dung chỉ cảm thấy rằng đã đâm sầm vào một người rất rắn chắc, dù đã có lực đàn hồi a, nhưng vẫn bị đụng đến mặt đau mũi đau, nằng trong miệng thâm rủa, ngẩng mắt lên, vừa lập tức há to miệng, sững sờ đứng tại chỗ.

Tiêu Việt gương mặt lạnh lùng, nhìn nàng kì quái, dường như đang mỉa mai cười nàng: “Vương phi, nàng muốn như thế nào a?”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đệ Nhất Kế Hoạch Thất Bại

Vừa thấy mục tiêu đến, trên mặt Hoa Tường Dung rạng rỡ hẳn lên, nàng nhìn về phía Tiêu Việt Hàn tươi cười, mặc dù trong lòng nàng tràn đầy sự tức giận, về mặt nàng đã xóa nhòa điều ấy.

“Vương gia... ta chợt nhớ đến Vương Gia, nghe nói Vương Gia có việc bận lúc ngọc đã hồi phủ, được dịp ta liền đến... vậy mà trong phủ thị vệ lại ngăn cản ta, ta muốn tự mình nghênh tiếp Vương gia, bởi vì...”

...” Được rồi, nàng tự tâm đắc với cái cớ của mình”.

Thế nhưng không ai nghĩ nàng đang dùng âm mưu phá vỡ quy tắc, bởi lẽ trông nàng rất khả ái, rất ngây thơ, trông rất hấp dẫn với ánh mắt người nhìn, có chăng chính điều ấy khiến một người tâm địa đen tối như hán đem lòng quan tâm?

“Như vậy?” Tiêu Việt Hàn với bộ dạng phúc tùng, thoát nhìn có vẻ như hán nghe theo sự yêu cầu của nàng một cách ngoan ngoãn: “Vậy thì bây giờ Vương phi đã gặp được ta rồi, chúng ta có thể hồi phủ chăng?” Nói đoạn, Tiêu Việt Hàn theo mỹ nữ..

Tường Dung thân liễu yếu đào tơ tiến vào....

Khuôn mặt đang tươi cười, bỗng dừng toàn thân toát ra một sự lạnh lùng đến đáng sợ, Hoa Tường Dung âm thầm cắn răng, đột nhiên nàng quay đầu, đôi mắt ánh lên một tia nhìn như tia X quang, hướng về phía sau lưng Tiêu Việt Hàn.

Những tướng Tiêu Việt Hàn sẽ bị đánh bại dưới nước cờ trên..

Tiêu Việt Hàn tại đi vào vương phủ tới trước cửa bỗng nhiên dừng chân lại, hơi nghiêng đầu, dường như đấy là Hoa Tường Dung, lại phảng phất không nhìn thấy nàng, Hoa Tường Dung cũng nheo mắt, nàng rõ ràng trông thấy cơ mà, sao hán biến mất nhanh thế??

Hán vừa đi vừa nghĩ, về mặt hán hình như có ý nói: hừ, cái mục đàn bà kia đang nghĩ là mình được trốn ra phủ, không nhìn thấy ai đang đứng ở trước mặt người cơ à, đừng hòng gạt ta, không có cửa đâu!

Đương nhiên, đó là chính cô ta phiên dịch.

Hoa Tường Dung quay lại đầu, nhìn về phía người cản trở chính trước mặt hai người thị vệ, cắn giận đưa tay ném mạnh giỏ tre xuống đất, xoay người vùng vằng, chạy vào trong...

“Áy da... Tiểu thư...” Linh Đang vội vã đuổi kịp.

“Vương Gia!” Hoa Tường Dung chạy đến Vương phủ, nhìn về phía đang muốn tiến đến trước phòng Tiêu Việt Hàn, kèm lòng xuống, nàng điệu dàng gọi:

Tiêu Việt Hàn đặt chân xuống, hơi nghiêng thân, nhìn về phía hoa tường dung: “Vương Phi có chuyện gì?”

“Vương gia... gần đây ta nhận ra rằng ta chưa thể làm tròn trách nhiệm của một Vương Phi, ta muốn bản thân mình sáng suốt hơn, chính vì thế, ta cần thời gian để hàn huyên tâm sự cùng Vương Gia

Một chút tình cảm loé lên trong lòng... Không biết Vương gia, đêm nay có rảnh không?” Hoa Tường Dung lộ ra một chút sự nham hiểm song vẫn không để lộ ra qua vẻ mặt tươi cười của nàng, tưởng rằng có thể làm mờ mắt một tên có thể thay đổi giang sơn.

“Không rảnh.” Tiêu Việt Hàn cau mày, nhìn về một phía, đột nhiên hắt lạnh lùng và trở nên ít lời trước một người con gái dòng dõi nhà Nho xinh đẹp và càng ngày càng quyến rũ vô cùng, phảng phất đâu đó một nét yêu tình, đang giương cặp mắt to tròn nhìn Hoa Tường Dung.

Đang ỉu xìu mò về phía chiếc thềm long bài bạch ngọc thì, hần bỗng nhiên ném một cái nhìn mà có thể yêu nghiệt giống như mỹ nữ song lại rất lạnh lùng thấu hiểu tất cả ý đồ của nàng, hần cười nhạt.

“Dừng lại...?” Hoa Tường Dung sững sờ ở tại chỗ, ngơ ngác nhìn xoay người chậm rãi rời khỏi cái bóng lưng băng giá kia, tên đại hà tiện đầy quyền hành kia nấp trong tay áo một đôi long bài bạch ngọc.

Ăn cắp thất lung bài đệ nhất kế hoạch, tuyên cáo thất bại!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Định Ra Mục Tiêu

Kỳ thực cũng không thể nói nàng hoàn toàn thất bại!

Chẳng hạn như ngày thứ hai, Hoa Tường Dung hoàn toàn cái nổi lên tinh thần chủ nghĩa Mác.

Chút tinh thần mạnh mẽ, một chút bất khuất, tuyệt không chịu thua, rốt cuộc cũng vì mục tiêu chiến đấu.

Chủ nghĩa Mác lấy thực tiễn làm cơ sở cách mạng khoa học đề cao tinh thần thống nhất dân tộc. Cơ sở thực tiễn của chủ nghĩa Mác chia làm hai tầng hàm nghĩa: quan trọng nhất, nói đến chủ nghĩa Mác (hem bit chắc vì ngu chính trị :()) là nói đến thực tiễn, cách mạng chung quy cũng vì phục vụ giai cấp vô sản. Thứ hai, mục đích của nó là hoà hợp giữa thực tiễn và sự không ngừng hoàn thiện phát triển.

Tuy rằng lý thuyết thoát nhìn không quá giống với thực tế, thế nhưng Hoa Tường Dung quyết định phải triệt để thoát ly cái định kiến cổ hủ nhắm đến Hoa Tường Dung thời phong kiến, với niềm hy vọng vượt thời gian, mà giờ trong đầu nàng chỉ có việc cảm chiếc yêu bài của Tiêu Việt Hàn lao ra khỏi vương phủ, đi tìm vị thần tiên kia và được trở về thế kỉ 21.

Thế nhưng nghĩ đến thân phận, nghĩ đến yêu bài, nàng tạm thời không có tư cách gì để đi theo Tiêu Việt Hàn làm nũng, càng không thể nào lên đi theo hần, thứ hiện duy nhất có thể làm được đó là thực hiện chủ nghĩa Mác, cái mục tiêu tinh thần vĩ đại, thực tiễn!

Nàng hoàn toàn phải dùng bản thân mình làm nên thực tiễn, cũng muốn sống trong sự không ngừng hoàn thiện và phát triển.

Phát triển mục đích sau cùng, bất luận có căn cứ vào tiểu cường tâm lý, AQ tâm lý, để thoát khỏi vương phủ...

Hoặc là bị cái câu “Không rảnh” của Tiêu Việt Hàn khiêu khích đi ra đấu trí.

Nói chung, mục tiêu hiện tại của Hoa Tường Dung vô cùng sáng suốt. Nàng không thể dùng biện pháp lấy tĩnh chế động, bởi vì cái tên quái quỷ ghê gớm Vương gia vốn muốn biến nàng thành một kẻ vô cảm không chớp mắt trước một loài động vật nhỏ, không chút nào lưu ý, dù có hoa tay múa chân. Nàng đang bị chọc giận triệt để đây mà...

Được rồi, đã như vậy, sau mười ngày với cuộc sống bình yên xa xỉ, Hoa Tường Dung bắt đầu ra tay chiến đấu!

Muốn khiến một người nam nhân phải quỹ phục tại chính dưới chân mình, thậm chí cam tâm tình nguyện bỏ lòng tự tôn mà trao cho nàng chiếc yêu bài... Thứ nhất: làm Tiêu Việt Hàn say mê, trực tiếp đi theo hần; Thứ hai, khi Tiêu Việt Hàn đã coi rẻ sự mê hoặc của nàng, như vậy chỉ có cách mời Liễu Hạ Huệ động tâm động tình.

Mặc dù Hoa Tường Dung thừa biết Tiêu Việt Hàn kì thực chỉ muốn biến nàng thành quân cờ có ích dưới tay mình, để hần tương lai đoạt sự thống trị ngôi vị hoàng đế và khoe một quân cờ, thế nhưng không có nghĩa nàng chỉ rẽ mặt như một quân cờ...

Lựa chọn quyền lực ư, cũng không thể nào đi không chế tiêu việt hàn.

Thử ngẫm lại...

Giả sử có một ngày đêm, tại vương phủ tiền viện, nàng dùng một thứ âm thanh ghê rợn đến thấu xương, tiếng cười như yêu ma đến nhất Tiêu Việt Hàn, làm cho hần chết đi sống lại, căn bản chẳng làm thay đổi được thời gian...

Có sao đi nữa thì cũng để giải quyết vấn đề, vậy thì thời cơ thuận lợi để cướp lấy yêu bài có phải là lúc này chăng?

Như vậy nhất cử lưỡng tiện, lại làm cho ý chí chiến đấu sục sôi, sao mà nàng có thể bỏ qua?

Nàng cũng không tin, tuy rằng nàng không kiều ngạo và tài tình bằng Hoa Tường Dung đích thực, nhưng dù thế nào đi nữa ở thế kỷ hai mươi mốt nàng cũng là vũ sư của một công ty về nghệ thuật trừ danh, chuyên về múa cổ điển, sức hấp dẫn của nàng cũng đâu kém cỏi gì...

...Huống chi, vóc người như vậy, tướng mạo thế này, khuôn mặt thế nọ, của cải thế kia...

Nàng rất tự tin, mục tiêu này sẽ vô cùng thuận lợi...nàng mơ màng đến ngày nàng từ biệt trở về.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thực Hành Ing

Hỏi: Quan hệ của tính tất yếu cùng tính ngẫu nhiên là gì?

Đáp: Tất cả đều từ ngẫu nhiên mà thành, sau theo thói quen liền biến thành tất nhiên.

Tuân theo tinh thần chủ nghĩa Mác, bạn học Hoa Tường Dung hoàn toàn đem chính mình nhập tâm vào mà thực hành.

Chẳng hạn như, ngày đầu tiên nàng đã xác định ngay mục tiêu, Hoa Tường Dung mang một đôi mắt gấu mèo lao đầu vào thư phòng của Tuyết Linh viên, đem hết chuyện của quốc gia hiện tại cùng cái thế giới quái dị này ra ngâm cứu.

Chẳng hạn như, ngày hôm sau, Hoa Tường Dung mới sáng sớm đã cho người đi mời thợ may, lại mua thêm mấy chục loại vải dệt thượng đẳng mềm mại chỉ sản xuất theo yêu cầu- ba mươi trang sức tổ sắc cùng mười mấy bộ quần áo mới.

Nhưng, hình thức, kiểu dáng quần áo đều là do nàng thiết kế, cái thứ quần áo cổ đại này nhìn sao cũng đều rườm rà muốn chết, tóc thì kiểu này kiểu nọ, bím trên bím dưới, tiếp tục là quần áo bên trong công kênh, làm cho dáng người nàng vừa to bự vừa khó coi, nàng thật sự chịu không nổi. Liền thiết kế mấy bộ quần áo vẫn cố giữ lại chất xưa nhưng hình thức thì mới lạ, có kín có hở, cũng không quên tạo ra vài bộ áo ngủ hơi mỏng để có thể hấp dẫn nam nhân.

Chẳng hạn như, ngày thứ ba, Hoa Tường Dung suốt ngày ở trong phòng quần lấy Linh Đang dò hỏi ý thích của Tiêu Việt Hàn.

Tất cả chuẩn bị đã gần xong——

Một tháng sau, Hoa Tường Dung người mặc chiếc áo xanh da trời chất liệu tơ tằm mềm mại điểm xuyết những hoa văn là thứ đường cong màu lam tinh xảo, Linh Đang ở bên cài lên mái tóc nàng một cây trâm hồ điệp, đuôi là những viên trân châu lấp lánh rung rinh, sau đó cố tình ra ngồi nơi hoa viên xem cảnh.

Viết cảnh thành thơ, lúc này thực “trùng hợp” nhìn thấy nam nhân kia cùng nhất phẩm thị vệ đi tới, giả vờ nhìn vào sách, ngữ khí lớn nhưng không mất đi vẻ dịu dàng mà đọc:

“Lưu quang dung,

Dịch bả phân phao,

Hồng liễu anh đào,

Lục liễu ba tiêu...”

Ngâm xong, còn vờ đem tay áo nâng lên chấm nhẹ vào mí mắt.

Sau đó “vô ý” mà phát hiện Tiêu Việt Hàn cùng nhất phẩm thị vệ kia đi tới, vội vàng lau đi “nước mắt”, nhẹ nhàng đứng lên hướng người đang tới mà làm lễ: “Vương gia...”

May là lúc này Hoa Tường Dung không hề ngẩng đầu, nếu nàng ta hiện tại ngẩng đầu nhìn lên, nhất định sẽ nổi cơn tam bành. Bởi vì cái tên nhất phẩm thị vệ kia đang há hốc mồm kinh ngạc (ruồi bay anh ơi), không dám tin mỹ nhân tuyệt sắc đang đứng trước mình cùng với Hoa Tường Dung lạnh lùng nhà Tà thừa tướng là một, về chuyện này tất cả mọi người trong cung đều biết cảm Vương cùng với Thừa tướng Công Tôn Trường vì kết quả mà dựa vào hôn nhân của nữ tử mình chứ không hề có tình yêu, rõ ràng là thế nhưng vì phản ứng của nàng ta mà gạt này cả mình. Nàng. Đang nói chuyện.

Tiêu Việt Hàn lúc này cũng đang nhìn về phía Hoa Tường Dung, trên mặt loé lên ý cười như có như không, giống như hẩn nhìn thấy trên khuôn mặt nàng biểu lộ nét biểu cảm không dám tin đầy kỳ xảo, hàm chứa ý cười (Đại loại là chị này giả vờ gặp anh Tiêu hết sức vui mừng mà hoá e thẹn ko dám để lộ ra mặt, còn anh Tiêu thì biết hết :))

Hai mắt chạm nhau, nàng cố ý nhìn thật sâu, hẩn vẫn như cũ lạnh băng, nhưng bắt chợt lại mỉm cười: “Vương Phi miễn lễ!”

Sau đó... Cùng một tên phẩm chất thị vệ xem nhẹ sự tồn tại của Hoa Tường Dung, xoay người cùng nhau hàn huyền.

Đầy đối với nàng dù là một đả kích lớn, nhưng không sao, cái gì mà gọi là càn thức càn thêm mạnh, chính là Tiêu Việt Hàn người ép ta.

Trong mấy ngày kế tiếp...

Ở hoa viên ngẫu nhiên tình cờ gặp nhau không dưới 5 lần, hành lang dài cũng ngẫu nhiên chạm mặt không ít hơn mười lần, tính cả lần ra trước phủ ngênh đón hân, lại thêm một vài trường hợp xuất hiện đột ngột Tiêu Việt Hàn trước mặt.

Đúng vậy, như lúc ban đầu Hoa Tường Dung đã nói, hết thầy từ ngẫu nhiên mà bắt đầu, dần dần, cũng biến thành tất nhiên.

Nàng không thêm hấp tấp, chỉ cần như người xưa chậm rãi mài kim, chậm rãi đem sự ham thích từ từ thấm vào lòng của nam nhân kia. Hay có lẽ nàng bất thành linh xài chiêu Bá Vương ngạnh thượng cung (*) hoặc là thành thật thừa nhận những hối hận của mình, nghĩ kỹ thì hay cho cái danh Vương Phi, lại phải đi mời gọi hân yêu nàng, vạn bất đắc dĩ chính là phương thức vừa nhanh vừa đơn giản nhất. Aiz...

Nhưng là Hoa Tường Dung đã không biết, Tiêu Việt Hàn người nam nhân này, không thể dùng phương thức sẵn đón gần gũi, nàng cần chính là sự giấu cợt của hân, cũng chính là cần xoa đi khoe miệng chế giễu cùng ánh mắt lạnh băng kia.

Thịt mà có được ngay là thịt ko tốt a, nàng cần chính phải lao đầu vào mà tranh đoạt, phải là trăm phương ngàn kế đạt được nàng mới có thể tự thưởng cho bản thân – từ từ thâm nhĩ, để biết đích xác mùi vị thơm ngon.

‘bá vương ngạnh thượng cung’ : ngang ngược cường bức con người ta)

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hệ Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Câu Cá “Ngẫu Nhiên” Tương Phùng

“Vương gia...” Ngay khi Tiêu Việt Hàn vừa trở lại Vương Phủ, phải đi qua hậu hoa viên mới có thể trở về nơi mình ở- Thanh Trâm viên thì gã gia nhân đột nhiên từ cửa trước hấp tấp chạy đến: “Vương gia, ngài... vẫn còn muốn đi đường này sao?”

“Có việc gì?” Tiêu Việt Hàn trong mắt thoáng một tia mâu quang làm người khác không thể cười cợt, nhìn về phía gia nhân.

“Vương... Vương Phi một canh giờ trước cũng đã ngồi ở hồ cá trong hậu hoa viên... Nói là... là muốn câu cá...”

“Câu cá?” Tiêu Việt Hàn tựa như hải hươc nhìn gã, rồi nghiêng người chậm rãi bước đi.

“Vương gia, Vương Phi mỗi ngày đều cứ thế mà chờ ngài, như vậy có chút...”

Bỗng nhiên, có một tia rét buốt từ mắt Tiêu Việt Hàn bắn ra, gã gia nhân bị hù cho khiếp vía vội vàng quỳ xuống: “Nô tài biết sai, nô tài chính là cảm thấy Vương phi đã thay đổi thành một người khác, sợ vạn nhất có ác ý gì mà tổn thương Vương gia, nô tài tội ác tày trời, không nên suy đoán tâm tư Vương gia cùng ngờ vực vô căn cứ Vương Phi, xin Vương gia ban cho nô tài được chết!”

“Ngay cả các người cũng nhìn ra được, nàng quả thật đã thay đổi sao...?” Tiêu Việt Hàn bỗng nhiên nở nụ cười mang chút tà ý.

“Vương, Vương gia...”

Tiêu Việt Hàn lạnh lùng cười, cũng không để ý tới gã gia nhân kia, xoay người vào hậu hoa viên.

Khi thấy nàng cỡi tất cả vớ lẫn giày, đem đôi chân nõn nà cứ thế ngâm trong nước, bắp chân trắng tựa tuyết dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng làm hoa mắt người, mà trong tay không biết là từ nơi nào mà có được cần câu lung lay ở trong nước.

Cần bản là không giống câu cá. Tiêu Việt Hàn đứng sau lưng nàng, trong mắt lộ ra một tia ngăm cứu. (Mắt anh này giống siu nhon điện quang, hay bắn tia này nọ)

Ngay lúc Tiêu Việt Hàn chuẩn bị đi vào hậu hoa viên, Hoa Tường Dung cũng đã nhận được cấp báo của Linh Đương, sớm đã thật tốt chuẩn bị.

Hoa Tường Dung miệng không biết ngâm nga thứ nhạc gì, cố ý nhắc cần câu cá lên, nhìn thấy bên lờ câu tuyệt nhiên không có cá thì hân bỗng hướng về phía nàng mà đi đến.

“Vương Phi chính là ở đây câu cá?” Tiêu Việt hàn giả như hứng thú đi ngang qua mà hỏi.

“Ô? Vương gia... Chính xác a!” Hoa Tường Dung liền tranh thủ nhấc từ trong nước ra một đôi chân nhỏ, không mang giày, trực tiếp hướng mặt đất mà đặt xuống không chút e ngại.

Nàng liền thấy Tiêu Việt Hàn hạ ánh mắt, nhìn về phía nàng một đôi chân nhỏ nhắn gần như đang nghịch ngợm trong đất thì rõ ràng đôi mắt dần chuyển màu tối.

Hoa Tường Dung bĩu môi cười, trong lòng nói thầm một câu: cho dù là nam nhân thì nửa người dưới cũng chỉ là động vật thôi!(=)) chị thực kinh người!!)

“Vương gia hôm nay không có việc bận?” Hoa Tường Dung ngẩng khuôn mặt đẹp động lòng cười híp mắt nhìn đôi đồng tử đầy thâm ý của hắn.

“Không vội.” Tiêu càng rét nhả ra một tia lãnh đạm ý cười, chuyển hướng sang lưỡi câu của Hoa Tường Dung: “Ta như thế nào không biết, Vương Phi trong ngày thường có sở thích câu cá?”

“Đây chẳng qua người không quan tâm ý thích của thiếp thôi!” Hoa Tường Dung đối hắn mà trừng mắt nhìn, đang nhìn đến trong mắt của hắn xuất ra một tia hiểu biết ý cười thì bỗng nhiên lại xoay người, đem cần câu không có mồi để vào trong nước.

“Không có mồi câu, lại là lưỡi câu thẳng tắp, Vương Phi muốn đợi đến năm nào tháng nào mới có thể câu được cá?” Tiêu Việt Hàn nay trời sập hay sao bỗng dưng biết điều mà khiêm tốn, cùng với Hoa Tường Dung nàng hàn huyên tâm sự.

“Khương Thái Công câu cá, nguyện đợi người mắc câu.” Hoa Tường Dung có thâm ý hướng hắn cười ngọt ngào.

“Giải thích cho ta?” Tiêu càng rét khép hờ mi tâm thu hút, trong mắt một ánh sáng bén ngót thấp thoáng như ẩn như hiện.

“Thiếp muốn câu không phải là cá, mà là muốn câu lên một bạc tình lang, phụ lòng người...” Hoa Tường Dung đột nhiên thu hồi khuôn mặt tươi cười, đảo mắt đối hắn mà mở to hai con ngươi trong sáng: “Cái thiếp muốn câu, là lòng của Vương gia...”

Tiêu Việt Hàn trong mắt sự thông hiểu ngày càng nồng đậm, đột nhiên loé lên tia sáng, dời bước đến bên cạnh người Hoa Tường Dung, ngón tay thon dài nhẹ nhàng quàng quanh người của nàng, khuôn mặt tuần lãng dần dần đưa tới gần

Hoa Tường Dung sững sốt, tuyệt đối không nghĩ tới hắn tự dưng chủ động như vậy, trong lòng nảy lên một hồi khẩn trương, vội vàng quay đầu đi nơi khác.

“Vương Phi bộ đáng đỏ mặt của nàng, thật đúng là xinh đẹp rung động lòng người...” Đột nhiên, Tiêu Việt Hàn cúi đầu xuống nơi vành tai mẫn cảm của Hoa Tường Dung, căn nhẹ: “Có lẽ, đối với Vương Phi mà nói, Ta hẳn là càng lúc càng quan tâm a...”

Hoa Tường Dung toàn thân chấn động, đang nghĩ ngợi không biết đêm nay chẳng biết hươu chết về tay ai? Vờ như không biết là nàng đang muốn đáp lời, Tiêu Việt Hàn đã buông nàng ra vừa cười sáng khoái vừa xoay người bước về Thanh Trầm viên không chút lưu tâm.

Nàng đỏ mặt sao? Hoa Tường Dung không dám tin giờ tay lên sờ sờ hai gò má nóng bỏng...

“Ta là không có đỏ mặt...”

(tác giả: ngươi không đỏ mặt? Xem thì thấy dường như có thể nấu chín trứng tôm. Ta nói, tuổi trẻ a, ngươi hãy thừa nhận đi, ngươi cũng chỉ là nữ nhân đơn thuần, đã bị nam sắc mê hoặc rồi!

Hoa Tường Dung: trên mặt hiện lên vẻ đắc ý cười: đều bị ngươi nhìn ra a? Xem ra kỹ xảo biểu diễn của ta đã có thể xem như dày công tôi luyện hắc hắc. Ngươi nói xem, Tiêu Việt Hàn nhìn thấy bộ dạng đỏ mặt của ta, buổi tối có thể ngủ được hay không.

Tác giả: ... Ngã xuống đất không dậy nổi ing! Thì ra vẫn nằm trong kế hoạch của ngươi...)

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Một Mắt Một Còn

Nàng tự lý giải rằng, chắc là nàng đã làm ra sự tình gì, có thể là quên liếc mắt đưa tình, một động tác quan trọng trong việc quyến rũ người khác? Hoặc là, nàng quên nói những lời hấp dẫn hấp dẫn chẳng...

Bởi vì, tối hôm đó nàng đã chuẩn bị tốt hết cả, chờ Tiêu Việt Hàn đi đến Tuyết Linh Viên cùng nàng hưởng xuân (động phòng, động phòng :))), Cả đêm Hoa Tường Dung ngồi ở trước bàn đợi cho đến bình minh cũng không nghe được Linh Đang bên ngoài thông báo: “Vương gia tới”

Sáng sớm hôm sau, Hoa Tường Dung sững lên một đôi mắt gấu mèo, cảm hận nghe được rằng, Tiêu Việt Hàn đêm qua đã đến chỗ thị thiếp Ngọc Minh ở Minh Hương Viên nào đó chơi cờ, sau đó liền qua Phù Phi ở Phù Dung Viên qua đêm, cố tình là không đến chỗ nàng a.

Cái Vương Phủ này, gần như to bằng nửa Cố Cung rồi, là cách hoàng đô có hơn một nghìn dặm a, căn bản là ở đây cũng có một tên hoàng đế, nếu không có Phụ hoàng hấn ở phương xa, sợ rằng nam nhân lòng lang dạ sói này cũng tự phong là Vua.

Nếu như có thêm vài phi tử nữa, Vương Phủ của hấn không giống với Hậu cung sao?

Tuy rằng Hoa Tường Dung nàng không để bụng, thế nhưng nàng vẫn nghiêng răng mà hận, ngày hôm qua nàng không phải là không thấy dục vọng trong mắt Tiêu Việt Hàn. Nhìn bề ngoài, tuy rằng nàng rất dễ tiện khi dùng loại phương pháp này mà đi vào tâm hấn, thế nhưng hấn cũng rất thích mà, làm gì mà hết lần này đến lần khác nhường nàng phần thua vậy chứ.

Bởi vậy, Hoa Tường Dung không được phép thay đổi phương thức chiến đấu, dùng cách treu chọc nói bóng nói gió với Tiêu Việt Hàn không được, vậy nàng sẽ dùng cách trực tiếp thẳng thắn.

Nghĩ rằng Hoa Tường Dung nàng ở thế kỉ hai mươi mốt cũng chưa từng gia nhập tầng lớp xã hội tối thượng, nhưng dù gì bây giờ cũng là xinh đẹp không ai sánh bằng, dạo chơi trong tâm tưởng các đại gia, có thể mê hoặc nhân tâm, cũng có thể tự bảo vệ tốt thân mình, đó là chiêu thức mị hoặc độc nhất chỉ nàng có.

Nếu như Tiêu Việt Hàn rõ ràng là có ý không cho nàng vừa lòng, rõ ràng là muốn nhìn nàng thất vọng cho vui, nàng tuyệt đối cũng không làm hấn vui vẻ gì, nàng cười, đắc ý cười, nàng tiếp tục đi câu cá, nàng tiếp tục đến hoa viên cười đùa loạn cả lên, thậm chí vào những lúc hấn bắt chợt đến, liền vũ điệu múa thiên nga, miệng hát vui mấy khúc hát trẻ con.

Thế nhưng, Tiêu Việt Hàn bây giờ đã thấy dường như không giống trước, trực tiếp đi qua, trên mặt rõ ràng hàm chứa tiểu ý, Hoa Tường Dung không chấp nhận được phải dùng mĩ, đứng tại chỗ bụi hoa đẹp tuyệt mà nàng cố ý chọn, đôi tay xanh nhạt nắm chặt lại, hít sâu mấy hơi, kìm nén, bình tĩnh lại rồi run run nói nhỏ: “Thế giới thật hoàn mỹ, nhưng ta như vậy thật táo bạo! Như vậy, không được, không được!”

Mỗi khi nàng thất bại, ủ rũ như con gà con trở lại Tuyết Linh Viên, để Linh Đương xoa bóp cho nàng, dùng nước cánh hoa nàng tự chế, nàng cuối cùng một lần nữa nhắc tới kế hoạch chiến đấu, bắt đầu nghiên cứu kế hoạch cho ngày thứ hai!

Nàng phải thừa nhận cái tên Tiêu Việt Hàn kia đích thực là một nam nhân thông minh xảo quyết lẫn tâm địa độc ác, hấn rõ ràng nhìn ra tất cả, nhưng căn bản là không thèm ngênh chiến với nàng, làm nàng mỗi ngày phải tự chiến đấu một mình, mệt mỏi ngủ thẳng giấc.

Không sai, nàng thực sự là theo Tiêu Việt Hàn đấu với nhau, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, một mất một còn, rõ ràng là hai người hai tháng nay căn bản không xuất hiện cùng nhau, thế nhưng nàng có thể cảm giác được Tiêu Việt Hàn mỗi lần thỉnh thoảng thấy nàng, thì đôi con ngươi đen tuyền loé ra một tia trào phúng mãnh liệt, rất thâm thúy.

Mãi đến...

Một ngày nọ, thời cơ đã tới!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cơ Hội

Mùng một tháng giêng, cả nước đều ăn mừng.

Giống Trung Hoa, mùng một tháng giêng là Tết Âm lịch, mọi người đều vui mừng đón năm mới.

Mà trước đó năm ngày, Hoa Tường Dung nghe được từ các nha hoàn, hàng năm trong phủ bận nhất vào tháng một và tháng hai. Bởi vì vào buổi tối đầu tiên của tháng giêng, Cẩm Vương Phủ lại tổ chức một yến hội rất long trọng, đương nhiên đây là ý tứ Hoa Tường Dung lý giải được, tóm lại là tiệc chiêu đãi rất nhiều người.

Cẩm Vương rất hào phóng, hàng năm đến Tết Âm lịch thì liền gọi Đông Tầm Quốc nội mang vài vóc đến cho mọi người trong phủ may đồ mới, mà ngay cả hạ nhân cũng không ngoại lệ, dù rằng y phục của bọn họ không phải là hạng thượng phẩm, nhưng đối với so với bình dân thì đều rất tốt, huống chi trong phủ nhiều tầng lớp: thượng đẳng nhân, trung đẳng nhân, hạ đẳng nhân như vậy, cứ vậy mà tính, chắc chắn là tiêu xài rất nhiều.

Nhưng đó cũng không phải điều quan trọng nhất, chính yếu là... Tối mùng một tháng Giêng, sẽ có ca múa mừng thiên hạ thái bình, hơn nữa nghe nói lần này Phủ Phi (thực ra rất nhiều người đều gọi nàng ta là Phủ Phi, nhưng Hoa Tường Dung vẫn nhất định gọi là thứ phi) cùng thị thiếp Ngọc Minh chuẩn bị, hấn là không phải đánh đàn thì là vẽ tranh, làm thơ, chủ yếu ngày đó là mừng một tháng giêng, bắt đầu năm mới, nếu như tối đó có thể bảo Tiêu Việt Hàn tới Tuyết Linh Viên qua đêm, lợi dụng mê tín coi như là dấu hiệu may mắn, báo hiệu một năm ta đều tuyệt đối được sung ái, hơn nữa còn phải nhận được nhiều tặng phẩm, biết đâu Hoa Tường Dung mang thai quý tử, vì ngôi vị Vương Phi của nàng cũng không được chắc chắn a.

Nguy thật! Hoa Tường Dung trong lòng thở dài, Tiêu Việt Hàn này rõ ràng là muốn lên ngôi hoàng đế! Không lẽ Phụ hoàng của hấn không biết? Sao lại

cho hấn xưng vương trong thành. . .

Còn nữa, còn nữa, ngày mười sáu tháng hau nàng là sinh nhật năm mươi tuổi của Hoàng đế Đông Tầm Quốc – Kiến Nguyên Đế, cho nên bắt đầu mỗi năm đề là hai tháng liền bận rộn.

Dĩ nhiên, Hoa Tường Dung cũng bắt đầu bận rộn lên.

Hoa đại tiểu thư nàng vội vàng chuẩn bị cho cuộc sống tuyệt vời của mình, cũng may buổi tối mừng một tháng giêng đã tìm được thời cơ quyến rũ tầm nhìn của Tiêu Việt Hân.

Dù sao việc tốt như vậy lẫn cơ hội có sẵn như thế đều rất khó tìm a, nếu như bỏ lỡ dịp này, tiết mục vô tình gặp nhau cũng như làm nũng của nàng chẳng khác nào uống phí.

Lâu như vậy, hơn bốn tháng rồi, tên Tiêu Việt Hân kia coi như là còn muốn lạnh nhạt với nàng, cũng tuyệt đối sẽ không làm quá chuyện này.

Hơn nữa... lúc này đây, Hoa Tường Dung rất có lòng tin.

Hoa Tường Dung suốt đêm vẽ ra bước phát triển mới cho kế hoạch của mình. lại bảo Linh Đương phái người chuẩn bị một ít vật phẩm, tuy nhiên về phần vật nào thì tạm thời không bàn.

Nói chung lần này, nếu như lại thua nữa, tuyệt đối nàng sẽ không quay mặt vào tường luyện tập đào núi lấp biển cùng cuồng phong quét lá đơn giản như vậy.

Hoa đại cô nãi nãi (bà ngoại :D) bất cứ giá nào cũng phải chiếm vị trí thượng phong, nếu như lại bị người nào đó xem nhẹ...

Nàng nhất định trực tiếp xông lên, cắn đứt cổ hấn, mắng hấn vô lương tri.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khí Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tháng Giêng Mừng Một

Bầu không khí náo nhiệt kéo dài đến quá giờ Dậu. . .

Mãi cho đến lúc bắt đầu làm lễ, từ dặm xa phía bên trái Cẩm Vương phủ cũng đã lục tục đi vào, cùng các vị tân khách và chủ tử lâu năm của vương phủ cùng cung thận trọng nhân hòa gia quyến.

Sau đó là Phù phi cùng một người mặc đồ trắng là thị thiếp Ngọc Minh, kế đến là Cẩm vương Tiêu Việt Hân.

Tiêu Việt Hân vẫn phong lưu lồi lạc như cũ, không cười thì giống băng sơn, mắt như đao phong sắc bén, cười rộ lên lại như hoa phù dung sớm nở tối tàn, yêu nghiệt đến mê người, bên mình luôn cái trang đề không nhận ra là khí phách vương giả!

Phù phi toàn thân mang một sắc hồng tía màu hoa phù dung của chiếc áo dài, tóc búi cao hình chim Phượng có cài trâm, hiển nhiên tỏ rõ khát vọng được làm Vương phi, thậm chí còn có dã tâm trong thời gian tới đoạt lấy vị trí hoàng hậu về tay mình.

Thị thiếp Ngọc Minh cả người trắng toát, chất liệu cũng thuộc hàng tơ lụa cao cấp, chiếc lược thiết kế tinh xảo tóc búi cao nghiêng một bên có đính một bộ trang sức bằng vàng, đáng đi lúc ẩn lúc hiện rồi lại biến mất, nó gợi cảm và gây tò mò đến nỗi lao đao tâm trí nam nhi, khí chất đậm vẻ liễu yếu đào tơ đến nỗi gây cảm giác rất cần được bảo vệ.

Sau đó...

Một hồi sau, ánh mắt mọi người dần dần nhìn về hướng Tiêu Việt Hân bên cạnh hai vị giai nhân đang dần tiến đến vị trí Vương Phi còn trống.

Không sai, qua nửa ngày, món ăn đều chuẩn bị xong, tất cả mọi người đã bắt đầu chúc rượu chúc mừng, nhưng Cẩm Vương phi Hoa Tường Dung vẫn chậm chạp chưa tới.

Tọa lạc ở phía dưới người ko dám lên tiếng, nhưng cũng cẩn thận giờ lên mắt nhìn Tiêu Việt Hân, thấy trong mắt hấn cũng nao động, dường như loại Vương phi này không hề hiểu lễ nghĩa nên không thèm quan tâm. . .

Phù phi cười, cười run rẩy hết cả người, Ngọc Minh nhìn rượu thơm trước mắt mà không nói nên lời.

“Bẩm báo Vương gia, Vương phi phái thần đến báo tin rằng người đang bị cảm phong hàn, không tiện đi ra gặp khách, xin Vương gia cùng các vị quan khách không cần phải chờ.”

Câu nói của tên tiểu đồng vừa đi vào làm một đám thường ninh hót Tiêu Việt Hàn bỗng chốc xấu hổ mà không hé ra được lời nào, trong khi đang ăn uống linh đình, tiếng người rộn rã ba hoa khoác lác, tiếng tán dương những câu chuyện cười hầu như rung động nửa bầu trời.

Tiêu Việt Hàn bên mép vẫn giữ nụ cười lạnh lùng có mà như không, không ai thấy đôi mắt hắn ánh ra một tia lạnh như băng, thoảng một chút vô tâm, nhìn xa xăm vào khoảng không bên cạnh nơi mà các Vương phi đang chơi đùa...

Sau đó, đột nhiên có người đề nghị đưa Tiêu Việt Hàn đến chỗ hai giai nhân một tài giỏi một xinh đẹp.

Tiêu Việt Hàn đồng ý, Phù phi dẫn đầu đứng ra, lấy chiếc đàn cổ treo ở bên trên, chơi một khúc nhạc quen thuộc của nàng cho Tiêu Việt Hàn mà, trước đây, khúc nhạc ấy đã gây xao xuyến cho người nghe.

Một khúc nhạc vừa dứt, Tiêu Việt Hàn khẽ nhếch mép cười, có ý tán thưởng, thế nhưng trong mắt vẫn không hề ánh lên sự phấn khích, phần thưởng dành cho Phù trắc phi là một viên dạ minh châu quý báu.

Sau khi Ngọc Minh ngâm thi cùng các bậc chuyên gia, lại còn trở tài văn thơ đối ngẫu, Tiêu Việt Hàn sai một chi trong cung truyền xuống cho nàng một chiếc trâm cài tóc bằng ngọc bích tuyệt đẹp.

Một trận ca múa mừng cảnh thái bình, ăn uống linh đình rất vui.

Mãi cho đến khi...

Tiêu Việt Hàn chỉ loáng thoáng biết tiết mục của ngày hôm nay cũng hoàn toàn không có kết thúc bình thường, tự nhiên thấy có hai người thị vệ ở vùng phụ cận Tuyệt Linh Viên khiêng vào một kiện hàng bề ngang nửa thước, cao một thước đặt xuống mấy nghìn hòm hoa tròn tròn.

Người đi, phóng về hướng dưới đài trung tâm, hắn khẽ cười.

Một đám người hiếu kì nhìn theo vật phẩm của Vương phi, nhưng đứng ở cách đó không xa chỉ có Linh Đương thấy được trong mắt Tiêu Việt Hàn lóe ra một tia cười lạnh bạc.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Kinh Hỉ (1)

Thị vệ cung kính quỳ xuống, đồng thanh nói rằng.

“Chưa bao giờ biết lòng dạ của Vương phi thật là sáng suốt thế này nha...”

Có người ở bên ngoài khe khẽ nói nhỏ: “Mở ra nhìn xem”

Tiêu Việt Hàn lơ đãng châm một chén rượu rồi đưa tới bên mép.

“Bẩm báo Vương gia, Vương phi nói rằng, muốn ngài tự mình đến mở rượu này.” Thị vệ ắt cung kính mở miệng.

Phù phi hiện ra trước mắt tỏ thái độ không hài lòng, trừng mắt với thị vệ: “Cái gì a, muốn đưa lễ cũng nhanh lên chút, có sao mà chậm chạp vậy chứ! Nàng ấy chắc chắn là cố tình, sao không tự mình đến đây nha.”

Tiêu Việt Hàn vẫn không thèm nhìn về phía Phù phi, mà cong môi cười: “Hừ?” Buồng chén rượu trong tay, đứng dậy đi xuống phía dưới.

“Vương gia!” Phù phi vội vã kêu: “Trong mấy tháng qua, hành động của Vương phi quái dị, chẳng biết Vương phi có gặp tâm điều gì, xin Vương gia hãy cẩn thận! Không bằng thiếp xả thân giúp ngài...” Chưa kịp nói xong, Phù phi bỗng nhiên nhận được một ánh mắt sắc bén, nàng ngừng lại, vội vã che miệng, cúi đầu.

Tiêu Việt Hàn tràn đầy hào hứng tiến đến cạnh chiếc rượu hoa, vừa mới chạm đến, liền nghe thấy một mùi hương đặc biệt ngọt ngào, hắn mỉm cười, đưa tay mở nắp rượu.

Rượu mở trong nháy mắt, chợt nghe thấy một tiếng nổ vang trời, trong khi tất cả mọi người nhón nháo đứng lên thì, Tiêu Việt Hàn vẫn đứng như cũ ở nơi đó, mặt không đổi sắc nhìn theo cái rượu bay ra hàng vạn cánh hoa, lập tức bay ra một dáng hình lúc ẩn lúc hiện.

Hoa Tường Dung thấp thoáng trong chiếc áo lót màu hồng phấn, thủy váy giữa không trung chập chờn lác lác, chiếc búi tóc hồ điệp buộc một chiếc dây dài màu hồng nhạt theo gió bay lượn, và chân được bó bởi đôi hài màu sáng bạc dạo qua một vòng đẹp đẽ, lập tức hạ xuống mặt đất, lập tức toả ra một mùi hương ngọt ngào, chậm rãi nhẹ nhàng đến, trên mặt phảng phất lộ ra một chút kinh ngạc, rồi lại trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh cười nhạt trước

mặt Tiêu Việt Hàn.

Nàng dịu dàng hất tay áo trong suốt lên cao, tay áo màu hồng thật dài bay lượn nửa vòng trên không trung, rơi xuống trên vai Tiêu Việt Hàn, đến khi quần vải vòng trên thân Hoa Tường Dung bước tới gần, bên tai hắn nhẹ nhàng thổi ra nhiệt khí, lập tức nàng xoay người, tay áo voan tung bay, điểm nhẹ đầu ngón chân bay lên giữa không trung bay lượn một vòng bỏ lại Tiêu Việt Hàn phía sau, hết vòng này đến vòng khác, cơ thể xinh xắn nhanh nhẹn tại hầu như khiến mọi người lác mắt, Tiêu Việt Hàn hai mắt hơi nheo lại, quay đầu, dường như rất thích cái sự bất ngờ nàng tạo ra, đôi mắt không ngừng dõi theo vũ điệu từng bước chân của nàng...

Sau đó...

Hoa tường dung đột nhiên búng ngón chân từ mặt đất lấy đà lên trời, một đôi chân bạch ngọc trong suốt giữa không trung xẹt qua, nhanh nhẹn xoay người, lộ ra đôi mắt cười mỉa hoặc trối lấy ánh nhìn của Tiêu Việt Hàn rồi xoay người bay đi, lập tức, thân thể Hoa Tường Dung giữa không trung từ từ hạ xuống, đôi chân trắng mượt đứng trên chân Tiêu Việt Hàn. Hoa Tường Dung giờ đôi mắt to long lanh, quay về phía hắn dịu dàng cười: “Vương gia, thần thiếp đến trễ, mong Vương gia thứ tội...”

“Đẹp lắm! Đẹp lắm! Thực sự là thật là quá đẹp...”

“Vương phi thực sự là thiên tư quốc sắc, ngay cả tiên nữ cũng so ra còn kém, không hổ là hòn ngọc quý trên tay Tả Thừa tướng, ngày nay thiên hạ cũng chỉ có Vương phi tài sắc mới xứng với Cầm vương của chúng ta...”

Bốn phía nhất thời tiếng hò hét thay nhau nổi lên, Hoa Tường Dung dường như cả thế giới chỉ còn Tiêu Việt Hàn, hai mắt dịu dàng nhìn hắn, hình như chờ hắn có biểu hiện gì-

Các thần, thích thì giấu đi nga, mỗi ngày đúng giờ canh tân, thì cứ ổn định canh tân ha ha.

Mong muốn các thần ra sức giữ một chút yên lặng, động lực của ta là yên lặng, ôi ôi ôi...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kinh Hỉ (2)

Tiêu Việt Hàn nhẹ nhàng nhếch môi, nhìn Hoa Tường Dung, trong mắt hiện lên một tia lấp lánh, đột nhiên cúi người, một tay ôm lấy Hoa Tường Dung đang bay lên không: “Cô vương ta rất thích lễ vật của Vương phi”

Nói xong, ôm Hoa Tường Dung về mặt đầy tiểu ý quay về chỗ ngồi, không để nàng ngồi vào vị trí Vương phi, mà đặt nàng ngồi trên đùi, ôm chặt, bất luận là gì không cho nàng cử động.

Lại một mình đưa lên một chén rượu: “Vương phi vất vả rồi, ngoài trời lạnh, Vương phi mặc áo mỏng như vậy, uống một chút rượu cho ấm người”.

Dứt lời, không chần chừ cầm lấy chén rượu đặt vào tay nàng.

Hoa Tường Dung sững sốt, hạ mắt xuống nhìn ly rượu trong tay, lại ngược mắt lên nhìn Tiêu Việt Hàn.

Ánh mắt hắn rõ ràng là đang khiêu khích nàng, bức nàng uống.

Tuy rằng Hoa Tường Dung đã chuẩn bị rượu sẵn trong phòng, nhưng là nàng phái Linh Đang đi lấy một ít rượu nho cống phẩm, mà chén rượu này của Tiêu Việt Hàn, nàng không phải là uống không vào sao.

“Thế nào? Vương phi không uống à? Nàng cho rằng Cô vương bắt nàng uống loại rượu không tốt sao? Tiêu Việt Hàn tay ôm eo nàng hơi chặt, trong mắt, vẻ thân thiện cũng dần dần đóng băng.

Hoa Tường Dung bỗng nhiên nheo mắt cười, quay đầu lại nhìn cổ hắn.

Đừng thắc mắc, nàng chính là trong giây phút tìm kiếm chỗ để cắn, nàng đang nghiên cứu, nếu hôm nay Tiêu Việt Hàn không có dũng khí đi đến chỗ của nàng, nàng nhất định cắn đứt một ngoàm trên cổ hắn, nuốt hắn vào bụng, đương nhiên, trước đó nàng đã nhanh tay thu lấy yêu bài trước (ghê thật, bạn ý làm gì cũng có tính toán =)), bạn nghĩ bạn nuốt hắn vào bụng rồi thì bạn còn có cửa ra ngoài chắc =)))))

“Nếu là Vương phi nghĩ ta không ban rượu tốt, chi bằng tối nay cô vương đến Trúc Linh Viên ở lại một đêm?” Tiêu Việt Hàn bỗng nhiên cười ám muội, hai mắt toả sáng thường thức gương mặt đỏ lò lỏ của Hoa Tường Dung, vẻ ngấm ngấm chịu đựng, không thèm tranh cãi hiện rõ trong mắt nàng.

Hoa Tường Dung cười như đoá hoa trong nháy mắt, gật đầu như con gà con mổ thóc.

Tiêu Việt Hàn cầm bàn tay nhỏ bé hạnh kiểm xấu (ý nói bàn tay của bạn ấy quá xấu xa =))), dường như đây si mê đứng dậy, nhẹ nhàng ân ái đôi môi của mình vào môi nàng hôn: “Tốt”

Đội Tiêu Việt Hàn đi vào bên trong, Linh Đang nhìn nàng le lưỡi cười, Hoa Tường Dung trên mặt cười càng sáng rực phi thường. Nàng vội vã xoay người, thừa dịp có thời gian lấy ra một ít rượu nho giấu sẵn đem ra, rót rượu vào hai ly, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên xám xịt, hướng tứ phía nhìn, sau đó bỏ vào một trong hai ly rượu một ít “Văn túy tán”

Văn túy tán, chính là pha với một ít rượu sẽ trở thành mê dược, văn túy tán cùng rượu mà vào người, căn bản là giống như uống hai mươi chén Liệt rượu, còn muốn say lòng người. Vốn là nàng muốn dùng Mông Hãn Dược trực tiếp làm Tiêu Việt Hàn mê đảo, nhưng Linh Đang nói Mông Hãn Dược tuy rằng không mùi không vị, nhưng Tiêu Việt Hàn nhất định sẽ phát hiện, cho dù lúc uống thì không hay biết, nhưng qua hôm sau tỉnh lại sẽ biết rằng bị đánh thuốc mê, mà Văn túy tán thì không, bởi vì uống vào sẽ như say xỉn quá độ, dù sao ngày hôm nay Tiêu Việt Hàn đã uống không ít, cho dù hắn uống chén rượu này mà say, hôm sau tỉnh lại cũng chỉ tự cho rằng mình say rượu, tuyệt đối không hoài nghi.

Hoa Tường Dung cầm lấy trầm bạc, bỏ một ít văn túy tán vào chén rượu, sau đó nhẹ nhàng khuấy một chút, nhìn bột phấn tất cả đều hoà tan, một chút cũng nhìn không ra, lúc này mới đem giấu thật kỹ trầm bạc, xoay người ngồi vào cạnh bàn, chờ Tiêu Việt Hàn tắm xong đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tự Mình Tạo Nghiệt

Hoa Tường Dung quay người, thấy Linh Đang cúi thấp đầu như thể ngượng ngùng cầm áo khoác Tiêu Việt Hàn đi ra ngoài, lập tức liền chứng kiến cảnh hắn đang khoác chiếc áo lót màu trắng hé mở, để lộ vòng ngực rắn chắc hấp dẫn.

Hoa Tường Dung bị sốc liên khựng lại, trong lòng không khỏi than thầm mấy tiếng, ông trời ông đối với tên Tiêu Việt Hàn cũng thật quá tốt a, lúc không đi tắm đã thực mê người, sau khi tắm xong càng thêm yêu nghiệt (tức là mê hoặc con người ta ~), thậm chí cả người đều tản ra một khí chất khiến thần tiên bất đảo.

Không được, không thể vì mê muội nhất thời mà làm hỏng kế hoạch. Hoa Tường Dung cười ngọt ngào, xoay người đứng lên, chạy đến nghênh đón, làm ra vẻ như mong đợi đã lâu, tức thời ôm lấy cổ Tiêu Việt Hàn thật chặt. Đặt lên mặt hắn một nụ hôn, sau khi biết rõ hắn định cúi xuống hôn mình thì lật mềm buộc chặt khôn lanh xoay người đi đến cạnh bàn.

“Vương gia. . . thần thiếp trong phòng không có gì, chỉ có một ít rượu nho do mình tự ủ, vị ngon ngọt mát, nếu Vương Gia thấy được tâm ý của thiếp, thỉnh người cùng thiếp uống mấy chén, ngài thấy thế nào?”

Tiêu Việt Hàn bên mép nhếch lên một nụ cười gian tà, chậm rãi đi về phía trước, vòng tay ôm lưng áo mảnh khảnh của Hoa Tường Dung: “Vương Phi muốn như thế nào, ta liền thuận theo thế ấy. Ai bảo. . . ta tối nay đã đem thân mình dâng cho Vương Phi?” (hok biết ai “dâng” ai a, Haiz)

Hoa Tường Dung thẹn thùng cười một chút, cầm lấy hai chén rượu đã rót đầy lúc nãy, đem một ly hướng về phía Tiêu Việt Hàn: “, Vương gia. . . Thiếp kính ngài. . .”

Tiêu Việt Hàn đón lấy chén rượu nàng đưa, sau đó bỗng nhiên buông chén, cúi đầu xuống cái trong tay Hoa Tường Dung một hơi uống cạn, Hoa Tường Dung nhìn thấy hành động này của hắn, vội quay người muốn tránh đi, trên mặt đỏ bừng một mảng, trong lòng cũng thầm chửi nhỏ. Chết tiệt, ai mà ngờ tên nam nhân này lại thích chơi thể loại ghê tởm như vậy!

Trong lòng mới vừa mắng xong, Tiêu Việt Hàn đã đưa mặt tới gần, đem toàn bộ rượu trong miệng mớm sang cho nàng, thậm chí dùng đầu lưỡi mình mà trêu ghẹo cái lưỡi đang cứng đờ (vì hải hùng) của nàng ta.

Hoa Tường Dung mặt đỏ cắt không còn giọt máu, thừa dịp hắn vừa hôn xong thì lập tức đưa chén rượu đến trước mặt hắn: “Vương gia. . . Thiếp kính ngài, ngài chẳng lẽ không uống sao?”

“Vương Phi mớm cho ta đi.” không ngoài tiên liệu của nàng a, Tiêu Việt Hàn tà mị cười, dùng tay kèm chặt vòng eo nàng sát vào người hắn, cúi đầu xuống ngay một gần hơn.

Hoa Tường Dung tự hít sâu một hơi, thầm nhủ ngậm một ít rượu này trong miệng chắc cũng không say đâu, liền nhắm mắt lại, đem toàn bộ chén rượu nọ uống vào, vừa cô ý cho một dòng rượu nhỏ từ miệng nhỏ giọt chảy xuống cằm rồi xuống tới xương quai xanh, chảy sâu vào trong lớp áo lụa mỏng.

Để làm được điều này nàng đã luyện tập rất thuần thục rồi, Hoa Tường Dung giương đôi mắt hết sức ôn nhu mà cũng chứa đầy ma mị, quả nhiên thấy Tiêu Việt Hàn ánh mắt càng ngày càng mờ ám, sắc thái dục vọng đã nồng đậm rõ ràng trong ánh mắt.

Nhân cơ hội đó nàng liền ngửa đầu chạm lên đôi môi khô gọi của hắn, cũng là muốn đem rượu này đưa vào trong miệng hắn cho xong việc, nào hay vừa nghiêng người hôn tới, Tiêu Việt Hàn bỗng nhiên xiết chặt lấy thân thể nàng, cúi đầu xuống nhiệt tình đón nhận, lại nâng lên một tay tóm lấy cổ nàng ép buộc nàng đem hết chỗ rượu vừa rồi nuốt hết xuống.

“Khụ. . .” Hoa Tường Dung đột nhiên ngẩn ra, không dám tin nhận thấy trên mặt tên Tiêu Việt Hàn trên kia càng lúc càng quý dị ý cười, chỉ thống khổ nhận ra rằng chén rượu có mê dược kia đã bị Hoa Tường Dung nâng. . . một ngụm uống hết!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Vô Ưu

Tiêu Việt Hàn hạ mắt xuống, nhìn thấy nữ nhân này vì say rượu mà đỏ bừng mặt mày, thân đầy mùi rượu ngọt ngào cùng hương thơm từ nàng hoà quyện thành một, thoang thoảng đầy sức mê người, liền nhẹ nhàng ôm ngang thân nàng đi về phía giường.

Hoa Tường Dung lúc này cảm thấy mình được đặt nhẹ nhàng lên giường, tia lí trí duy nhất trong đầu cũng bị men rượu dập tắt mất, chỉ còn lại vẻ ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn lên khuôn mặt lãnh khốc hiện đang tươi cười của nam nhân kia, y phục trên người càng ngày càng ít đi, lại cảm giác có một thân mình nóng bỏng đè lên người mình. (Ý ý, tới phần hành động!)

Hoa Tường Dung đột nhiên giống như sợ hãi nâng cách tay vô lực của mình lên ngăn cản cái thân nặng nề chẳng chịu yên kia: “Không được. . .”

Tiêu Việt Hàn khựng lại, lạnh lùng nhìn đôi tay mềm mại không phân biệt rõ Đông Nam Tây Bắc trong thiên hạ đang quơ quào loạn xạ, đưa tay lên cầm lấy, miệng tà mị cười: “Vương Phi nói cái gì?”

“Đừng. . .” Hoa Tường Dung đau đầu, hất mạnh cánh tay kia ra: “Không được. . . đầu ta rất đau. . .”

Môi Tiêu Việt Hàn lạnh lùng vạch ra một đường cong, trong mắt dục vọng không hề giảm, ngược lại ngày càng sâu sắc, cúi đầu xuống khẽ cắn cái cổ trắng như tuyết của nàng, thì thầm nói: “Vương Phi cố gắng lâu như vậy, chờ không phải là ngày hôm nay sao?” Thanh âm kinh ngạc trầm thấp, vừa để biểu lộ sự châm chọc.

“Không. . . Ta không phải Vương Phi!” Hoa Tường Dung đột nhiên nâng cánh tay mềm nhũn rũ lên vai Tiêu Việt Hàn, ý muốn tạo sự ngăn cách với hắn: “Ta là muốn về nhà. . . Ta phải về nhà. . . Ta không phải Vương Phi của ngươi. . .”

Nghe thấy vậy, Tiêu Việt Hàn liền nâng cả người dậy, neho mắt cẩn thận nhìn nàng, lúc này đây, nàng lung tung vịn vẹo cũng chính là càng làm cho mạnh ảo mộng duy nhất trên người từ từ tuột xuống.

Tiêu Việt Hàn hai mắt trong chớp lát đã sâu không thấy đáy, ngón tay thon dài mang “hạnh kiểm xấu” trượt dần lên cái eo cứ không ngừng dao động của nàng, ánh mắt thoắt chớp hiện lên vẻ đắc ý, nhìn về phía Hoa Tường Dung đang chau mày, vẻ mặt vừa giống như đang hưởng thụ, lại như say rượu mà hết sức khổ sở, miệng vô lực hừ lên một tiếng.

“Nói cho ta nghe, ngươi là ai?”

Hoa Tường Dung đẩy nhả mặt chút quần áo còn vương lại ra khỏi cánh tay, chậm chậm lắc đầu: “Hắc hắc. . . Ngươi, ngươi không biết ta đâu. . .”

Tiêu Việt Hàn ánh mắt quét qua chút hơi lạnh: “Tên gọi là gì?”

Hoa Tường Dung rên khẽ một tiếng, vịn vẹo thân mình, không hề biết Tiêu Việt Hàn mắt đã tràn ngập dục tình, toát ra nhiều phần mãnh liệt.

Lúc này Vương gia thực đã mất kiên nhẫn khuôn mặt bùng lên một chút phật ý, cúi đầu xuống cắn vào vành tai mỹ nhân, bàn tay to chậm chậm chuyển lên trước ngực nàng, chẳng chút nhẹ nhàng mà sờ soạng khắp.

“Đừng. . . Không được. . . ta đau. . .” Hoa Tường Dung đột nhiên thét lên một tiếng, vẻ mặt ủy khuất mở to đôi mắt đầm sương mông lung nhìn lên thân người ở trên: “Đau quá. . .”

“Nói, ngươi là ai?” Tiêu Việt Hàn kiên nhẫn đã đến cực hạn.

“Vô Ưu. . .” Hoa Tường Dung vịn người lảo lảo 2 tiếng, đầu trống rỗng trả lời: “Tên ta là Vô Ưu. . .”

Đây là cái tên ở thế kỉ 21 của nàng, họ Liễu, tên Vô Ưu, ba và mẹ hi vọng rằng cả đời nàng đều không phải lo lắng, cứ vô tư lự mà sống, nên đặt là Vô Ưu.

“Vô Ưu?” Tiêu Việt Hàn trong mắt cuồng bạo đã dần dần tắt, đổi bằng một sự vui thích mà chính hắn cũng không phát hiện, nhàn nhạt mỉm cười, hạ thấp ánh mắt nhìn xuống thân người bé nhỏ trong dáng bộ hết sức hồn nhiên nọ:

“Một cái tên hay. . .”

Suốt đêm này, Hoa Tường Dung nằm mơ, không biết rốt cục là ai ở bên cứ luôn miệng gọi tên nàng, thanh âm kia vừa có chút xa lạ, vừa lại có phần quen thuộc, có chút dịu dàng, hình như nàng nghe qua cũng có vài phần xa lạ.

Mỗi lúc nàng muốn mở mắt ra nhìn, lại cảm thấy không có chút khí lực nào, cả người giống như trôi nổi trên mây, khi thì rớt xuống, lúc bay bổng, khi thì đau đớn, có lúc lại thấy thực rất thoải mái làm nàng cảm giác hết sức dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khí Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nha Đầu Này Rất Khả Nghi

Đau lạ lùng.

Hoa Tường Dung ngủ thẳng giấc, đến khi mặt trời lên cao mới chịu tỉnh dậy, mơ hồ cảm giác Linh Đương đỡ nàng, giúp nàng sửa tóc, rồi hầu đỡ nàng xuống giường.

Khi chân đang dần chạm đến đất thì, Hoa Tường Dung thoáng cái tỉnh ra, bỗng nhiên ngược mắt nhìn Linh Đương, rồi quay đầu nhìn về phía đồng chăn gối lộn xộn... Đường như cảm giác được điều gì, cúi mặt xuống nhìn thấy trên người những vết xanh xanh tím tím.

“Tiểu thư...” Linh Đương cẩn thận gọi, như thể ám chỉ nàng: đúng vậy, hôm qua người đứng là đã thất bại, hơn nữa còn bị ăn đậu hũ tàn bạo.

“Hôm qua, đã xảy ra chuyện gì?” Hoa Tường Dung trừng mắt, ký ức của nàng dừng lại tại lúc rắc thuốc mê vào rượu, sau đó... Sau đó nàng hình như là bị Tiêu Việt Hàn kéo lên giường...

Trong đầu nàng, ký ức mong manh như dây đàn, những chuyện đã xảy ra dường như trắng xóa, không nghĩ ra. Toàn thân chỉ có những vết xanh tím, bần rùn nhận ra rằng, đêm qua đã có chuyện gì đó...

“Tôi hôm qua... Tiểu thư, người chắc là đã say...” Linh Đương đương nhiên không dám vào phòng, không rõ là đã phát sinh chuyện gì: “Đêm qua tiểu thư cùng Vương gia... Àch, tiểu thư, âm thanh của người thật là dễ nghe...” Nói xong, Linh Đương đột nhiên đỏ mặt.

Hoa Tường Dung trong nháy mắt cũng đỏ hết cả mặt, vội vã gỡ cánh tay Linh Đương, xoay người lấy chăn kéo lên che mình, sau đó hung hăng trừng mắt tóm lấy vẻ cười trên mặt Linh Đương: “Vương gia rồi đi khi nào?”

“Hồi bẩm tiểu thư, trời vừa mới sáng thì Vương gia đã ra khỏi, hơn nữa Vương gian có dặn, để tiểu thư nghỉ ngơi thật khỏe, còn bảo Linh Đương nhắn, buổi tối ngài có thể lại đến...”

Khuôn mặt Linh Đương đang cố kiềm nén nhưng vẫn đỏ lên như cũ.

“Cái gì? Hắn còn...?!!” Hoa Tường Dung quát to một tiếng.

“Tiểu, tiểu thư... Người không phải là chưa lấy được yêu bài của Vương gia sao? Buổi tối Vương gia lại có thể đến, Tiểu thư người không phải là còn có thể tìm cơ hội...”

“Chờ một chút.” Hoa Tường Dung đột nhiên nheo mắt lại, hoài nghi nhìn Linh Đương: “Linh Đương, ngươi tại sao lại muốn ta lấy được yêu bài của Tiêu Việt Hàn đến thế?”

Linh Đương ngược mắt nhìn nàng khó hiểu: “Tiểu thư?”

“Ngươi cũng mong muốn ta rời khỏi Cẩm Vương phủ thế sao? Đến nha hoàn như ngươi, dù là lúc nào cũng nghe lời chủ tử, nhưng dường như ngươi cũng quá...” Sau đó, nhất thời Hoa Tường Dung cũng chẳng biết mình đang nói gì, không thể làm gì khác hơn là bĩu môi: “Nha đầu ngươi hầu như là lúc nào cũng biết ta suy nghĩ cái gì, lại còn nỗ lực giúp ta đoạt lấy yêu bài.”

“Tiểu thư...” Linh Đương đột nhiên thẳng thốt quỳ xuống, dọa Hoa Tường Dung phải ngồi dậy, vội vã nhảy xuống giường kinh ngạc nhìn đầu cũng thấy nước mắt Linh Đương: “Tiểu thư, Linh Đương chỉ muốn làm theo tâm nguyện của người, nếu tiểu thư hoài nghi Linh Đương có động cơ... Vậy thỉnh tiểu thư trách phạt đi!”

“Má ơi!” Hoa Tường Dung thở dài một tiếng, vội vã vờn cánh tay đỡ Linh Đương khóc sụt sùi đứng lên: “Ta chỉ hỏi vậy thôi, ngươi quý cái gì mà quỳ a? Ta có hỏi ngươi cái gì thì cũng đừng sợ đến mức quỳ xuống, ta không muốn bị giam thọt đâu...”

Linh Đương tui thân gật gật đầu, xem ra Hoa Tường Dung không còn trách tội hay nghi vấn nàng, vội vã chùi nước mắt, xoay người lấy quần áo hầu Hoa Tường Dung mặc vào, rồi cầm thuốc mỡ giúp nàng xoa cổ và cánh tay, những vết bầm nếu không cẩn thận sẽ lộ ra ngoài, những vết còn lại trên người thì chỉ có thể chờ đến khi dần tan biến.

Chương 24: Phù Phi Mang Thai

Dĩ nhiên, những vết xanh xanh tím tím trên người mấy ngày nay không tan biến gì, trái lại còn đậm hơn, Hoa Tường Dung không khỏi hoài nghi tên kia có phải mang khuyên hướng bạo dâm không, hay là, ông trời ban cho nàng làn da mỏng manh, đụng tới một chút cũng đỏ lên, đụng sức một chút sẽ tụ máu, thậm chí còn bầm tím, trời ạ... Giá như lúc đó nàng đề phòng thì đã không bị nam nhân kia gây vò đến thế này... Hoa Tường Dung ai oán thở dài.

Một ngày nọ, mười lăm tháng giêng.

Hoa Tường Dung đang ngồi trong phòng nghiên cứu mưu kế chiến đấu tiếp theo.

Không sai, nàng cũng ngầm muốn để Tiêu Việt Hàn ăn đậu hũ, nhưng Tiêu Việt Hàn không phải thật sự muốn đến với nàng. Kỳ thực không chỉ có một lần do dự, muốn tốc chiến tốc thắng đoạt lấy yêu bài rồi đi, thẳng đến Lục Thực Thôn tìm người hữu duyên đưa nàng quay về thế kỉ 21, nhưng vì nàng thích hắn, nên muốn lấy lại thể diện trước khi đi.

Bởi vì nàng là một nữ nhân rất sĩ diện, cho nên hắn mới bắt đắc dĩ tuyển thêm thị thiếp.

Kỳ thực lúc này rất khó, dù sao nàng biết ngay từ đầu, mình là một quân cờ của Tiêu Việt Hàn, nếu có một ngày Tả Thừa tướng Hoa Cẩn Đình bất thành lĩnh từ quan, hoặc là đột nhiên qua đời, thì hoá ra tất cả quyền lợi của Tả Thừa tướng đều thuộc về Tiêu Việt Hàn, Tiêu Việt Hàn từ đó cũng không e ngại bất luận là kẻ nào; có thể nói, hắn không cần nể mặt bất kì ai, Nhị Hoàng tử kia, tuy rằng trong tay nắm không ít binh quyền, nhưng nhiều đó e rằng cũng không thể chống lại Tiêu Việt Hàn.

Một mực nhấn mạnh Tả Thừa tướng, là vì Đông Tầm Quốc còn có một Hữu Thừa tướng, thế nhưng không có binh quyền, nghe nói hắn tên là Công Tôn Trường Khanh, Hoa Tường Dung đã quên mất từ đâu mà nghe được cái tên này, có lẽ là nghe lén hạ nhân tại Vương phủ tán dóc, hình như nói Cẩm Vương phi Hoa Tường Dung cùng Hữu Thừa Tướng kia đã từng quan hệ thế nào.

Bởi vì Hoa Tường Dung không thêm đi hỏi, cũng không thêm để ý tới, vì bản thân cũng không giải quyết được gì, nhưng mà nàng biết được duy nhất một điều, Hữu Thừa tướng Công Tôn Trường Khanh là thân tượng của các cô gái ở Đông Tầm Quốc, thậm chí là quốc gia khác nữa.

Thế nhưng vừa nghe thấy Công Tôn Trường Khanh quản lý quốc học và biên soạn sách ở trong triều, sáng tác *Sự Nhi Cân* (Thiết đồng nha ký hiệu lam), vị kia biên soạn toàn bộ tứ khố Đại yên đại soa, không nhiều lắm (xạo hả bạn), nghĩ đến đây, Hoa Tường Dung không thêm suy nghĩ, trực tiếp đem Công Tôn Trường Khanh hoà cùng Đại yên đại hoa thượng đẳng kia vớt ra khỏi đầu.

Ngay khi Hoa Tường Dung đang ngồi trong phòng, Linh Đàng đột nhiên vội vàng chạy đến: “Tiểu thư! Tiểu thư! Vương gia tới nay phỏng chừng sẽ không đến!”

“Ngày hôm nay không phải tiết Nguyên Tiêu sao? Hắn chắc chắn là đang bận việc a, ta biết hắn sẽ không đến, được dịp cho ta hưởng thụ thanh nhàn...” Nói xong, Hoa Tường Dung hình như thở phào nhẹ nhõm, cười châm biếm, trời ạ, nàng cuối cùng cũng được xả bực tức trong người ra, thực sự không rõ, tên Tiêu Việt Hàn yêu nghiệt kia ban ngày lạnh lùng như núi băng, nhưng buổi tối thì tính lực tràn đầy, tuyệt đối không dùng tay cho đến khi nàng tiếp tiếp ngắt xiu.

Có lúc nàng thậm chí hoài nghi hắn đa nhân cách, từ sau đêm đầu tiên của tháng giêng hắn ở lại cùng nàng, bây giờ ban ngày nhìn nàng bằng chính ánh mắt không gợn chút sóng, nhàn nhạt trong suốt cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì, thế nhưng Hoa Tường Dung cũng không rõ tại sao lại nhìn thấy mắt hắn lạnh lùng hơn một ít.

“Không phải! Là Phù phi mang thai! Đã có bầu nhiều tháng rồi, Vương gia nghe được tin liền đến thăm, đến bây giờ vẫn chưa trở về, chỉ sợ là hôm nay không đến đây”

Linh Đàng tiếc hận thở dài.

“Ngạ.” Hoa Tường Dung an nhàn đứng lên, xoay người đến bên cửa sổ, cầm lấy quạt phiến phẩy mạnh trước ngực: “Đâu có liên quan gì tới ta a?”

“Tiểu thư...” Linh Đàng đột nhiên nhìn nàng kì lạ: “Hiện giờ là mùa đông, tuy rằng không lạnh, nhưng ít ra cũng không nóng a... Vì sao người lại muốn quạt..”

“Ách...” Hoa Tường Dung cúi đầu ngơ ngác nhìn cây quạt không biết cầm trên tay từ lúc nào, vội vàng ném trên bàn, xoay người rót cho mình một chén trà: “Ta là cảm thấy trong phòng rất oi bức.”

“...” Linh Đàng dường như là đang nhin cười, lại vừa dường như là đang chịu đựng gì đó.

Hoa Tường Dung liếc nàng qua khoeo mắt, tựa hồ như nàng ta đang co quắp sợ hãi, tức giận đặt mạnh chén trà xuống bàn: “Muốn cười thì cười ra tiếng

đi, ta không sợ người cười! Ta biết người nghĩ ta ghen!”

Nàng vốn không ghen, nàng chỉ là tức giận, Phù phi kiều ngạo không ai bì lại tốt số như vậy, Hoa Tường Dung nàng từ trước đến nay cũng không phải hiền lành gì, thế nhưng nếu là người luôn luôn đứng trên đầu nàng tiểu xuống (OMG! bạn ấy thật là biết cách nói vậy!), nàng tuyệt đối không cho phép.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Lầu Phong Ba(1)

Hoa Tường Dung dường như bỗng nhiên cảm thấy điều gì.

Tiêu Việt Hàn là ai, một hoàng tử đã tâm bưng bưng, một Vương gia giỏi giang vững vàng lẫn quý kẻ đa đoan, một nam nhân cưới ba lão bà, một người căn bản không có khả năng cảm động vì ái tình.

Hoa Tường Dung đột nhiên như muốn thông suốt, nghĩ bản thân mỗi ngày lao tâm lao lực gạt đi chuyện về đứa bé, căn bản là rất khó khăn. Nàng vốn đang tìm cách đem Tiêu Việt Hàn về lại Tuyệt Linh Viên.

Thế nhưng nàng phát hiện, Tiêu Việt Hàn đã mười ngày không đến, nàng cuối cùng cũng hiểu ra. Thứ nhất, Tiêu Việt Hàn cho nàng biết, nàng vĩnh viễn không có khả năng được sủng ái để mà làm nũng; thứ hai, hẳn chính là cho nàng biết, cho nàng biết rằng đừng vọng tưởng tình cảm nơi hắn, tim của hắn nhất thời lưu lại, cũng tùy thời mà ra đi; thứ ba... Nàng sao còn không lĩnh ngộ mà cút đi.

Cho nên, Hoa Tường Dung cũng có dự định ra khỏi Tuyệt Linh Viên đến thăm Phù phi, cũng là dự định đi tìm Tiêu Việt Hàn.

Ai bảo nàng nhất định là nóng cái mặt thì lạnh cái mông, cô nải nải đang vững chắc ngồi tại vị trí này ngâm đắng nuốt cay, nên làm gì cũng được, nếu sớm có thể thay đổi được phương thức để tiếp tục nỗ lực, nàng sẽ không ngốc đến mức cứ quán quýt lấy Tiêu Việt Hàn, lại càng không ngốc đến mức dùng Phù phi ra làm có để tiếp cận nam nhân.

Đông Tâm Quốc tháng hai năm 35.

Đáng nói là ở đây cũng có tết âm lịch và tết nguyên tiêu, nhưng lại không có tập tục hai tháng ăn thịt heo.

Có điều, do đã quen với tập quán Trung Hoa, Hoa Tường Dung liền bảo Linh Đương cùng nàng làm việc cật lực cho đến trưa, thậm chí cố ý cho thị vệ thân cận của Tiêu Việt Hàn thấy mình chạy ngược chạy xuôi, cho đến khi các nàng lấy ra một cái bát lớn, một ít miến, cải xanh, lại có một chút đậu hũ, lại bảo phòng bếp chuẩn bị mấy mâm thịt bò, thịt dê lớn, đương nhiên, cũng chuẩn bị một cái đầu heo cỡ đại, lại còn làm sẵn tương ớt gì đó.

Kỳ thực Hoa Tường Dung cũng không rõ vì sao lại nghĩ khi ăn lẩu, thì nhất định phải để thị vệ thân cận của Tiêu Việt Hàn thấy nàng đang cực kỳ vui vẻ.

Có bị đánh chết nàng cũng không chịu thừa nhận nàng muốn để tên thị vệ kia nói cho Tiêu Việt Hàn, rằng nàng rất vui vẻ ăn uống, không có một chút ai oán vì bị chồng ruồng bỏ.

Nàng thật không nghĩ ra vì sao lại làm như vậy. Thế nhưng đêm đó nàng cùng Linh Đương đang khai tiệc, thì lại thấy hai người nàng không muốn nhìn mặt nhất, nàng rút cuộc rõ ràng là tự làm tự chịu.

Tiêu Việt Hàn đỡ người vừa mới mang thai, bụng căn bản nhìn rất bằng phẳng, nhưng Phù phi kia lại kiên quyết ôm bụng đi thông thả vào, Hoa Tường Dung lập tức thấy trên mặt đã nhiễm một lớp tuyết lạnh.

Nàng ép mình cười một cái, gờ mắt cười nhìn về cái người cùng nàng triển miên nửa tháng, nhưng vì một Phù phi mang thai mà chẳng thèm đếm xỉa đến nàng – Tiêu Việt Hàn: “Vương gia sao lại tới đây?”

“Nghe nói Vương phi hôm nay trong lòng vui vẻ, gọi gia nhân làm việc hồi lâu dưới bếp, lại bảo hạ nhân giúp người làm một loại thức ăn tên lẩu gì đó, Cô vương cùng Phù phi đều rất hiếu kỳ, liền ghé đến xem, nhìn qua Vương phi đây làm xong chưa ha ha.” Tiêu Việt Hàn cười càng ôn nhu đa tình, Hoa Tường Dung càng hận nghiền răng, nàng vốn cùng Linh Đương ăn no nê, vậy mà từ đâu ra hai người khách thối tha, không mời mà đến lại không biết xấu hổ.

Phù phi nhất thời không nói gì, chỉ cười khanh khách đứng bên cạnh Tiêu Việt Hàn, cho đến khi Tiêu Việt Hàn bắt quả hỏi nàng chủ nhân này không mời bọn họ ngồi xuống hay sao, rồi trực tiếp đỡ Phù phi ngồi đối diện Hoa Tường Dung, lại bảo Linh Đương mang thêm bát đĩa

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Lầu Phong Ba (2)

Hoa Tường Dung nheo mắt lại, khoé miệng lộ tiểu ý sâu sắc, ánh mắt cũng đầy sắc sảo, kiên quyết nhìn Tiêu Việt Hàn ngồi xuống, hận không thể dựng kim trên mặt ghế hắt ngồi.

Cho đến khi Tiêu Việt Hàn khiêm tốn hỏi nàng món này ăn như thế nào, Hoa Tường Dung rốt cuộc mới nheo mắt bật cười, đứng lên, kéo Linh Đang ngồi vào ghế của mình, không cho nàng sợ hãi mà đứng lên: “Ngoan, ngồi ở chỗ này, cầm lấy đĩa, ăn đi.”

“Nhưng tiểu thư...” Linh Đang e sợ nhìn nàng. “Người ngồi ở đâu?”

Hoa Tường Dung chỉ cười sáng rỡ, quay đầu, ném đũa ý trong đôi mắt đẹp về phía Phù phi, nhanh nhẹn xoay người, ngồi xuống đùi Tiêu Việt Hàn.

Một đôi tay ngọc ôm lấy cổ Tiêu Việt Hàn, cười xinh xắn nhìn hắn về mặt không nao núng, chỉ là chút nét xa cách trong mắt: “Vương gia... Chân thiếp khó chịu, ngồi trên đùi Vương gia để Vương gia đút thiếp ăn, Vương gia sẽ không đẩy thiếp ra chứ?”

“Tự nhiên.” Tiêu Việt Hàn cong môi cười, bàn tay to xoa xoa lưng Hoa Tường Dung, phảng phất chút ám muội, vỗ về.

Hoa Tường Dung nhất thời xao động, cứ mỗi lần hắn như vậy, nàng đều không nghĩ ra hắn có suy nghĩ đến nàng chút nào không. Nàng cười lấp lánh, ngẩng đầu lên nhìn Phù phi bên kia bán phần hắt trong mắt ra nhìn, nhẹ nhàng hôn lên môi Tiêu Việt Hàn: “Vương gia, thịt trong nồi phải gấp ra, chắt tương ớt trên bàn rồi ăn, mùi vị rất thơm đó, Vương gia sao chưa ăn đi? Trước tiên có thể nếm thử... Mà, thiếp sợ nóng, phiền Vương gia thổi miếng thịt giùm thiếp...”

“Được, như Vương phi muốn.” Tiêu Việt Hàn mỉm cười.

Trong một lúc cả bàn đầy mùi thịt, hơn nữa trên người Phù phi là mùi hoa phù dung, Hoa Tường Dung là mùi hương ngọt ngào, trong lúc nhất thời hương vị tràn trề, mùi vị lại càng thơm ngon.

Cho đến khi Tiêu Việt Hàn đã gấp cho Hoa Tường Dung ba miếng thịt, Hoa Tường Dung thoả mãn tặng hắn một nụ hôn vừa ám muội vừa ngọt ngào, Phù phi cuối cùng cũng đứng ngồi không yên, bỗng nhiên đứng dậy, không thềm nói gì, cũng không ôm bụng nữa, lạnh lùng phúc lễ: “Vương gia, thiếp thân thể khó chịu, có thai lại không thích ăn thịt, về Phù dung viên trước.” Nói xong, liền xoay người đi.

Nhưng là nàng ấy không kém khôn ngoan, vừa mới trung về mặt lạnh lùng như thế, mới đi tới trước cửa, bỗng nhiên thân thể mềm nhũn, giống như là yếu ớt ngã xuống.

Tiêu Việt Hàn tay mắt nhanh nhẹn ném Hoa Tường Dung qua một bên, đến cửa đỡ lấy Phù phi, lo lắng nhìn người có thai mà gương mặt tái nhợt, ôn nhu đỡ lấy nàng ấy muốn rời đi.

Nhìn thấy người trước cửa muốn đi, Hoa Tường Dung vốn không muốn phá vỡ khí thế ăn uống hùng hực, thế nhưng Phù phi kia làm ra điệu bộ thật khiến tể bào tá ác trong ngực Hoa Tường Dung nàng nổi dậy.

Chỉ thấy Hoa Tường Dung đột nhiên đưa tay cầm cái muối múc một chén nước lẩu nóng hổi, sau đó như “không chú ý” cầm chén lật úp, mu bàn tay trong suốt trong nháy mắt đỏ lên một mảng, lại còn lập tức phồng lên vài chỗ.

“A!” Hoa Tường Dung đau nhức, la to lên một tiếng.

Linh Đang sợ hãi vội vàng đến kéo cánh tay nàng kêu to: “Tiểu thư, trời ạ...”

Thanh âm hai người nín bước Tiêu Việt Hàn, hắt bước qua, nhìn về phía Hoa Tường Dung, ánh mắt chạm đến mảng đỏ cùng hơn chục đốt phồng rộp trên tay nàng, chân mày cau lại, ánh mắt lạnh lẽo thâm thúy.

”Vương gia...” Phù phi nhẹ nhàng kêu, kéo sự chú ý của hắn trở lại.

Tiêu Việt Hàn đỡ nàng để thị vệ đưa Phù phi trở về, lại phái một đại phu đến kiểm tra thân thể nàng một chút, sau đó xoay người trở vào phòng

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khí Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nổi Giận Trùng Phạt

Mặc dù Tiêu Việt Hàn ôm nàng ngồi, thoạt nhìn ôn nhu hiền miên, lại còn lo lắng nhìn vết thương trên tay nàng, nhưng Hoa Tường Dung cảm giác được trên người hắn phát ra cả vạt tia hàn khí.

Lúc đại phu trị thương cho nàng, Hoa Tường Dung khóc như mưa rơi cho đến khi những vết phỏng từng cái, từng cái xẹp đi, băng bó lại bằng thuốc tốt nhất, thì Tiêu Việt Hàn đón lấy bàn tay bị thương của nàng, bảo Linh Đang tiễn đại phu.

Trên bàn, cái lẩu vẫn nóng bùng bùng, ngọn lửa nhỏ liên tục cháy, trong phòng tràn đầy mùi thơm ngọt cùng mùi thịt chín, cứ thế ngồi bên giường ôm, cự tuyệt mùi thơm của cả căn phòng...

... Hoa Tường Dung vẫn khóc thút thít.

Không sai, nàng đang khóc.

Hơn nữa, dù là tự làm tự chịu nhưng không thể nín khóc, nước mắt rơi giọt ngắn giọt dài.

Ngay lúc nàng tranh hơn thua mà tự làm mình phỏng, nàng căn bản đã quên là những vết phỏng phải dùng kim châm cho bọt khí từng bước từng bước bị đẩy ra, bất chấp đau đớn thế nào.

Vừa rồi nàng ngọt ngào nương vào lòng Tiêu Việt Hàn, lúc đại phu cầm lấy kim bắt đầu ngược đãi bàn tay nhỏ bé của nàng thì, Hoa Tường Dung gào khóc thảm thiết rất muốn giãy giụa, lại bị Tiêu Việt Hàn vững vàng kèm chặt không cho cử động một chút.

Cho đến khi nàng khóc nấc lên, thì bàn tay cũng đã băng bó xong, đại phu rời khi, nước mắt kia từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Thoả mãn chưa?” Hồi lâu, Hoa Tường Dung từ từ nín đi, dường như sắp ngủ, bỗng nhiên lời nói lạnh như băng của Tiêu Việt Hàn vang lên từ đỉnh đầu.

Hoa Tường Dung sững sốt, ngồi dậy, nhìn về phía hắn.

Tiêu Việt Hàn lạnh lùng không phải là việc tốt, một tay chăm chú nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, bị băng bó nên to như cái bánh chưng.

“Mười ngày qua còn không ra ngoài nào loạn, Cô vương còn tưởng rằng người rụt rè rộng lượng, không nghĩ là rốt cuộc không chịu đựng được, thậm chí không từ tổn thương mình để khiến Cô vương lưu lại. Năm tháng trước người đột nhiên thay đổi, chẳng phải là nghiên cứu cách để trói Cô vương sao?” Âm thanh của Tiêu Việt Hàn lạnh thấu xương.

Hoa Tường Dung ban nãy vừa khóc đến nao lòng người, cả buổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Biết Tiêu Việt Hàn hiểu rằng nàng cố ý, thế nhưng hắn tại sao lại giận dữ như thế.

“Phương pháp của người càng ngày càng không khôn ngoan, thực sự là khiến Cô vương rất thất vọng!” Tiêu Việt Hàn lạnh lùng cười, trong tay đột nhiên dùng thêm một chút lực.

“A!” Hoa Tường Dung đau nhức kên lên, vội vàng muốn thu hồi bàn tay bánh chưng đang bị hắn gắt gao nắm, không lưu tình chút nào: “Đau ta.”

“Biết đau còn cố ý làm vậy sao?” Trong mắt Tiêu Việt Hàn nổi bão tuyết.

Hoa Tường Dung lập tức tỉnh táo lại, đôi mắt sáng trong hiện lên chút hoang mang, nàng kinh ngạc nhìn vào mắt Tiêu Việt Hàn, dường như đọc được ngòi vị hoàng đế vốn không nên trao cho một người vô tình đến vậy.

Tiêu Việt Hàn lạnh lùng nheo mắt nhìn vào chút ngớ ngẩn trong mắt nàng, bỗng nhiên một tay ôm chặt lấy eo nàng, đem nàng ép chặt vào lòng, cúi đầu hung hăng hôn lấy đôi môi đỏ mọng nhìn như muốn cắn ấy, dường như quán lấy, trừng phạt cái lưỡi thơm ngọt, không để cho nàng lùi lại một bước.

“Đừng!” Hoa Tường Dung giãy dụa kêu lên, nàng vừa rồi chính là giành cho mình một hơi thở, nàng không có muốn chọc giận hắn a, tuy rằng bộ dạng hắn tức giận làm nàng cảm thấy rất yêu, thế nhưng không có nghĩa là nàng chịu đựng được cư xử thô lỗ của hắn.

Nàng thích ôn nhu hơn... Nàng vẫn thích ôn nhu hơn nha... Ai...

Đang lúc Hoa Tường Dung cảm thấy bị hắn cướp đi y phục áp sát giường, thì Hoa Tường Dung cong môi, nghe thấy giọng Tiêu Việt Hàn lạnh như băng vang lên bên tai: “Cô vương, tối nay cho người muốn!”

Hoa Tường Dung không rõ hắn có ý tứ gì, chỉ là nàng bỗng nhiên cảm giác được Tiêu Việt Hàn kẹp chặt nàng trong cặp đùi nóng hổi của hắn, nàng không tin, trừng lớn hai mắt, ngực bỗng nhiên lạnh thật lạnh.

Đây đâu phải là Tiêu Việt Hàn thuận theo ý muốn của nàng, rõ ràng là hắn cố ý mê hoặc nàng, cố ý để nàng quan tâm, lại còn có lợi thế nhỏ là được ở trên người nàng lâu hơn một chút.

Tên Tiêu Việt Hàn chết tiệt... Nàng suýt chút nữa là cho rằng hắn yêu thương nàng.

Không nghĩ đến, nàng lại bị lợi dụng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tự Thân Vận Động

Kỳ thực là không phải nàng mất ngủ, mà Tiêu Việt Hàn không cho nàng ngủ, cũng không niệm tình nàng đang đau tay, tuy rằng có chú ý không chạm vào tay nàng, nhưng mà bị bắt lấn qua lấn lại như vậy ai mà chịu nổi.

Cho đến bình minh, Hoa Tường Dung mới được giải thoát khỏi vuốt sói của hắn, tinh ranh chạy đến kéo chăn phủ kín người, cong môi âm ỉ.

Phía sau truyền đến âm thanh nam nhân sột soạt mặc quần áo, Hoa Tường Dung nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Việt Hàn vẻ mặt không thấy gọn cảm xúc gì, lặng lẽ mặc áo ngoài, không có chút quyến luyến, cũng không đến cùng nàng “kết thúc” (kiểu như là ầu ỹem gì gì đó... :>)

Lầm bầm nói nhỏ sau lưng hắn, căn bản là xem nàng như nha đầu sười ầm giường chiếu hoặc là nô lệ làm hắn thoải mái.

Hoa Tường Dung tức giận đá vào không khí, một mối vận phần nhưng cũng nhờ cú đá “khởi động” liền cảm thấy phấn khởi, liền ngồi dậy, bấu môi nhìn bóng lưng Tiêu Việt Hàn phảng phất ra đi.

“Vô tình vậy sao?” Hoa Tường Dung cũng không tiếp tục nguy trang nữa, trong mắt oán hận và khi dễ đều nổi dậy biểu tình: “Nam nhân các ngươi đều không thích bị nữ nhân tranh thủ tình cảm, thế nhưng ngươi đã dùng cảm cuời nhiều người vậy, sao dám nói không thích? Ngươi tự tìm lấy hậu quả, không phải sao?”

Tiêu Việt Hàn dừng bước, quay lại, lạnh lùng nhìn nàng.

Hoa Tường Dung nhú lại đôi mi thanh tú, đột nhiên phát hiện, mấy ngày hôm trước Tiêu Việt Hàn nhìn nàng thì, trong mắt thiếu đi vẻ châm biếm lẫn lạnh lẽo, giờ chỉ còn lại một tia tò mò nghiên cứu cùng phóng đãng.

Thế nhưng giờ khắc này, vẻ châm biếm trong mắt hắn đã trở về.

“Nhìn ta như thế là ý gì?” Hoa Tường Dung sắc mặt cứng đờ, vội vã kéo chăn, phủ cả thân thể mình (k dám edit sát nghĩa nha :-<), không cho hắn nhìn nhân.

Mặc dù nàng không rõ mấy ngày trước Tiêu Việt Hàn vì sao lại thay đổi cách đối xử với nàng, thế nhưng hiện tại nàng chắc chắn thấy được trong mắt hắn vẻ coi thường, giống như là xem tất cả những việc nàng làm đều vì muốn hấp dẫn hắn, nhưng mà hắn đã nhận ra, rất khinh bỉ loại hành vi thế này.

“Tự giải quyết cho tốt.” Lạnh lùng tung ra một câu nói, Tiêu Việt Hàn liền xoay người, mở cửa làm ánh nắng mặt trời sáng bừng tràn vào phòng, rồi đi không quay đầu lại.

Hoa Tường Dung cắn răng, hai mắt trừng lớn cực đại, hung hăng nhìn nhìn thẳng vào bóng lưng của tên vô tình.

Tuy rằng nàng cũng vô tình không kém, hắn lợi dụng nàng, nàng cũng lợi dụng hắn, cả hai cũng cùng mục đích thôi, thế nhưng nàng đột nhiên nghĩ, phải đối đầu với một nam nhân như vậy cũng thật đáng buồn.

Nàng không biết Hoa Tường Dung thật đối với Tiêu Việt Hàn có cái nhìn thế nào, nhưng nàng cảm nhận, Hoa Tường Dung thật tuyệt đối không hề yêu hắn.

Từ ngày nào, đã muốn cải thiện quan hệ, triền miên vận phần là Hoa Tường Dung cùng Tiêu Việt Hàn, tiếp theo tình cảm hai bên lại như rơi xuống thung lũng, dường như phát sinh nhiều chuyện mà trước giờ chưa từng phát sinh.

Cũng là từ ngày đó, sau một đêm mệt mỏi, không còn chút sức lực ngủ trên giường một ngày một đêm, tỉnh lại thì, phát hiện Tuyết Linh Viên thay đổi thủ vệ, thậm chí lại là bốn người, thoát nhìn sắc mặt rất hung dữ.

Hoa Tường Dung để Linh Đương rửa mặt chải đầu cho mình thật đẹp, sau đó đi ra ngoài, mới phát hiện những tên thị vệ nàng không cho nàng bước ra khỏi Tuyết Linh Viên nửa bước.

Hoa Tường Dung không tin nổi liền nhìn đám thị vệ nghiêm nghị kia, quay đầu nhìn Linh Đương không nói nên lời.

Thế mới biết, nàng bị Tiêu Việt Hàn giam lỏng rồi!~~~~

Ta ngày hôm nay tính rất là cần mẫn, thị vệ các ngươi a~~~~

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khí Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Giam Lồng

Tai họa có xảy ra hay không?

Hoa Tường Dung không nghĩ ra, liên tục ba ngày liền ngồi lì ở trong phòng, không thềm ra khỏi Tuyết Linh Viên, cũng lười bước đến cửa phòng một bước, cho dù là nàng không cam tâm đi chăng nữa, thế nhưng ở thời đại này, không có cách nào khác để giành lại nhân quyền, đã thế nàng không đánh lại mấy tên thị vệ, chỉ có thể cầm lạng ở trong phòng nghiên cứu chuyện gì đã xảy ra mấy ngày nay.

Chính câu nói đấy, một buổi tối tháng giêng mừng một xảy ra chuyện gì cũng không nhớ rõ ràng, ngoại trừ việc say tí bi cùng Tiêu Việt Hàn kéo dài triền miên thâu đêm, toàn bộ cái khác cũng không hề nhớ ra một chút.

Về sau ánh mắt của Tiêu Việt Hàn nhìn nàng, tự hỏi tại sao lại dần dần đổi khác, cũng tại vì sao nàng là một người không đẹp lại cố giữ chân hắn bằng một cách mà càng làm cho hắn điên người, dường như nàng đã một chút cố gắng trước đó..

Tất cả mọi thứ đều đã lật đổ.

Nàng còn nhớ rõ Tiêu Việt Hàn buổi tối hôm đó đã nói: “Phương pháp của nàng càng ngày càng thiếu khôn ngoan, thực sự là khiến bản vương rất thất vọng!”

Hắn biết nàng đã dùng kế, cái này trong lòng nàng biết rõ, thế nhưng cách này không hiệu quả, nàng đã khiến hắn thất vọng rồi chăng? Nàng tự biết bản thân mình đang nằm trong chiếc lồng thỏ của hắn, có một chút năng lực phản kháng, cứ coi như là tiêu kếp nhất thời, cũng đều tại hắn không coi vào đâu, muốn nhìn ra được mục đích của nàng, cũng không khó, hướng chỉ trông Tiêu Việt Hàn nam tính như vậy, mỗi lần nàng đưa mắt về phía yêu bài của hắn thì, hắn cười cay nghiệt bảo là sẽ tố giác nàng, đừng có mơ mộng hão huyền!

Chẳng qua là đầu óc nàng bông bột nhất thời, cùng Phù trúc phi làm điều xấu, cũng tranh thủ dành được sự sủng ái, hỏi sao tên Tiêu Việt Hàn đáng chết không bỗng nhiên giận dữ, thậm chí có thể lại một lần nữa bắt nàng vào cái vùng đất vắng vẻ của Vương phi kia.

Trên đường...

Một người nữ nhi giờ kẻ để được sủng ái, vậy mà hắn đã tức giận như thế à?

Thật không ngờ, nàng không cẩn thận dùng sai phương pháp rồi ư?

Thế nhưng đến cuối cùng thì đầu xảy ra vấn đề, nàng thực sự tưởng rằng đã hạ gục được cái đầu chưa từng suy nghĩ cẩn thận.

...

“Tiểu thư, ngày hôm nay Vương gia nhận được thánh chỉ từ trong cung truyền đến, nghe nói vài ngày sau sẽ lên đường về hoàng đô, mười sáu tháng hai là ngày sinh hoàng thượng, khả năng trong mấy ngày này sẽ lên đường.”

Linh Đương từ bên ngoài trở về, cầm trong tay một vài cành hoa vừa mới ngắt, cắm vào một góc bình hoa, sau đó xoay người đi tới ngồi ở bên cửa sổ trước mặt Hoa Tường Dung.

“Haiz” Hoa tường dung bĩu môi, lên tiếng.

“Tiểu thư, người nên nắm thời cơ để đi cùng Vương gia giải thích một chút!” Linh Đương đột nhiên ngồi xổm xuống, kéo cánh tay Hoa Tường Dung: “Lần này Vương gia trở về hoàng đô, chờ sinh nhật hoàng thượng qua đi, phỏng chừng sẽ ở lại cảm Vương phủ của hoàng đô mấy tháng cơ đấy, nếu như người không tìm cơ hội để Vương gia mang theo người đi cùng, vậy thì tiểu thư có khả năng sẽ bị giam lỏng ở đây vài tháng không người quản... Tiểu thư...”

Hoa Tường Dung đột nhiên nhướn mày, đảo mắt nhìn về phía Linh Đương: “Thế nhưng ta bị giam lỏng, làm thế nào gặp hắn được ? ?”

Nàng thực sự không biết làm thế nào gặp để mà giải thích, thế nhưng vì tính kiêu ngạo trong bụng khiến nàng không thể chấp nhận việc cúi đầu thỉnh cầu điều gì, lâu lắm rồi, cũng nửa năm rồi, cái gì nên làm nàng cũng đã làm rồi, nếu như Tiêu Việt Hàn từ đáy lòng đã một mực lạnh nhạt với nàng rồi, vậy rồi cuộc nàng nói với hắn bệnh đậu mùa trẻ con, có thể làm gì được.

Hướng chi, mặt mũi thì như thế này, nàng thực sự không muốn hạ mình, đi theo hắn giải thích cái gì.

“Tiểu thư... Tả thừa tướng và Hữu thừa tướng cũng đều tại hoàng đô, nếu như gặp được bọn họ, người muốn làm cái gì đều có thể nhận được sự giúp đỡ sao?” Linh Đương thờ dãi.

Hoa Tường Dung sững sốt, đảo mắt nhìn về phía Linh Đương, giá Tả thừa tướng là cha nàng, đằng nào cũng có một chỗ dựa vững chắc, thế nhưng lại là Hữu thừa tướng (Hữu là ba tao)),...

“Ta và cái gã Hữu thừa tướng Công Tôn Trường Khanh kia rốt cuộc có quan hệ gì vậy?” Hoa Tường Dung không kèm được tính hiếu kì, cuối cùng cũng thắc mắc.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lang Kỵ Ngựa Tre Lai

Mười sáu năm trước, cũng chính là thời đông tâm quốc kiến nguyên tháng tư năm mười chín, hoa đào nở đầy, phủ Tả Thừa tướng vang tiếng vui cười chào mừng Hoa Tường Dung ra đời.

Mặc dù bên ngoài bố là Hoa Cẩn Đình, nhưng mới được một tuổi, lúc vừa biết đi chập chững và bi bô tiếng nói đầu đời, nàng đã rơi vào cảnh đường cùng, nguy cơ không nhỏ bị tấn công từ bên trong, bởi vì trong triều có người tố loạn.

Thế sự nguy kịch Hoa Tường dung được đưa về hoàng đô nằm ở phía Đông, tại một thư viện giữa đỉnh núi Thương Sơn, viện trưởng của thư viện họ Công Tôn Hữu là bạn lâu năm của Hoa Cẩn Đình, tuy đã đến tuổi trung niên nhưng vẫn chưa có một mặt con, chỉ có một vài người được nhật về làm con nuôi, gọi là họ Công Tôn Trường Khanh.

Hoa Cẩn Đình đem Hoa Tường Dung giao cho Công Tôn Hữu nuôi nấng, sau đó liền trở về hoàng đô, cùng Hoàng đế sát vai đảm nhiệm việc chiến đấu, bảo vệ triều đình khỏi nguy cơ chiếm giữ.

Công Tôn Hữu nuôi Hoa Tường Dung như con gái cho đến năm tuổi, nhưng ở nơi nào rốt cuộc Hoa Tường Dung cũng chỉ chịu chơi chung với một người, hơn nữa từ khi một tuổi Hoa Tường Dung đã bị đưa đến Thương Sơn rồi, ai muốn ôm nàng một cái, cả bọn đều khóc lớn, mãi cho đến sáu tuổi khi người thân hình trắng nõn mặc một chiếc nho sam, Công Tôn Trường Khanh tò mò vươn đôi tay nhỏ bé lau nước mắt cho Hoa Tường Dung, bé Hoa Tường Dung đột nhiên ngừng khóc...

Bởi vì... Nàng đã tè dầm rồi...

Bé Hoa Tường Dung một đôi tay nhỏ bé cố gắng ôm lấy cổ Công Tôn Trường Khanh, rồi trực tiếp tè lên bộ y phục trắng đang mặc trên người của hắn.

Từ đấy về sau, hai người bắt đầu móng lung cảm tình bắt đầu từ vụ án tè dầm...

...

Ba năm sau –

“Lang kỵ ngựa tre lai, nhiều sàng lộng cây mơ...”

“Trường Khanh ca ca, Trường Khanh ca ca, dậy đi chơi với bé Dung, bé Dung muốn chơi đu, ca ca chơi đu cùng bé Dung đi!” Bé Dung mặc một y phục màu hồng phấn nhảy vào lòng Tôn Trường Khanh đang ngồi dưới tàng cây học bài.

“Tốt, trước hết bé Dung hãy học thơ trước đã, rồi ca ca sẽ cùng bé Dung chơi đu.” Tuy rằng mới chín tuổi, nhưng thoát nhìn ngoại trừ cái vẻ non nớt ở ngoài, Công Tôn trường Khanh đã có phong độ của Phan An. Khẽ ôm thân thể mềm mềm của Hoa Tường Dung, Trường Khanh trộm thơm nhẹ một cái ngay má.

“Bé Dung không muốn đọc thơ, bé Dung muốn chơi đùa!” Hoa tường dung cố lấy cái miệng nhỏ nhắn ra cãi.

“Cha nói, phải đọc sách thành thực mới có thể lập thế, không có học vấn cả đời làm cho người ta khinh thường, bé Dung muốn cho Trường Khanh ca ca khinh thường à, vậy thì đừng học thơ nữa.” Công Tôn Trường Khanh cười tùm tùm nói

.

“Vậy thì... vậy thì chỉ thuộc một câu thôi nhé...” Hoa Tường Dung cong cái miệng nhỏ nhắn, làm nũng nói.

“Hào, theo ta đọc... Lang kỵ ngựa tre lai, nhiều sàng lộng cây mơ...”

“Lang, lang kỵ... Ngựa tre lai, nhiều sàng lộng, lộng cây mơ...” Hoa tường dung đọc nhấn rõ từng chữ không rõ là đọc.

“Lang kỵ ngựa tre lai, nhiều sàng lộng cây mơ!” Công Tôn trường khanh nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: “Lặp lại.”

“Ồ...ơ... Lang kỵ ngựa tre lai, nhiều sàng lộng cây mơ...”

Hoa Tường Dung mới gần đến tuổi mà bắt đầu học tứ thư ngũ kinh rồi, học đệ nhất thủ thi.

...

Về sau Hoa Tường Dung không chỉ nghĩ có thể, thế giới bên trên có hay là không, trước đây có ai xuyên qua tới được, bằng không câu thơ này thế nào cũng sẽ ở cái địa phương này truyền xuống tới...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Vòng Giường Làm Mơ

Hơn mười năm qua đi, Hoa Tường Dung lúc này vừa tròn 13 như đoá mầu đơn chớm nở hoá thành tiểu nữ nhân nghiêng nước nghiêng thành, còn Công Tôn Trường Khanh cũng đã tuổi tròn mười tám, vĩnh viễn luôn một thân áo trắng, bởi vì hắn nhớ rõ Hoa Tường Dung khi còn nhỏ đã nói qua: Trường Khanh ca ca mặc áo quần màu trắng so với sắc tối u ám luôn thực đẹp mắt... Hơn nữa, bé Dung lau nước mũi rất thích tìm những thứ có màu trắng (=))

Cũng năm ấy, Tả thừa tướng lên núi đem Hoa Tường Dung mang đi, tiểu nha đầu mười ba tuổi khóc đến tan tác cánh lê, chết sống gì cũng không muốn rời xa Công Tôn Trường Khanh, cuối cùng thiếu niên mười tám tuổi kia chưa từng cúi đầu qua bất luận kẻ nào, liền quỳ xuống trước mặt Hoa Cẩn Đình, thỉnh cầu ngài đem Hoa Tường Dung gả cho hắn.

Tuy mới 13 tuổi Hoa Tường Dung đã hiểu rõ thế nào là chuyện, thế nào là yêu, nàng cũng thích Công Tôn Trường Khanh, lại bởi vì là nữ nhi mà chưa bao giờ mở miệng, Công Tôn Trường Khanh quỳ xuống đánh vào tấm lòng nàng khiến nàng vô cùng cảm động, chưa tỏ động thái gì thì đã bị phụ thân thẳng thùng cự tuyệt.

Con gái của Thừa tướng, không gả cho hoàng đế thì cũng là gả cho dòng dõi Vương Tôn.

Mặc dù ngài viện cớ nói tiểu nữ còn nhỏ, lại là con gái mà ngài nhất mực yêu thương, nào ai có biết, trong tay ngài nàng cũng chẳng khác mấy con cò hữu dụng.

Hoa Tường Dung sợ đi bị ai, chưa nói bởi vì nàng là quân cò, mà chắc chắn phu quân tương lai của nàng tất cũng phải là một quân cò đắc lực trong tay phụ thân, cuộc đời nàng ngoài 3 chữ bị lợi dụng, vẫn hoàn là bị lợi dụng, tuyệt không có chút gì tốt đẹp, cho nên vĩnh viễn không có được người mình yêu.

Cuối cùng, Hoa Tường Dung bị phụ thân hung hãn kéo đi, nàng nghe được những lời cuối cùng của Trường Khanh ca ca: “Dung muội, Trường Khanh thề, hai năm sau, nhất định sẽ cùng cha nàng đứng cùng một vị trí, nhất định vào lúc nàng đang độ cập kê mà lấy nàng về, cho nàng hạnh phúc!”

Không ai có thể hiểu được thế nào gọi là cảm tình của những người thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, không ai có thể hiểu được Hoa Tường Dung được Công Tôn Trường Khanh bảo hộ yêu thương mười mấy năm, đã thành thói quen ăn sâu trong lòng, vĩnh viễn không thể quên được.

Lúc rời đi, bên tai vọng lên âm thanh của hai thân ảnh nhỏ dựa vào nhau dưới tàng cây, thanh thoát đọc: “Lang kỵ ngựa tre, vòng giường làm mơ...”(*)

Một năm sau, trong một lần vô tình, vừa mới thi đậu Trạng Nguyên Công Tôn Trường Khanh đã được Hoàng đế tự mình ban thưởng quan hàm.

Ai cũng nghĩ đó là ngẫu nhiên, chỉ có Công Tôn Trường Khanh mới biết được rằng mọi thứ chàng có đều là tất nhiên, nếu không phải lần đó ngẫu nhiên, chàng cũng sẽ không ở lại một năm, rồi bị lừa mà ngồi vào vị trí Hữu Thừa tướng(**)

Không ai hiểu được trong đó biết bao nhiêu là chua xót, chỉ biết hắn quả thực người may mắn, trong vòng một năm liên tục thăng quan, cuối cùng đã ở vào vị trí dưới một người mà trên vạn người, có thể nói là kỳ tích.

Nào có ai biết, hắn không thèm công danh lợi lộc, chỉ muốn 2 người một tiểu muội một bạch y công tử cùng nhau ẩn cư nơi núi rừng, sống cuộc sống đạm bạc đến đầu bạc giai lão.

Nhưng, hết thấy đều là chậm bước, giống như năm đó, hắn ngỡ đã có thể có Hoa Tường Dung bên cạnh mãi mãi, vậy mà nàng bỗng nhiên vụt mất trong tầm tay.

Lúc hắn được phong tước vị Hữu Thừa tướng thì nàng, Hoa Tường Dung bị hoàng đế cấp gả cho cảm Vương Vi trở thành Vương Phi, định vào lúc Hoa Tường Dung đến tuổi cập kê sau ba ngày liền lập tức thành hôn.

Vượt mất.

Hắn ngỡ cuối cùng đã có được nàng.

Giờ một lần nữa vuột mất.

Hoa Tường Dung đau lòng ngồi trong xe ngựa hướng đến cấm vương phủ, nhìn không rõ bên ngoài, chỉ có thể nghe được bên trong trái tim ầm ập của nàng từng chút từng chút hoá nguội lạnh... cuối cùng, tan thành từng mảnh.

Nàng nhớ rõ ở ngày cập kê đó, Công Tôn Trường Khanh đi vào quý phủ, nàng cùng hắn đối mặt nhau trong lời nói.

Phụ thân dù sao cũng đã già, nàng luôn biết kiếp này mình chỉ có thể bị người khác lợi dụng, vì người khác mà tồn vong, vì phụ thân, vì để cho Trường Khanh ca ca miễn rơi vào nguy hiểm, nàng cam tâm buông tay. Liên đứng ngay trong sân, trước mặt nam nhân mình yêu nhả tâm đem cây mơ bẻ gãy, cắt đứt đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm, đoạn tuyệt tất cả xoay người rời đi.

Thư sinh nam tử kia, trong mắt chợt loé lên một tia đau lòng rồi vụt tắt, ẩn nhẫn thật sâu vào trái tim

Dung muội... Nàng có biết...

Nếu nàng lúc này nói một câu theo ta thì, cho dù là vứt đi công danh, vứt đi chức vị Thừa tướng kia, cho dù phải ra sức giết chóc, ta cũng nguyện mang theo nàng cùng nhau rời đi... Thiên hạ to lớn, ắt sẽ có một chỗ cho chúng ta dung thân.

Nhưng vì cái gì, nàng lại muốn dùng phương thức quên lãng này để cự tuyệt ta.

Quên sao?

Nói thực dễ làm mới khó đến nhức nhối tâm can

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khí Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đi Qua Mộng

Hoa Tường Dung cùng Công Tôn Trường Khanh có những kí ức này, nàng căn bản không hề biết chuyện xưa, cứ một mực trong mộng nàng ta mà quanh quẩn.

Trước mắt lại hiện lên hình ảnh Hoa Tường Dung đứng trong nội viện nơi hoa đào từng cánh nhẹ nhàng phiêu lãng, đầy nhẹ bàn tay của nam tử áo trắng ra, nàng không thể thấy rõ mặt nam tử nọ, nhưng dựa theo cảm giác mà đoán chắc rằng tâm của hắn giờ phút này kéo dài ra với bi thương.

Trước mắt mình là một cảnh mơ, Hoa Tường Dung gơ tay lên, nhả tâm bẻ gãy...

Rắc!

Phảng phất từ đâu truyền đến thanh âm tan nát cõi lòng của chính mình, làm rung động Hoa Tường Dung đang trong giấc ngủ, khiến nàng đột nhiên giật mình, xoay người ngồi dậy, tức thì kinh ngạc phát hiện mình không biết là đang ở nơi đâu.

“ Tỉnh rồi?” Một thanh âm lạnh như băng mang theo vài phần trào phúng vọng đến bên tai nàng.

Giọng nói kia... ?

Hoa Tường Dung đột nhiên sững sốt, quay đầu lại, nhìn về phía không gian bên trái mình, người đó trong tay cầm một chén trà nghi ngút bốc hơi, hai mắt sắc bén lại bao hàm nụ cười quỷ dị nhìn lên.

Tiêu Việt Hàn.

“Ngươi...?” Hoa Tường Dung thoáng thấy hắn, kẻ tốt bụng vài ngày nay cầm tù nàng trong khuê phòng liền trong lòng không hận mà truyền đến một con tức: “Ngươi cuối cùng chịu đến gặp ta?”

Tiêu Việt Hàn từ chối cho ý kiến, để chén trà trong tay xuống, cầm quyển thư binh bên cạnh lên, cũng không để ý tới nàng, chăm chú đọc.

Hoa Tường Dung vốn muốn tiếp tục hỏi, nhưng là đột nhiên phát hiện bên cạnh hắn xuất hiện cái bàn tạo hình hết sức kì lạ, lại chợt nhận thấy dưới thân mình chính là một lớp nệm rất dày êm mượt, kì lạ là trên người vẫn một thân áo ngủ đã mặc trước khi nhắm mắt nhưng là ở trong phòng của nàng, bốn phía có hơi hơi lay động, như thể đang ở cách mặt đất một khoảng không.

Vừa nãy ở trong mộng câu chuyện kia khiến nàng thực rất đau lòng, giờ phút này đã dần phai mất cảm giác, Hoa Tường Dung bình phục một chút tâm tình, quay đầu hỏi: “Đây là đâu?”

Tiêu Việt Hàn không nói, tiếp tục xem sách, ra vẻ nàng không tồn tại nơi mắt hắn.

Hoa Tường Dung cắn răng, về đại tiểu thư lâu nay giả vờ duy trì giờ bỗng phần nào tróc mẽ, cũng không biết là tại vì giấc mộng thê lương kia làm cho lòng không vui hay bởi tâm tình kiềm nén do mấy ngày nay bị giam lỏng nên mới hoá ra cái trạng thái như vậy, lúc này đột nhiên dề vờ, khí thế trào ra biết bao nhiêu là giận dữ. Hơn nữa rõ ràng là đang ngủ ngon, không dưng tỉnh lại thấy mình nằm ở cái nơi kì quái không rõ họ tên, nàng thật sự phải phát hoả!

Hoa Tường Dung đi đến, một phen rút quyển sách khỏi tay Tiêu Việt Hàn, cắn răng chửi nhỏ: “Xem binh thư cái gì, loại sách vứt đi này không nhìn sẽ chết sao? Có thời gian rảnh sao người không ngồi đó mà tiếp tục suy tính ba mươi sáu kế? Người nghĩ mình giả bộ xem thứ chết tiệt này thì ta sẽ không làm phiền người phải không?” (chửi típ, chửi típ, e cảm thấy hết sức hả dạ!! hắc hắc)

Tiêu Việt Hàn lạnh lùng nheo mắt lại, ở đáy con người vừa mới lấy lại được chút bình tĩnh giờ đã chụm lên thành đóm lửa nhỏ, hướng nàng mà lãnh mặt quát qua: “Đem sách trả cô vương.”

“Không đó!” Hoa Tường Dung lấy quyển binh thư giấu phía sau người, trợn mắt ngó người kia: “Người nói ta biết trước, chúng ta giờ đang ở đâu?”

Tiêu Việt Hàn khẽ khép mắt lại, hít một hơi sâu tựa như kiềm nén, miễn cho hắn một chương xằng bậy mà đánh chết nữ nhân hung hăng trước mặt này. (ý, làm bậy hồi hận hok kịp, sau này huynh còn sống chết vì cái mạng nhỏ này của người ta a :))

“Trên mã xa.” Tiêu Việt Hàn lạnh lùng nói.

“Xe ngựa?” Hoa Tường Dung sững sốt, vội vàng xoay người vạch tấm màn nhỏ mà theo nàng bên dưới là cửa sổ, nhìn ra phía ngã tư đường vừa đi qua: “Vì sao lại khi không ở trên xe ngựa? Chúng ta đi đâu?”

Nàng đang hỏi, liền cảm thấy quyển sách trên tay bị rút đi, nàng sững sốt, quay đầu nhìn về phía Tiêu Việt Hàn, mới nhận ra mình thực ngu ngốc quay điểm sơ hở về phía hắn, nháy mắt liền nhớ lại việc hắn đem nàng giam lỏng không lý do.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tôn Tử Binh Pháp Cùng Ba Mươi Sáu Kế

Hoa Tường Dung muốn mắng người muốn chửi người, thế nhưng suy nghĩ cho an nguy của cái mạng nhỏ này, chỉ có thể nằm yên trong góc chiếc xe ngựa, hai mắt nhìn chăm chăm đôi chân trần nhỏ nhắn, trong lòng thầm... mắng Tiêu Việt Hàn thiên biến vạn biến (mắng trăm nghìn lần :D).

Chỉ một lát sau, khi Hoa Tường Dung đang cầm dao đâm Tiêu Việt Hàn trong mộng (hớ hớ =))), Tiêu Việt Hàn đột nhiên mở miệng: “Người vừa nói ba mươi sáu kế là cái gì?”

Hoa Tường Dung ngạc nhiên nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy ánh mắt Tiêu Việt Hàn lạnh như băng, trước là đáng vẻ vô tình, thế nhưng cũng mang theo nửa phần nghi hoặc.

Hình như đã bắt được một điểm trọng yếu trong lòng hắn, Hoa Tường Dung đột nhiên nhếch môi, cười bí ối. Về dĩ thường, trong mắt hiện lên tia xảo quyệt: “Muốn biết sao?”

Nhìn thấy đôi mắt nàng sáng rỡ, Tiêu Việt Hàn buông quyển sách trên tay, cầm chiếc đệm êm ái phía sau trải ra, rồi nằm xuống, tựa hồ như rất mệt mỏi muốn ngủ, thuận miệng thần nhiên nói: “Không muốn.”

Vừa nghe thấy hắn tuyên bố là không muốn hỏi thêm, Hoa Tường Dung bĩu môi, bây giờ còn dùng loại phương thức câu dẫn cũ rích này với hắn được sao? Dụ hắn chắc chắn không dễ, xem ra nàng đã dụng cách ngu xuẩn rồi.

Hơn nữa, nếu hắn mang theo nàng lên xe ngựa, lại thêm những gì mấy ngày trước Linh Đang nói, nàng tin rằng mã xa này đang hướng đến hoàng đô. Nếu hắn đem nàng tới hoàng đô, nhưng không mang theo hai tiểu thiếp, đưa nàng thay mặt họ như vậy, có lẽ nàng còn chút cơ hội. Đối với trò câu dẫn này, tuy rằng có chút buồn chán, thế nhưng nàng hiện tại cũng rất muốn chiếm lấy trái tim hắn, sau đó hung hăng quăng đi, để thoả mãn con hận từ trước đến giờ.

“Uy!” Hoa Tường Dung cong môi, đến bên người hắn ngồi xuống, tay vỗ vỗ vai hắn: “Người thật sự không muốn biết à? Người không biết Tôn Tử binh pháp ư?” Thấy hắn giả bộ ngủ, Hoa Tường Dung cắn răng, bỗng nhiên cười ôn nhu nói: “Bình giả, quốc chi đại sự, tử sinh chi địa, tồn vong chi đạo, bất khả bất sát dã”(*).

Quả nhiên, tay hắn hơi hơi cương một chút, Tiêu Việt Hàn chống tay ngồi dậy, trong mắt vẫn lạnh như băng, chuyển sang nhìn về phía nàng: “Nói tiếp.”

“Ê...” Hoa Tường Dung cũng quay đầu đi, giả ngu: “Nói gì nha?”

“Bình pháp kia của ngươi.” Tiêu Việt Hàn nhắm mắt lại, tiếp tục chịu đựng kích thích của nữ nhân trước mặt.

“Ta đói bụng.” Hoa Tường Dung trực tiếp đáng trống lảng, cười tùm tùm nhìn mặt Tiêu Việt Hàn đã tím đến mức cùng cực, nàng thật hoài nghi nếu để hắn chịu đựng thêm chút nữa, có thể sẽ đem nàng xé nát không chừng.

Không được, nàng phải nhịn, tuyệt đối không thể phá hỏng nghiệp lớn. Nàng biết rõ một người lòng mang thiên hạ, muốn xưng vương thành hoàng đế, đặc biệt là trong giai đoạn bốn quốc gia đang tranh giành cầu xé nhau, kế dụng binh đối với hắn quý còn hơn vàng.

cuối cùng, Hoa Tường Dung dùng chiến thuật tâm lý, ba mươi sáu kế, vân vân đề mê hoặc, nàng thành công chiếm được đồ ăn lẫn nước uống, ngồi tại góc trong của xe ngựa ăn điên cuồng. Tuy rằng chỉ là chút lương khô chuẩn bị sẵn, nhưng đối với nàng đã một đêm một ngày không ăn gì, vừa tỉnh lại đã thấy mình an vị trên xe ngựa, đến một tí điểm tâm cũng không có... quả đúng là thiên đại ban ân.

Đương nhiên, kiểu ăn như hổ đói của nàng cũng không nằm ngoài tầm mắt lạnh lẽo của Tiêu Việt Hàn, cũng đồng thời ghênh đón cả chàm biếm lẫn...

Thế là xong, phá hỏng nghiệp lớn, trong Vương phủ nàng nguy trang tiểu thư nhà đại gia, đáng đáp ôn nhu bao nhiêu, lần này phá vỡ hết cả, không có Linh Đang đi theo thật là bất tiện, không ai ở nhắc nhở nàng nên làm thế nào.

Sau cùng, Hoa Tường Dung bắt đầu đi buồng bánh trong tay, từ từ ngẩng đầu lên, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, cười khúc khích nhìn về phía Tiêu Việt Hàn. “Hắc hắc... Ngươi không ăn ư?”

Tiêu Việt Hàn cũng trừng mắt lạnh lùng nhìn nàng, trở mình một cái, về xem thường không thèm nhìn tới nàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Hảo Nữ Không Đấu Với Ác Nam

Hoa Tường Dung sau khi ăn uống no say, nàng vẫn không thèm nói ra điều hắn muốn biết, xiêu vẹo đi đến chỗ hắn đang nằm mà yên vị: “Thật là thoải mái nha...”

Tiêu Việt Hàn không nhịn được, quay sang nhìn nàng, nhưng Hoa Tường Dung cười tùm tùm nói rằng mình mệt, vừa rồi do gặp phải ác mộng nên không ngủ ngon, hơn nữa cũng không biết lúc nào bị hắn ôm xuống xe ngựa, nàng nghĩ có chút sợ, muốn nghỉ ngơi lâu hơn một chút.

Ngay lúc Tiêu Việt Hàn định uy hiếp nàng, Hoa Tường Dung lại nói: “Đừng... Mỗi lần ta mệt mỏi, ngũ giác không thèm hoạt động nên cái gì cũng nghĩ không ra, ngươi bức ta ta cũng không nói được a...”

Cho nên, cuối cùng vẫn là Tiêu Việt Hàn dùng hai mắt băng lãnh chăm chăm nhìn nàng duyên dáng ngủ.

Thăng đến ngày hôm sau —

Hoa Tường Dung ngồi dậy, đầm lưng mồ, tự bội phục mình hôm qua như vậy mà vẫn có thể ngủ ngon được, khi nhìn qua Tiêu Việt Hàn ngồi bên cạnh, trong tay cầm bình thư, dường như là không bị lực hấp dẫn của nàng quá nhiều, vẫn ngồi chăm chú vừa uống trà vừa đọc sách; nàng bỗng nhiên chợt nhớ là mình đang ở trong xe ngựa.

Hoa Tường Dung thở dài, cúi đầu nhìn áo ngủ trên người một lúc, nhú mày nói: “Y phục của ta đâu?”

Tiêu Việt Hàn buông chén trà, lúc này mới ngược mắt lên nhìn nàng: “Trên người ngươi là cái gì?”

“Nhưng đây không phải là trang phục đi ra ngoài, ngươi cũng không phải không biết, cái này là áo ngủ ta đặt may theo yêu cầu, mặc đi ngủ thì rất thoải mái...” Đây chính là loại vải thật mềm mại gần như là trong suốt mà nàng vất vả lắm mới tìm được, y phục này làm sao có thể mặc ra ngoài?

“Ngồi trong xe ngựa, không đi ra ngoài là được”

Hoa Tường Dung cố mở miệng, tiếp tục uy hiếp nói: “Ngươi mau gọi người tìm mạng y phục đến đây cho ta, ta phải mặc quần áo! Ta không cần mặc loại áo ngủ này trước mặt ngươi. Ngươi không mang y phục cho ta, ta sẽ không nói cho ngươi ba mươi sáu kế.”

Quả nhiên, tay cầm chén trà của Tiêu Việt Hàn đột nhiên cứng đờ, Hoa Tường Dung đắc ý đảo dạt vron vai, nhìn hắn buông sách, động thân.

Tiêu Việt Hàn xoay người tựa hồ là muốn xuống xe ngựa, nhưng bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về Hoa Tường Dung đang ương bướng đắc ý, một tia cười nhạt đầy tà ý hé ra bên khoé miệng hắn. Bỗng nhiên, Tiêu Việt Hàn xoay người, bước đến gần Hoa Tường Dung.

“Giữ chứ? Mau đưa trang phục cho ta đi a...” Hoa Tường Dung rất có ý thức lui về phía sau, tuy rằng nàng và hắn đã cùng đồng sàng lần thứ n rồi, nhưng

không có nghĩa là lúc nàng đang giặt hũn cũng thế nha, huống chi nơi này là trên xe ngựa.

“Người không muốn mặc y phục này trên người?” Tiêu Việt Hàn đột nhiên tà mị cười, cúi người đến gần nàng, đôi tay nhẹ nhàng kéo mảnh áo trước ngực nàng.

“Người muốn làm gì?” Hoa Tường Dung tim đập căng thẳng, đỏ mặt lên, vội vã thối lui về phía sau.

Tiêu Việt Hàn kèm vai của nàng lại không cho nàng chạy trốn, bên mép cười đen tối, cúi đầu xuống phả một hơi thở nóng rực vào tai nàng: “Nếu không thích mặc, thì để cô vương giúp nàng cởi ra.”

“Không nên! A ——” ngay lúc tiếng kêu sợ hãi của Hoa Tường Dung còn chưa dứt, từng mảnh quần áo tội nghiệp trên người trong nháy mắt đã bị xé nát, Hoa Tường Dung sợ hãi vừa la lớn và xoay người giãy giụa, nắm chặt áo bó ngực cùng tập khố (có thể hiểu như áo quần lót :)) trên người, xoay lại tiến vào góc phòng, phần nộ dùng hai mắt hung hăng nhìn đôi mắt châm biếm mãnh liệt của tên nam nhân kia.

Hào nữ không thêm đầu với ác nam! Đặc biệt là loại ác nam luôn ý mạnh rồi khi dễ thiếu nữ như nàng, nàng cần một lần nữa định ra kế hoạch tác chiến

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Thời Kỳ Bị Úc Hiếp

Mỗi lần hữu thị vệ cùng nha hoàn tiến đến, Hoa Tường Dung luôn luôn bắt đầu trốn sau lưng Tiêu Việt Hàn, giặt mạnh y phục từ phía hũn che mình lại, để cơ thể không bị lộ ra, Tiêu Việt Hàn dường như là loại người lấy nàng làm trò đùa, chẳng những không có ai đưa y phục cho nàng thay, mà cỡ nào hũn cũng không màng đến cho dù bị nàng dọa dẫm.

Sau cùng, Hoa Tường Dung đành đem ba mươi sáu kế chính là kế sách của mấy tiền nhân vô cùng đặc biệt (VIP) nói cho hũn, rốt cục mới đổi lại một bộ y phục.

Thế nhưng y phục nọ... Rõ ràng chính là áo ngủ của nàng, đích thị một chiếc... áo ngủ khác của nàng.

Sau khi mặc y phục vào, trong lòng Hoa Tường Dung trầm nghĩ, không biết rốt cục từ bao giờ Tiêu Việt Hàn thích nhìn nàng mặc áo ngủ, hơn nữa nhìn nàng đầu tóc bù xù?

Hay là lúc trước tại Cẩm Vương Phủ hũn chưa quan sát nàng kỹ càng? Thế nhưng nàng thực sự có cảm giác như thế.

Có điều nàng hiện tại có một chút khâm phục hũn, lúc trước cùng nàng lên giường cùng chơi trò lăn lộn như trẻ con trong vương phủ, nàng phát hiện đầu hũn đen thui gấp đôi lợn (ý của bạn ấy là bạn Tiêu Việt Hàn quá sức đen tối, toàn bắt bạn đồng sàng một nghỉ đi =))), tính lực đúng là không thiếu dồi dào, vậy mà hiện tại, xe ngựa này có không gian thực sự rất nhỏ, trên giường lại là một tấm nệm rất dày, rất êm, hơn nữa hiệu quả cách âm của xe ngựa cũng tốt, thế nhưng nàng cứ ăn mặc hở hang thế này trước mặt hũn, hũn cư nhiên vẫn chưa muốn cùng nàng làm gì.

Thực ra trên đường đi thỉnh thoảng họ có ghé lại một vài khách điểm để nghỉ ngơi chút lát, sau đó phân chia thời gian để tắm rửa, nàng tự nhận là trên người mình thơm ngào ngát, chẳng có seo lòi cũng không có nếp nhăn, cái vẻ đẹp ấy của Hoa Tường Dung nàng khiến cho người khác muốn nghệt thở, vóc người Hoa Tường Dung vừa xinh xắn lạnh lợi vừa quyến rũ mê hồn người.

Làm thế nào không chế được nam nhân này bây giờ...

Nàng không phải sắc nữ (là kẻ gọi đó a), thế nhưng nàng không tránh được việc phải suy nghĩ nhiều, thỉnh thoảng liếc qua người Tiêu Việt Hàn.

Cứ mỗi lúc nàng đang thả hồn, bên kia bỗng dưng nghe tiếng Tiêu Việt Hàn ho nhẹ, liền đỏ mặt vội vã quay đầu giả bộ ngủ.

Năm ngày...

Nàng bị giam ở trong xe ngựa tròn năm ngày, mỗi ngày đều phải đối mặt với tên nam nhân tà ác kia, vừa bị ức chế tinh thần vừa bị sự đe dọa dẫm vật.

Mãi cho đến đêm ngày thứ năm, nàng đã không thể nào nhịn được đem ba mươi kế trên ba mươi sáu kế tiết lộ cho hũn, nhưng vẫn bảo lưu để mấy cái giữ lại sau đó dùng.

Sau đó cuối cùng nàng cũng nghe được tin tốt từ một người bẩm báo, ngày mai buổi trưa, đi ra hoàng đô.

Ngay lúc đó Hoa Tường Dung phấn khởi đến mức ngủ không yên, một mặt hài lòng vì không còn phải đối mặt hằng ngày với tên Tiêu Việt Hàn, một bên lại đang nao động vì rất nhanh sẽ được thấy hoàng cung trong truyền thuyết, bỗng nhiên, hiện dần một gương mặt lãnh tuấn ngay trước mắt.

“Giờ chứ?” Hoa tường dung kinh ngạc nhìn khuôn mặt tươi cười hiểm ác của Tiêu Việt Hàn, kỳ thực nói thật, chỉ là mấy ngày nay, nàng phát hiện Tiêu

Việt Hàn chỉ ít không hề lạnh như băng như nàng nghĩ, hần hình như đã tìm ra cách trị được nàng, đùa giỡn and uy hiếp!

Nhưng Tiêu Việt Hàn chẳng qua là nhìn về mặt góc nghiêng của nàng, cười cười lạnh lùng, rồi đẩy cái đầu của nàng nằm xuống cho nàng ngủ.

Nàng thật sự là nhớ không rõ, cuối cùng là nội tâm của nam nhân này có cái gì, nàng dĩ nhiên sợ hần đến như vậy, nàng-không-sợ-trời-không-sợ-đất biến đi đâu rồi? Mới năm ngày, vậy mà nàng từ không tước cao ngạo lại biến thành gà trống chiến bại.

Nếu như cho phép nàng được lựa chọn, nàng thà rằng hần là một người hoàn toàn lạnh lùng không hề lộ ra bất kì nụ cười bí ẩn nam tính nào, chỉ ít như vậy mới không giả tạo, hảo suy đoán a.

Mà lòng Tiêu Việt Hàn... Nàng thực sự nhìn không thấy...

Nàng chỉ biết là hần rất nguy hiểm, tuyệt đối không thể nào yêu hần được, tuyệt đối!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thành Hào(1)

Quái lạ...

Hoa Tường Dung đưa tay sờ sờ đầu phía dưới gối, tìm kiếm, nàng ngồi dậy sợ hãi, trở mình kinh ngạc nhìn xuống chân Tiêu Việt Hàn, nàng cư nhiên gối lên bắp đùi Tiêu Việt Hàn ngủ nguyên đêm, haiz, được lắm! So với ngồi trên lưng cọp nhỏ lông có cái gì khác nhau.

Đặc biệt...

Trên đùi Tiêu Việt Hàn là một đồng ướt ướt dính cả vào quần, Hoa Tường Dung sùng sốt, vội vã sờ sờ cảm của mình, quả nhiên có nước miếng. Quái quái, ngủ nghề làm sao mà bị chảy ke như thế này? Nàng khẳng định không phải như vậy là cái loại ngủ thiếu lễ độ a, chỉ là do mấy ngày nay toàn ăn lương khô, tối nàng nằm mơ mình được gặm đùi gà... Không phải đâu...

Trời ạ, mất mặt quá êêê!

Nhìn Hoa Tường Dung có vẻ quần bách, Tiêu Việt Hàn cất tiếng thở dài, thu chân giấu vào vạt áo, cảm cái quần nhìn vào cái vết tích khó chịu kia, thân nhiên liếc mắt nhìn nàng, bỗng nhiên cười chọc ghẹo: “Ai có thể tin được đường đường là hòn ngọc quý trên tay Tà thừa tướng mà ngủ cũng bị chảy nước miếng.” Dứt lời, cũng không thêm hỏi han gì nữa mở to hai mắt nhìn Hoa Tường Dung, nghiêng người bước vội ra xe ngựa.

“Ê, đứng lại!” Hoa Tường Dung vội vã muốn đuổi theo, nhưng vừa muốn kéo tấm rèm ra, cúi đầu nhìn xuống thì thấy trên người đang mặc áo ngủ không thể nào ra chôn đông người được, nàng cắn răng, nói thầm trong bụng: “Bà đây là người thế kỷ thứ 21, mặc bikini đi ra ngoài còn không sợ người ta dòm ngó, người đường đường là một người Vương gia không sợ chính vợ mình ngoại tình, ta sợ cái quái gì?”

Hoa Tường Dung kéo tấm rèm chạy ra khỏi xe ngựa gọi người đến đưa nàng xuống phía dưới.

Bỗng nhiên, trước mắt chợt lóe sáng, nàng chỉ cảm thấy một trận cuồng phong đẩy mạnh vào nàng phát ra từ trong xe ngựa, màn xe vừa hạ, Tiêu Việt Hàn kia hiện ra trước mắt rồi tiến tới trước mặt nàng.

Hoa Tường Dung kinh ngạc nhìn hần, vừa mới có trận cuồng phong... Đó là cuồng phong sao? Là do hần ư?

“Ngươi...” Hoa Tường Dung đang muốn nói, nhưng Tiêu Việt Hàn bỗng nhiên đưa tay cời y phục quăng vào trong xe ngựa, đưa đôi mắt lạnh nhìn cái vẻ ngạc nhiên của nàng, xoay người bước đi.

“Ai, ngươi...”

“Tiểu thư.” Linh Đương đột nhiên đi đến vạch tấm màn: “Tiểu thư, Vương gia sai Linh Đương hầu hạ mặc quần áo cho người.”

“Ngươi trở lại đây thế nào vậy?” Hoa Tường Dung kinh ngạc nhìn Linh Đương đột nhiên xuất hiện, sùng sốt tại chỗ, chỉ có thể mặc kệ Linh Đương giúp nàng mặc y phục, sau đó đỡ nàng xuống xe ngựa.

“Tiểu thư, đừng ngại người ra như thế, buổi tối hôm đó Vương gia bỗng nhiên đến Tuyết Linh Viên, không cho chúng ta đánh thức người dậy, trực tiếp ẵm người đặt vào trong xe ngựa, lại bảo mấy người chúng ta đi theo. Hiện tại đã về Hoàng đô rồi, qua phía trước thành hào thì vào trực tiếp cổng chính hoàng cung, Vương gia dặn trước tiên để cho người rửa mặt chải đầu một chút, sau đó ngồi trên thuyền qua thành hào trực tiếp tiến hoàng cung.”

Nói xong, Linh Đương đỡ Hoa Tường Dung đang lơ đãng hai con mắt giấu mèo đi qua thành hào đến khách điểm.

Chương 37: Thành Hào (2)

Tự ký một hồi, Hoa Tường Dung liền được Châu nhi cùng Linh Đăng hai bên đỡ nâng ra nhà trọ, là một chiếc thuyền xa hoa gần đây không biết đậu bên bờ từ lúc nào, hai người nha đầu dẫn nàng lên thuyền, nhưng không cùng nàng đi vào, do nguyên tắc, trong hoàng cung không phải là nơi để nha hoàn các nàng tùy tiện ra vào, Vương gia cùng mấy đại thần đều ở trên thuyền chờ Vương phi.

Hoa Tường Dung cũng không miễn cưỡng, dù sao cũng đã tới hoàng cung rồi, nàng cũng không thể giờ mấy trò bịp bợm ra đùa giỡn được nữa, đặc biệt cảm giác càng lúc càng đến gần hoàng cung, giấc mộng kia xuất hiện ngày càng nhiều, cái bóng mờ nhạt của Công Tôn Trường Khanh cũng càng ngày càng rõ ràng.

Ngay lúc nàng nhắm mắt lại, dường như lập tức thấy được gương mặt Công Tôn Trường Khanh; bỗng nhiên, vai bị ai đó vỗ nhẹ nhẹ một chút.

Nàng sững sờ, đảo mắt nhìn về phía Tiêu Việt Hàn, hắn đã xuất hiện tự bao giờ.

“Thuyền qua thành hào cần thời gian một nén hương, đứng ở mép thuyền rất nguy hiểm, vào bên trong ngồi đi.” Tiêu Việt Hàn nhàn nhạt nhìn nàng, trong mắt cũng có ý tán thưởng nhưng nói không nên lời, Hoa Tường Dung vốn xinh đẹp tuyệt trần, thế nhưng mặc vào loại trang phục tinh xảo này, lại càng tô đậm thêm nét u buồn tao nhã, tuy cũng không mất đi khí chất tinh khiết, chỉ cần hắn quên đi nàng Hoa Tường Dung ăn như hổ đói trên xe ngựa, quên đi nàng Hoa Tường Dung nghịch ngợm uy hiếp hắn, quên đi nàng Hoa Tường Dung ngủ chảy nước miếng, hắn cũng sẽ bị vẻ bề ngoài của nàng mê hoặc mất.

Khó mà nghe được tên Tiêu Việt Hàn này không khiêu khích mình, trong giọng nói lại mang chút quan tâm bình thản, Hoa Tường Dung ngẩn người, ngoác nhìn hắn một cái, đột nhiên hé môi cười: “A, quan tâm tới ta sao?”

Tiêu Việt Hàn liếc nhìn nàng, bỗng nhiên nhủ thầm nói: “Bên ngoài gió lớn, vào ngồi trong khoang thuyền, đây là mệnh lệnh.”

“Thật à!” Khó lắm mới có một dịp không bị hắn khi dễ, Hoa Tường Dung cũng không muốn tự tìm khổ, khinh khỉnh trở mình quay vào trong, xem như phúc đáp lại lần hắn dụng chướng đẩy nàng vào trong xe ngựa, bây giờ ngực nàng vẫn còn chút đau nhức, *** (bạn ấy chửi bậy a :|), nam nhân này võ công rất giỏi a.

Hoa Tường Dung ngồi trong khoang thuyền, bỗng nhiên cảm thấy bốn phía đều có người không quen biết, mặc phục sức của triều đình, nàng không khỏi tự hỏi.

Họ Công Tôn Trường Khanh kia, cuối cùng là trông như thế quái nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đòi Người Như Lúc Gặp Ban Đầu

Nàng sững sờ, đảo mắt kinh ngạc nhìn Tiêu Việt Hàn đứng bên cạnh, bỗng nhiên cầm chặt tay nàng dẫn đi.

Tuy rằng nàng không rõ vì sao trong lòng lại nổi lên một con chấn động, ngực tự nhiên âm áp hắn, nhưng nàng chỉ biết một điều là, hiện tại Tiêu Việt Hàn đứng cạnh nàng, biết đâu hắn muốn cầm tay nàng để tỏ vẻ vợ chồng hoà thuận, không phải sao? Dù sao lát nữa cũng gặp, không những là hoàng đế mà còn có cha nàng.

Hoa Tường Dung cười nhạt một chút, sau đó mang vẻ tươi cười giữ lại ở khóe miệng, có ý miết nhẹ ngón tay nàng vào lòng bàn tay của hắn, vì cảm giác được hắn nắm chặt tay nàng không cho nàng lộn xộn, nàng tươi cười nhìn hắn, thậm chí còn không phát hiện được một chút lãnh đạm nào trong đôi mắt hắn.

Tiêu Việt Hàn ôn nhu nắm bàn tay Hoa Tường Dung, bước ra khỏi thuyền, theo sau là mấy thị vệ của Cẩm Vương phủ cùng một vài vị đại thần, khi Hoa Tường Dung đang đặt chân xuống đất thì, nàng liền giờ mắt lên thận trọng nhìn đám đông đang nổi lên ở ngoài cửa thành, tựa như là đang tiếp đón người của bọn họ.

“Cẩm Vương gia!”

Nhất thời, một đám người không quá đông cung kính tiến lên chào hỏi, Hoa Tường Dung không biết bọn họ, nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiêu Việt Hàn, quay đầu khiêu khích nhìn vào ánh mắt băng lạnh cũng không vui của hắn, nàng nghịch ngợm le lưỡi, nhưng phát hiện cách đó không xa, có một nam tử mặc bạch y trắng như tuyết, thu hút tất cả mọi ánh nhìn.

“Dung nhi a!” Bỗng nhiên, một người quan phục sắc xanh đen, cũng đã khoảng bốn năm mươi tuổi, vừa nhìn đã biết lúc còn trẻ hẳn rất phong độ, bước nhanh đi đến trước mặt Hoa Tường Dung.

Hoa Tường Dung nhớ tới một điểm ký ức trong mộng mấy ngày hôm trước, nàng nhớ rất rõ dáng dấp người này, là Tả Thừa tướng đương thời, cha của Hoa Tường Dung – Hoa Cẩn Đình.

“Cha!” Hoa Tường Dung ôn nhu cầm lấy hai tay của nam nhân trước mặt mình, mỉm cười, mặc dù biết rõ rằng người cha này cũng xem mình như quân cờ trong tay hắn, thế nhưng lâu lắm rồi mới gặp lại cha mẹ, mà thật ra trong mắt Hoa Cẩn Đình cũng có chút cảm động, nước mắt lưng tròng.

Nói vậy, cho dù đem nữ nhân ra làm lợi thế cho mình, nhưng dù sao cũng là tình phụ tử, Hoa Tường Dung lúc này rất xúc động, gọi một tiếng cha thôi cũng làm mọi người rung rung. Sau đó nhanh chóng vãn an phụ thân.

“Được, được rồi...” Hoa Cẩn Đình giả nua đường như rơi lệ, cầm chặt tay Hoa Tường Dung, rồi nhẹ nhàng vỗ cánh tay nàng: “Dung nhi đã cao lớn rồi, nửa năm nay ngươi không về nhà, mẹ ngươi rất là nhớ ngươi a.”

Hoa Tường Dung mỉm cười, rồi cùng Hoa Cẩn Đình hàn huyên một lúc, ánh mắt bất chợt như xa cách, dường như đang tìm hiểu chuyện gì.

Hoa Tường Dung, ngươi trở về sao? Là ngươi đang ở đây, không thể ta, nhờ ta đi tìm hắn sao...?

Nàng tự hỏi trong lòng, nhưng không có tiếng trả lời, chỉ là đã nhìn thấy, ở đứng ở cách đó không xa, một người duy nhất không mặc quan phục, một nam tử mặc y phục trắng.

Khi ánh mắt hai người giao nhau, Hoa Tường Dung tựa hồ như bị sét đánh.

Tuy rằng nàng vẫn không biết Công Tôn Trường Khanh trông như thế nào, nhưng thấy bạch y công tử kia thì, nàng dứt khoát xác định hắn là Công Tôn Trường Khanh.

Quả nhiên thị mọa bị Phan An (ý nói là đẹp trai có thể sánh với Phan An ~ Phan An nổi tiếng là nam nhân tuấn mỹ của Trung Quốc đó nha), trong tay một thanh quạt giấy khép hờ, đứng tại nơi đó, ngay lúc Hoa Tường Dung cũng nhìn về phía hắn, thì hắn cũng chỉ nhìn nàng hờ hững cười, rồi chuyển tâm nhìn, không nhìn nàng nữa.

Hoa Tường Dung ngăn người, chung quy là hoàn mỹ như tiên nữ, nhưng hắn là không có nét tình cảm ôn nhu như nữ nhân, trong lòng nàng dường như cả năm giác quan đều bị phê bỏ, đúng là Công Tôn Trường Khanh, nhưng hắn đối diện với nàng như thế, mỉm cười, giống như là nhìn thấy người dung.

Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một hơi thở quen thuộc, bàn tay buông xuống bên người lại được ai đó cầm lên, Hoa Tường Dung quay đầu, nhìn thấy Tiêu Việt Hàn chẳng biết đến bên cạnh nàng từ lúc nào.

“Chúng ta đi vào thôi.” Tiêu Việt Hàn thản nhiên nhìn nàng một cái, rồi lập tức cũng nhìn thấy Công Tôn Trường Khanh ở phía xa xa, khoé miệng nổi lên một nụ cười nhạt như có như không.

Hoa Tường Dung bị hắn dắt đi, thế nhưng nàng cũng vừa thấy trong ánh mắt Tiêu Việt Hàn nhìn Công Tôn Trường Khanh, có chút gì đó như là tàn ác.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Bước Thoáng Qua Nhau

Tuy rằng nàng không biết làm gì khác ngoài việc đối hắn cười...

Dưới tay lại bỗng nhiên bị cầm chặt, Hoa Tường Dung xoay người hướng theo sắc mặt khó coi của Tiêu Việt Hàn mà trừng: “Ngươi làm cái gì vậy?”

Nói xong, Hoa Tường Dung dùng sức vặn vẹo hông giải phóng đôi tay, thế nhưng Tiêu Việt Hàn vẫn kiên trì nắm chặt nàng cho tới tận cửa cung.

Khi đi đến đó nàng nhận ra mình đang lướt qua Công Tôn Trường Khanh, Hoa Tường Dung ngửi thấy được trên hắn ngửi từng đợt sóng mùi hương nhàn nhạt truyền đến, thanh thoát mà dịu nhẹ, từ từ thấm sâu tận cõi lòng, nàng sững sốt, quay đầu lại muốn nhìn thật kỹ nhưng hắn đã như bóng ma, mất hút vào đám đông người không để lại chút tông tích.

Hoa Tường Dung theo Tiêu Việt Hàn vào cung, có cung nữ dẫn đường cho nàng đến thiên điện nghỉ ngơi, khuya hôm nay chính thức là ngày sinh nhật hoàng đế, những hoàng tử họ Tôn đều phải thừa dịp ban ngày mà đến chúc thọ, còn các nàng phi tần thì phải ở thiên điện chờ, đến tối có tiệc rượu mới

có thể ra mặt.

Khi Tiêu Việt Hàn dẫn dò nàng chó gậy chuyện mà ngoan ngoãn tại nơi này nghỉ ngơi, sau đó cùng những người khác rời đi, Hoa Tường Dung nhàn rỗi đến nỗi cảm thấy xương cốt rệu rã, liền hỏi cung nữ ngự hoa viên ở đâu, lúc sau chính mình một kẻ rảnh rỗi tiêu sai đạo khắp hoàng cung.

Không ngờ, hoàng cung Đông Tầm Quốc lại nguy nga như vậy, vốn nàng nghĩ đến cung tẩm Trung Quốc là đã rất lớn rồi, dù sao so với thành lũy châu âu cổ bên phương Tây cũng có thể sánh ngang về mặt uy nghiêm, nhưng là với cái nước Đông Tầm Quốc này nàng chưa bao giờ thêm nghĩ tới việc đem ra so sánh, chẳng thể ngờ giờ đứng nơi đây mới phát hiện: một chút cũng không hề kém cỏi a.

Bước đi, một bước lại một bước, cứ xem như là được đi du lịch miễn phí đi, khi đến một tòa thiên trúc cửa điện thì Hoa Tường Dung ngược mắt lên đánh giá tình hình, được nửa ngày, nàng đành xoay người rời đi.

Kỳ thật nàng cũng không có xác định đi theo một phương hướng nhất định nào, chính là đột nhiên chứng kiến cung điện đẹp thì liền dạo quanh bên ngoài gọi là thỏa mãn hiếu kỳ.

Ngay lúc Hoa Tường Dung lặng lẽ đứng ở Kim Loan điện thì mắt thoáng liếc thấy có người cũng đang ở phía xa kia, nhìn kĩ liền đã rõ, thì ra là Tiêu Việt Hàn cùng với nhị vị đại thần đang hàn huyên gì đó, không đứng, không phải đại thần...

... Nơi đó tất cả đều là thân thích của hoàng thượng, có nhi tử a, cậu em vợ a, họ hàng xa gần đều có a, Hoa Tường Dung bởi vì đứng quá xa, cũng biết không thể tới gần để biết bọn họ đang nói cái gì, đành ngự tại chỗ mà bĩu môi. lát sau nàng xoay người đi lên đại điện cách cửa chính trăm mét, phía ngoài có đầu rồng phun nước nơi Bạch Thạch cầu, mới vừa quay người lại, nàng bỗng nhiên sững sốt, nhất thời kinh động mà dừng chân, người đang hướng từ bên kia cầu đi lên là Công Tôn Trường Khanh, như cũ vẫn một thân áo trắng. Nàng thầm nghĩ, như thế toàn bộ đại thần đều phải mặc quan phục, chỉ có hần là trường hợp đặc biệt, một thân trắng tinh ở hoàng cung tùy tiện đi lại, không lo được mắt.

Hoa Tường Dung xuất ra một nụ cười, lúc này vào cung chỉ tại tên Tiêu Việt Hàn ngăn cản mà nàng không làm (ăn) gì được, càng không có cách nào trực tiếp nhìn thẳng vào mặt người này, hiện tại mà xem không phải là chẳng ai can thiệp nữa rồi? (Woa ah hahaha)

Công Tôn Trường Khanh chậm rãi đi lên Bạch Thạch cầu, chợt thấy một nhân ảnh phía trước đang dịu dàng nhìn mình cười, liền hướng về Hoa Tường Dung đang từ phía đối diện mà đi tới trong mắt không gọn chút e ngại, thật sự giống như người lạ thông thường, chỉ theo phép đối nàng cười cười, liền tiếp theo hướng đại điện mà đi.

Công Tôn Trường Khanh này, đây cũng xem như là lần thứ hai cùng Hoa Tường Dung đến gần hần, thu hồi bên miệng ý cười, nàng vừa có điều tò mò với nam nhân này, vừa là ngỡ ngàng không biết hần đối với Hoa Tường Dung yêu đến chỉ tử, vì cái gì trước mặt ta (cũng chính là nàng) lại giống như một chút cảm tình cũng chẳng có.

Nàng có thể thấy được hần đang kiềm chế, lại không biết hần ẩn nhẫn đến tột cùng là tại sao.

Người trước mặt này từng vì Dung muội mà muốn bảo vệ nàng cả đời, giờ lẽ nào hần đã quên?

Hoa Tường Dung bỗng nhiên thừa dịp hần mới vừa bước qua mình hai bước thì lẩm bẩm ngâm: “Lang kỵ ngựa tre, vòng giường làm mơ...”

Người phía sau đang bước bỗng dừng lại, bóng lưng nhỏ nhắn đã thôi cười.

Còn Hoa Tường Dung nàng vẫn một mực nhón miệng, hạ mắt liếc, như thể người vừa nhớ nhưng mà xuất thơ kia với nàng không phải cùng là một, hướng đến nơi đối ngược đại điện mà tiếp tục bước.

Nàng không thể nào thấy được, tay áo nam tử bạch diện kia nhất thời hạ xuống, nắm chặt lại, gần nửa năm nay đôi mắt chẳng có nửa phần sinh động giờ bỗng nhiên thoáng vài phần gọn sáng, bên miệng hần lên một nụ cười chua xót.

Nếu, trời cao có thể làm cho Hoa Tường Dung thấy được tương lai phát sinh chuyện gì, sau đó mời nàng quay đầu lựa chọn lại thứ đã nói, nàng nhất định sẽ không ngay tại lúc này, đọc lên câu thơ Lý Bạch kia. Như thế, nàng hồng nhan họa thủy chính là họa quốc ương dân (*), sẽ có thể không hần thật sự họa quốc ương dân...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khí Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ba Lượt Sát Vai

Lão hoàng đế đem thọ yến bày tại ngự hoa viên, Hoa Tường Dung cùng Tiêu Việt Hàn đi gần tới liền chứng kiến tiếng người ồn ào đầy náo nhiệt

Nay vua mở tiệc chiêu đãi trước chính là mời đến các vị hoàng thân quốc thích bao gồm cả hoàng tử cùng công chúa, sau là mời các vĩ quan văn quan võ

Đang cùng nàng sống vai mà đi Tiêu Việt Hàn bỗng nhiên dừng bước lại, Hoa Tường Dung cũng ngược mắt về phía hắn đang nhìn, chỉ thấy một nam tử cao ráo đẹp đẽ lạ thường, bộ dạng thật giống Tiêu Việt Hàn, nhưng tựa hồ là so với hắn nhỏ hơn hai ba tuổi, người nam tử này ở cách đó không xa đang cùng vài người nói chuyện.

“Đó là đệ đệ của ngươi?” Hoa Tường Dung không chút nghĩ ngợi buột miệng nói ra.

Tiêu Việt Hàn im lặng, dặt tay nàng hướng yến tiệc mà đi.

“Đại hoàng huynh! Ai nha, hoàng tẩu cũng cùng đi sao?” Bỗng nhiên, thanh âm Nhị hoàng tử, cũng chính là vinh Vương Tiêu Lạc Hàn một bên vang lên.

Hoa Tường Dung cảm giác được Tiêu Việt Hàn toát ra khí chất không vui, liền bỗng nhiên thực khéo hiểu lòng mà người võ vai hắn: “Đệ đệ của ngươi gọi ngươi đây, các ngươi nói chuyện, ta qua bên kia đi dạo, đi tìm cha ta trò chuyện, sau đó sẽ trở về.” (HTD: đùa sao, ko đi ở lại chịu trận à?!!)

Chẳng cần biết hắn có nhận lời hay ko, Hoa Tường Dung liền xoay người đi đến phía trước cách đó không xa dưới hòn non bộ, tò mò vươn đầu nhìn về phía tiệc đang bài trí, thực là tốt a, đúng là vạn phần xa hoa, Aiz, trong hoàng cung tại sao mỗi bữa tiệc lại không đồng nhất như vậy, nàng lần trước tại cấm vương phủ đã bị tiệc rượu lúc đó làm cho thất kinh, giờ hiện tại cấm không được mà phải buông ra vài phần cảm thán.

Phía sau hòn non bộ không có ai, thuận theo tâm ý của hắn để giờ mình có thể yên tĩnh một chút, nàng thoáng cái đã lĩnh mất dạng. Thầm nghĩ, dù sao hôm nay cũng là hoàng đế thọ yến, những người khác tất nhiên đều cố tìm món quà tốt nhất dâng tặng, nhưng mà nàng cảm thấy được hoàng đế cái gì cũng không thiếu, suy nghĩ một chút, con dâu tự mình nhảy một vũ khúc chúc thọ cha chồng, hắn có thể khiến người ta cực kì vui vẻ chăng? (hok dám đảm bảo a ~)

Nàng thoát cái đã trốn phía sau hòn non bộ, Hoa Tường Dung sửa lại kiểu tóc, lấy phi vân trên đầu cấm lại cho thật ngay ngắn tề chỉnh rồi mới xoay người rời khỏi chỗ trốn.

Bỗng nhiên, nàng đón thấy một bóng hình cách đó không xa- Công Tôn Trường Khanh, hắn ngơ ngác như đang tìm kiếm ai đó, ngay khi mắt hai người chạm nhau, nàng liền hiểu, hắn chính là đang tìm nàng. Từ phía đối diện, hắn chậm rãi đi tới cạnh nàng. Mỗi bước hắn đến gần, tâm của nàng lại phát ra thứ âm thanh thốn thức kì lạ.

Tại sao, tìm nàng lại đập nhanh như vậy? Vì sao lại nhanh như vậy? A a a... “Áo trắng dễ nhìn” rốt cục cũng chịu nhìn thẳng vào mắt nàng? Mị lực của nàng lại đã trở lại? (~~ hok thể đỡ nổi)

Nhưng điều bất ngờ là tìm nàng lại đẩy lên tầng tầng lớp lớp những đợt thương cảm, khiến nàng đau đớn và muốn trốn chạy thật xa khỏi hắn.

Muốn tránh né hắn, còn ai ngoài Hoa Tường Dung nguyên lai vẫn ngụ trong thân thể nàng, vì sự xuất hiện của Công Tôn Trường Khanh liền đã có thể không chế tâm tình của nàng, dù sao, thân thể này vẫn chính là của cô ta.

Lúc hắn đã đứng ngay gần mình, nàng chỉ muốn xoay người chạy thật nhanh, giờ phút này tìm nàng rất khó khăn, làm sao còn giáp mặt mà nói chuyện.

“Dung nhi.” Thanh âm ôn nhu và khàn khàn từ phía sau người Hoa Tường Dung vang lên, nàng còn chưa xoay người đã cảm thấy cổ tay mình bị một bàn tay ấm áp nắm lấy.

Hoa Tường Dung không biết nàng giờ là kích động, hay đang cảm khái, nàng chỉ mơ hồ nhận thấy cả người rung mình một chút, từ phía sau dội lại tiếng thờ dài của Công Tôn Trường Khanh, hắn lách mình đứng trước nàng, buộc nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

Rốt cục đã có cơ hội diện kiến gương mặt Phan An ở khoảng cách thật gần, Hoa Tường Dung lén hít sâu, tự hứa với mình ngàn vạn lần đừng phát sinh căn bệnh mê mỵ nam lúc này, đừng khiến tên đứng trước mặt mất thể diện. Nhưng thật kì lạ, từ hốc mắt hắn đột nhiên một dòng lệ chảy xuống.

Nàng mơ hồ nghe thấy tiếng Công Tôn Trường Khanh đau lòng thờ dài, bất giác giơ tay lên, nhẹ nhàng lau đi giọt nước trên gương mặt hắn rồi hoàn toàn không tự chủ được mà say mê ngắm nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Dạ Quang Bôi(*)

Hoa Tường Dung vội vã rút tay lại, như là bị bắt gian tại trận, trên mặt nàng đỏ ửng, rốt cục tỉnh lại, nàng vừa làm gì thế, vì sao vẫn muốn nhìn vào đôi mắt Công Tôn Trường Khanh vốn dường như đang tò mò nghiên cứu ánh mắt nàng, nàng không phải Hoa Tường Dung thật, nhưng không có dũng khí để bỏ chồng mà câu dẫn nam nhân a?

Nghĩ đến đây, Hoa Tường Dung cọ quấy một chút xoay người chạy ra, chỉ để lại một sắc mặt triu mến thâm lương của Công Tôn Trường Khanh, quay mặt về phía Tả Thừa tướng đang thờ dài lắc đầu.

Hoa Tường Dung chạy đến chỗ Tiêu Việt Hàn, Tiêu Việt Hàn hạ mắt, nhìn nàng thờ dốc, bởi vì chạy quá nhanh mà làm cho diện mạo đỏ bừng, hân hân hơi nhũ nhũ mây, ngược mắt nhìn Công Tôn Trường Khanh đứng ở phía sau hôn non bộ cách đó không xa, thần thái đôi mắt có chút băng lãnh.

Lúc thọ yến (tiệc mừng thọ) bắt đầu, Hoa Tường Dung vẫn đánh trống ngực, không rõ là vì nhìn thấy Công Tôn Trường Khanh lúc đó xảy ra chuyện gì mà khóc, nếu Hoa Tường Dung nguyên lai thực sự thương hân như vậy, suốt ngày cứ quay về thân thể này không chế nàng, thì tại sao lại nói những lời cự tuyệt nhảm tâm như vậy với Công Tôn Trường Khanh? Coi như là bất đắc dĩ, nếu như bọn họ đều có một chút dũng cảm, không phải là sẽ không xảy ra những tình huống đau buồn như vậy sao?

Nghĩ thử, Hoa Tường Dung lặng lẽ nhìn thoáng qua người ngồi bên cạnh nàng, chính là Tiêu Việt Hàn với gương mặt lạnh lùng.

Chắc rằng, Tiêu Việt Hàn giáo hoạt như lão hồ ly vậy mà không phát hiện sao?

Hoa Tường Dung vội vàng cười tủm tỉm giúp hân rót rượu vào chén: “Này, Vương gia, uống chút rượu cho ấm áp thân thể đi.”

Tiêu Việt Hàn lạnh lùng liếc nàng, nhưng vẫn đỡ lấy chén rượu, đưa lên khoe miệng, suy nghĩ một chút, nhưng chưa uống xong thì quay đầu lại nhìn nàng: “Buổi tối hôm nay bất luận phụ hoàng nói về vấn đề gì, hay có quyết định gì, cũng không phải là lúc ngươi nên lên tiếng, nhớ phải ngậm miệng.”

“Cái gì a?” Hoa Tường Dung không hiểu nhìn sang bộ dạng âm dương quái khí của hân, bất mãn cong môi đoán ý: “Quyết định cái gì a? Không phải phụ hoàng còn ban thưởng cho ngươi mấy tiểu mỹ nhân đem về làm thứ phi chứ?” Hoa Tường Dung không khỏi phát hiện ra lời nói của mình có chút chua xót.

Tiêu Việt Hàn thờ ra, bỗng nhiên nắm lấy eo nàng, thật mạnh làm Hoa Tường Dung nghĩ hân định trực tiếp bóp chết mình, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại, cũng không có dũng khí giương mắt nhìn Công Tôn Trường Khanh đang ngồi không xa.

Sau đó, cũng giống như lần kia tại Cầm Vương phủ, ăn mừng, tặng lễ, vân vân...

Cho đến khi tới lượt Hoa Tường Dung thì, nàng cười tủm tỉm đi ra, nhảy một điệu múa cổ là Nhu Trạng Bách Chuyển, sau đó không lâu, bước nhảy của nàng dần thông thả, thì có người đưa lên hai tấm vải trắng, Hoa Tường Dung chậm rãi toàn thân di chuyển đến phía bên kia, dùng đôi chân duyên dáng đá lên tựa như khơi nét bút, trên tay cũng cầm một chiếc khăn, bỗng nhiên một thân xoay tròn trên không trung, tay chân đều đưa là lướt, vừa giống như khiêu vũ lại vừa giống như đang khởi bút trên đôi khăn trắng.

Không sai, chính là nàng học hỏi cách vẽ bức tranh này từ phim “Hoàn Châu Cách Cách”, sau khi xem qua điệu múa đó liền nghiên cứu hồi lâu vẫn không tìm được chỗ để dùng, dù sao những điệu múa cổ đại như thế này mang ra trình diễn ở thế kỉ hai mươi mốt thật là kỳ cục lắm nha.

Thế nhưng hôm nay, cuối cùng công phu bất phụ khổ tâm nhân (ý bạn Dung là cuối cùng cũng không có tổn công bạn khổ luyện nha), múa cũng duyên dáng, hai bức tranh chữ cũng khiến cho người ta đặc ý, bức tranh thứ nhất là Lão Thọ tinh cầm đào mừng thọ mỉm cười, bức thứ hai viết một chữ Thọ thật to. Nếu chỉ là viết chữ thì quả tầm thường, chỉ khiêu vũ lại càng tầm thường hơn, nhưng nếu là hai cái kết hợp lại, cuối cùng thì tiếng vỗ tay sẽ đặc biệt to.

Ngay lúc Hoa Tường Dung mỉm cười buông bút xuống, xoay tròn người tại một chỗ đẹp đến kinh động. Nàng quý thân thể trong suốt vốn đã hút hết không khí của chúng sinh ngồi dưới, cất giọng mềm mại đáng yêu: “Con dâu kính chúc Phụ hoàng phúc như Đông hải, thọ tì Nam sơn, vạn tuế vạn tuế vạn tuế...”

“Tốt lắm! Nha đầu Dung nhi kia thật là khiến cho trầm trọng ngày sinh nhật có thể vui bớt phiền muộn, một điệu nhảy đẹp để mạn điệu biết bao, lại còn hai bức tranh xuất sắc, phải ban thưởng tốt cho ngươi nha!”

Dứt lời, chỉ thấy có một người mang dạ quang bôi trình đến trước mặt Hoa Tường Dung, Hoa Tường Dung liền mừng rỡ tiếp nhận, lập tức nghe Hoàng thượng nói sau này có uống rượu thì dùng chén này, hương vị so với uống bằng loại chén bình thường thì thơm ngon hơn rất nhiều. Hoa Tường Dung tạ ân xong, sau đó mới quay về chỗ ngồi.

Nàng cẩn thận quan sát Tiêu Việt Hàn, nhưng phát hiện trong mắt hân cũng không có chút tán thưởng, chỉ hơi cau mày, nhìn về phía dạ quang bôi trong tay nàng.

(*) dạ quang bôi: loại chén uống rượu làm bằng một loại ngọc, có thể phát sáng vào ban đêm

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hệ Phế Khí Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Họa Là Từ Miệng Mà Ra

Hoa Tường Dung không rõ vì cái gì, lúc nàng cầm trên tay dạ quang bôi có chứa rượu nho một hơi uống hết thì ánh mắt Tiêu Việt Hàn ngẫu nhiên liếc về phía cái chén trong tay nàng, không biết suy nghĩ gì mà nhấc mi.

“Làm sao vậy a?” Hoa Tường Dung vẫn là nhện không được, nhỏ giọng hỏi.

Tiêu Việt Hàn neho mắt lại, đang muốn nói chuyện, bên kia lão hoàng đế lại bỗng nhiên mở miệng, hưng trí dâng trào nói: “Trẫm hôm nay thật cao hứng, vừa lúc công chúa Phiêu Nhi đến tuổi cập kê, bây giờ nhìn thấy hoàng nhi đã lớn cùng Dung nhi tương thân tương ái thật rất mực vui mừng, nên nghĩ dựa vào lúc này mà tác hợp thêm một mối lương duyên.”

Hoa Tường Dung bĩu môi, trong lòng khinh thường, Hoàng thượng người nhìn thế nào ra ta cùng Tiêu Việt Hàn tương thân tương ái? Hai người chúng ta chính là 1 mèo 1 chuột, con chuột có thể yêu mèo sao? Cắt, nàng có là Trương Bá Chi, hần cũng không phải Lưu Đức Hoa. Lão hoàng đế xem ra đã già, già thật rồi a, thời điểm chuyển giao đã tới gần, chả trách Tiêu Lạc Hàn cùng Tiêu Việt Hàn lúc này thật sự rất tích cực, chỉ một ngôi vị hoàng đế, hai huynh đệ dụng hết sức tranh đoạt, quá là tàn nhẫn đi. Không ngờ hoàng đế lại thích làm hồng nương, đây cũng là một chuyện tốt... (lên án xong vuốt đuôi há chi?~~)

“Nhi nhi, lại đây.” Hoàng đế bỗng nhiên cho gọi Phiêu Nhụy công chúa tiến lên, vỗ nhẹ nhẹ chụp đầu của nàng: “Hoàng nhi a, hôm nay phụ hoàng thay người xem xét chọn một vị hôn phu xứng đáng, nhìn đi, phụ hoàng giờ sẽ thay người làm chủ, cho phép người tự mình lựa chọn.”

Vị tiểu công chúa liền đỏ mặt, xoay người thẳng hướng về phía vị công tử ngồi ở vị trí thứ 3 đang một mình thưởng rượu-Công Tôn Trường Khanh, sau đó liền cúi đầu, muốn giấu đi khuôn mặt đang ửng hồng như sắp phát hỏa.

Ngay khi nàng định hướng về phía Công Tôn Trường Khanh thì Hoa tường Dung đột nhiên cả người khấn trương, dạ quang bôi trong tay càng ngày càng nắm chặt.

“Tốt, tất thấy theo ý Nhi nhi, trẫm hôm nay liền ban hôn cho Hữu thừa tướng cùng Phiêu Nhi công chúa nhỏ tuổi nhất của mình, đợi nửa năm sau thành thân.”

“Hoàng thượng!” Vừa lúc Công Tôn Trường Khanh buong chén định đứng dậy, chẳng biết là hần đang tính toán làm sao tạ ơn hay tìm cách cự tuyệt, chỉ biết rằng Hoa Tường Dung một thân đã đứng lên sừng sững.

Nhất thời, mọi ánh mắt từ tứ phương đều ném về phía nàng, có coi trọng, cũng có lo lắng, có lãnh đạm nhìn nhau, cũng có rất nhiều ánh mắt phức tạp.

Công Tôn Trường Khanh tầm mắt lập tức bay tới, ánh mắt thần nhiên, không chứa lo lắng, thần sắc cũng như không còn chuyện gì nữa.

Hoa Tường Dung không biết mình vì sao phải hành động như vậy, muốn lập tức ngồi xuống, lại đồng thời cảm giác linh hồn của nguyên lai Hoa Tường Dung kia muốn xuất ra ngoài mạo hiểm: “Hoàng thượng, nhi tức nghĩ không ổn thoả... thần...”

Bỗng nhiên, bên cạnh một bàn tay lạnh băng dụng lực đạo kéo nàng xuống, Hoa Tường Dung mạnh mẽ quay đầu trừng về phía ánh mắt cảnh cáo của hần, thì đột ngột nhớ ra lời nói của hần trước kia

Thì ra hần sớm đã biết ngày hôm nay Thiên hoàng sẽ ban hôn cho Công Tôn Trường Khanh, như vậy, chính Công Tôn Trường Khanh cũng đã biết chuyện? Bỗng nhiên, một đoạn ám khí từ trong lòng ngực nàng trào ra, Hoa Tường Dung thờ sấu.

Hít một hơi, nhìn đôi chân mày khẽ chau của Công Tôn trường Khanh mà không đoán được hần nghĩ gì, lại nhìn lão hoàng đế kia 10 phần thì đến 7 phần là bắt đầu tức giận, trông đến đôi mắt cảnh cáo của Tiêu Việt Hàn, Hoa Tường Dung nhắm lại...

Mở miệng bật cười

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tứ Thập Đại Bản

“Ta...” Hoa Tường Dung cắn môi, muốn nói điều gì, nhưng nghẹn lại trong cổ không nói nên lời, chỉ biết gờ mắt lên, nhìn về phía bên kia nhú mày, bạch y nam nhân không rõ hi hay nộ, nàng chỉ có thể cười: “Tức nhi không muốn nói gì cả.”

“Người...” Hoàng đế cau mày.

Hoa Tường Dung liền run lên một đợt không rõ lý do, dù bên cạnh đã có bàn tay của Tiêu Việt Hàn nắm chặt tay nàng nhằm giảm run nhưng không giúp được gì, dường như đã phát sinh một việc ngoài kế hoạch tốt. Nàng lấy tay cầm cái chén Hoàng thượng ban tặng, nghĩ uống rượu nho sẽ làm mình bình tĩnh một chút.

Thế nhưng không nghĩ tới là khi tay còn chưa đụng đến, cái chén dường như là do nàng cố ý gạt đổ, rơi xuống.

Một hồi thanh âm vỡ vụn trong trèo làm chấn động Hoa Tường Dung, đồng thời cũng khiến Tiêu Việt Hàn đang nắm lấy tay nàng không khỏi nhíu mày.

Hoa Tường Dung không dám nhìn dạ quang bôi vỡ nát trên mặt đất, lại còn trước mặt mọi người, Hoàng đế ban cho nàng vật quý, nàng cứ nhiên dám quăng ngả sao... Nàng như vậy là có ý gì...?

Hoa Tường Dung bỗng nhìn về Tiêu Việt Hàn ở phía đối diện, thấy hần cầm trong tay một hòn đá ném xuống mặt đất, khoé miệng nổi lên một nụ cười nhạt.

Hoá ra là như vậy, Hoa Tường Dung cắn cắn môi, có chút không biết xử trí thế nào. Nhìn về sắc mặt băng lãnh âm u của Tiêu Việt Hàn, nàng chẳng biết hần đang suy nghĩ gì.

“Làm càn! Người sao có thể mang dạ quang bôi Hoàng thượng ban cho mà làm rơi vỡ? Người rõ ràng là đại bất kính. Hoàng thượng, Cẩm Vương phi như thế không đáng kính nể, tại tiệc mừng thọ hoàng thượng mà dám cất lời người nói, lại còn gạt đồ thánh vật, phải phạt. Theo luật lệ triều đình, Vương tử có tội cũng xét như dân thường, Cẩm Vương phi không tôn kính người, chỉ tội khi quân phạm thượng, đương trảm!”

Người kia vừa nhìn đã biết là bè đảng của Vinh Vương, tiếng “Trảm” vừa thoát khỏi lưỡi, Hoa Tường Dung liền nâng mắt, không tin nổi nhìn về phía bọn họ.

Tiêu Việt Hàn không nói gì, Hoa Tường Dung liền biết hần hiện tại không thể lên tiếng. Ngày hôm nay không phải tất cả đang nhắm vào nàng, nói rõ ra là nhắm vào người bên cạnh, Tiêu Việt Hàn. Vinh Vương Tiêu Lạc Hàn kia quả thật rất thâm hiểm, ngay dịp này mà lại làm ra chuyện như thế.

Lúc đó, một đám người đứng lên đòi xử trảm Hoa Tường Dung, rồi một đám người theo cha nàng đứng dậy bảo rằng nàng không cố ý, Công Tôn Trường Khanh vốn không nói gì sau cũng đứng lên, nói rằng Hoa Tường Dung tội không đáng chết, chỉ là vô ý, không nên xét tội.

Hoa Tường Dung lẳng lặng ngồi một chỗ, nhìn những người này phân tranh, mãi rồi trong lòng mới dịu xuống một chút, kì thực đối với nàng điều này không quan trọng, chỉ là có chút cố tình chỉ giáo một người.

Cuối cùng, Hoàng đế sau khi nghe mọi người khuyên dụ, thỉnh lĩnh mở miệng: “Tội chết có thể miễn, mang vạ khó thoát, trách bốn mươi trượng để cảnh cáo, người đâu, mang xuống dưới hành hình.”

Bốn phía tiếng người lo lắng thờ dài vang lên, Hoa Tường Dung bỗng nhiên cảm giác được Tiêu Việt Hàn đang nắm chặt tay mình muốn đứng lên nói gì đó, rõ ràng nếu hần mở lời thì mũi nhọn sẽ lập tức hướng về phía hần, hần không thể nào mở miệng.

Hoa Tường Dung vội vàng néo néo tay Tiêu Việt Hàn, trừng mắt nhìn hần.

Tiêu Việt Hàn dùng đôi mắt lạnh nhìn lại, trong mắt có chút phức tạp làm Hoa Tường Dung không hiểu lắm. Thế nhưng vào lúc này, hần bằng lòng chấp nhận mạo hiểm thay nàng cầu tình, nàng cũng rất thoả mãn, chỉ ít, tim của nam nhân ý chí sắt đá này cũng còn chút nhiệt.

Hoa Tường Dung bèn đưa cho hần một thứ bảo hần yên tâm, không phải vật gì ngoài ánh mắt, sau đó thoải mái đứng lên, xoay người theo thị vệ mà đi.

Đi ngang qua trước mặt Tiêu Việt Hàn, Hoa Tường Dung hơi dừng lại một chút, nhìn hần lạnh lùng cười, sau đó tiếp tục bước, đến chỗ Công Tôn Trường Khanh, nàng hạ mắt, hít sâu một hơi, không thêm liếc hần nữa cái, liền đi ra ngoài.

Mặc kệ vẻ mặt của Công Tôn Trường Khanh bây giờ là vô tình, hay là đau lòng yêu thương, ta đều không thể nhìn, nhìn, chính là đã rước lấy tai hoạ

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Chén Nước Ánh Nguyệt (1)

Hoa Tường Dung cố làm vẻ bình tĩnh, nhìn cho không ra biểu hiện gì, nhưng là nàng biết nhất định mấy nhà hoan hỉ mấy nhà lo, nàng đành nhắm tịt mắt lại, cắn răng nhìn xuống cái mâm càng lúc càng đau, ở trong lòng thầm đếm, mười lăm... mười sáu

... mười bảy... mười tám...

thời điểm cánh cửa rơi xuống đất phát ra tiếng ầm vang, Hoa Tường Dung đã muốn tắt đi cả giọng nói, cả người vô lực nằm bệt trên ghế dài, chỉ cảm thấy móng cùng thất lung tê tâm liệt phế không ngừng đau nhói, thần trí của mình cũng càng ngày càng chẳng tỉnh táo nữa.

Hướng về phía hương vị Long Hương Duyên truyền tới, Hoa Tường Dung hơi ngẩng đầu, nhìn về người đang đi tới chỗ mình, nàng cố toét ra một nụ cười trên khoé miệng đã khô cứng đến nứt nẻ, đối với hần cười ra mấy tiếng hắc hắc: “Đừng có dùng loại ánh mắt này... nhìn ta... ta không sao...”

Tiêu Việt Hàn chẳng nói gì chỉ nhẹ nhàng ôm lấy nàng, xoay người liền rời đi, tựa hồ là ngay cả từ biệt hoàng đế cho có một chút lễ tiết cũng không quan tâm

Hoa Tường Dung cố làm mình thanh tĩnh, cảm lấy quần áo trước ngực hần: “Người không thể cứ như vậy ôm ta trở về... Ta không sao, ta có thể chịu

được...”

“Câm miệng!” Tiêu Việt Hàn rót cục đã chịu mở miệng, thanh âm lạnh lẽo đến rét run.

Nàng toét miệng cười: “Nếu ngươi cứ như vậy đi rồi, không phải đạt được ý nguyện của những kẻ đó sao... ? Ta tuy rằng có nói qua cho ngươi tẩu vi thượng sách, nhưng không có nghĩa bây giờ chiêu này là thích hợp nhất a... ngươi thật... Cái đồ đàn!” (nguyên văn của tác giả nha, hok phải mình có ác cảm gì anh Tiêu nên chém thót đầu à!) Tuy rằng, tuy rằng nàng biết Tiêu Việt Hàn so với nàng còn hiểu rõ hơn chuyện này đến tột cùng là tính toán của ai, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, thậm chí hẳn từ lúc bắt đầu đã biết đây là một cái bẫy mà vẫn tiến vào.

Tiêu Việt Hàn có chút dừng lại, tựa hồ là đang đang suy ngẫm những lời nàng vừa nói, nhưng nhìn nàng bộ dạng yếu ớt như vậy, hẳn một lần nữa cất bước rồi đi.

Vừa lúc này, bên cạnh bỗng nhiên có một người thân mặc phục sức Bắc Cương quốc đi vào, Hoa Tường Dung cũng tò mò vươn đầu nhỏ hóng hót nghe những lời hắn nói.

Tuy rằng nàng bây giờ biết rõ mình cách hôn mê không xa nữa, cái móng đau đớn không ngừng phát ra từng hồi cảnh báo, nhưng vẫn là không đánh chết nỗi lòng hiếu kì của nàng.

Cuộc nói chuyện đại khái đề cập đến việc Bắc Cương quốc hoàng đế Hiên Viên áo nghe nói hôm nay sinh nhật Đông Tầm Quốc hoàng đế, đặc biệt phái người tới đàm chuyện cùng đưa ra hiệp định, những năm gần đây tứ quốc đều là tranh chấp như nước với lửa, vậy tại sao Bắc Cương Quốc hoàng đế lại làm việc này?

Đưa tới một sứ giả hoà bình, nhưng vị sứ giả kia lại nói, Hiên Viên áo chỉ có một yêu cầu, hắn muốn lấy hiệp định cùng bàn bạc, về điều ước không tái chiến tới hoàng đế trước đề ra, đòi lấy cái thuần khiết nhất của chủ nhân Tầm Quốc. Mà cái gọi là thuần khiết nhất gì đó, chính là Đông Tầm Quốc ánh trăng.

Bắc Cương Quốc muốn ánh trăng của Đông Tầm Quốc?

Hoa Tường Dung uốn lại trong lòng Tiêu Việt Hàn, nghe được rành mạch tình tiết, sắc mặt tái nhợt bỗng hiện ra tia cười yếu ớt, ngẩng đầu lên nhìn về phía gương mặt không chút thay đổi của Tiêu Việt Hàn, nàng cười nói: “tên hồ ly, muốn ta – kẻ hôm nay đánh mất mặt mũi của ngươi đem nó trở về không?”

Tiêu Việt Hàn chau mày, lãnh mắt nhìn nàng, cái ôm trên người nàng liền lập tức dùng lực siết chặt: “Hoa Tường Dung, ngươi gọi ta là gì?”

“Hắc...” Hoa Tường Dung nghịch ngợm nở nụ cười, xoay thân một chút, lại làm động đến vết thương, “A” một tiếng, rồi định thần lại kêu Tiêu Việt Hàn ôm nàng quay trở lại ngự hoa viên

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chén Nước Ánh Nguyệt (2)

Đám đông ngẩng đầu nhìn Hoa Tường Dung đã muốn thân tàn ma dại, nửa chết nửa sống mà vẫn còn quay trở lại, không kèm được thốt lên kinh ngạc. Ánh mắt Công Tôn Trường Khanh luôn luôn giữ vẻ bình tĩnh giờ bỗng nổi sóng khi nhìn thấy vết máu sau người nàng.

Hoa Tường Dung còn cho là mình là nhìn lầm rồi, giương mắt nhìn lại thì hẳn vẫn như cũ, sắc mặt bình thản. Thực đã nhìn lầm, Hoa Tường Dung bật cười, sau đó để Tiêu Việt Hàn buông nàng xuống, nhưng bởi vì móng cùng lưng rất đau, nàng phải cố cắn răng tiêu sái bước đến trước mặt sứ thần, như đoá hoa nhẹ nhàng mỉm cười: “Ngài muốn ánh trăng của Đông Tầm Quốc?”

Điều này làm cho lão hoàng đế cau mày, tả thừa tướng vội vàng đứng lên: “Dung nhi, lui xuống, chuyện quốc gia đại sự há để cho ngươi tới nói leo? Mới bị trừng phạt mà vẫn chưa thấy chừng mực sao!”

Hoa Tường Dung không nghe theo Tả thừa tướng, mà quay đầu hướng về mặt không rõ hồn giận của hoàng đế: “Hoàng thượng... Con cháu có thể đem Đông Tầm Quốc ánh trăng của chúng ta giao cho bọn họ.”

“Thật là, trăng trên cao làm sao có thể hái xuống, cảm Vương Phi không phải là bị đánh đến hồ đồ rồi...” Phía dưới có người cười nhạo lên tiếng mở miệng.

Lão hoàng đế nhăn trán, tỏ chút hoài nghi, híp mắt lại suy ngẫm, sau đó nhìn thẳng vào mắt Hoa Tường Dung: “Ánh trăng hái xuống, đêm không phải sẽ chẳng bao giờ hết?”

Hoa Tường Dung trán nổi gân xanh, nhịn xuống con biểu tình đòi học máu chết cho thiên hạ xem, đành phải nhếch lên cái mép đang cứng đờ chậm chậm phát biểu: “Hoàng thượng chẳng lẽ không biết, chúng ta Đông Tầm Quốc đất rộng của nhiều, đến trăng cũng có hai cái?”

“Nàng thật sự bị đánh hoá hồ đồ. . .”

Phía dưới tiếng bàn luận xôn xao lại vang lên, Hoa Tường Dung cảm giác chân mình sắp trụ không nổi nữa thì bỗng dung phía sau có người đỡ lấy nàng. Nàng quay đầu, cảm kích hướng Tiêu Việt Hàn đang chau mày mà nhoèn miệng: “Cám ơn nhiều, tên Hồ Ly.”

Tiêu Việt Hàn nghe thấy cách xưng hô này rất không hài lòng, lạnh lùng trừng sắc mặt tái nhợt nhưng không che giấu nổi vẻ tự tin của nàng.

Hoa Tường Dung thấy sứ giả kia nhìn về phía mình, tựa hồ là đang chờ nàng trao cho hắc ảnh trắng, nàng mỉm cười, hỏi: “Ánh trắng chỉ là một mảng ánh sáng, cũng không phải vật thể gì, chỉ cần ta đem ánh sáng kia trao vào tay ngài là được, phải không?” Nàng nhìn khờ khờ chứ đâu có ngu mà nói cho hắc biết ánh trắng là một vật thể thật sự hình cầu.

“Đúng vậy.” Vị sứ giả cười, trong mắt hiện lên một tia cổ quái đắc ý rồi bỗng lập tức hoá ánh mắt bình thường, ra vẻ như đang chờ đợi nàng.

Hoa Tường Dung không nghĩ nhiều nữa, cũng chẳng có hơi sức đâu, kiên trì dùng chút ý thức cuối cùng, bảo ai đó đem đến cho mình một chén nước trong, sau đó đưa nó cho vị sứ giả: “Đem đi đi, các người nói, chỉ cần đem trao các người ánh trắng, thì thời gian hoàng thượng trị vì có thể không giao chiến nữa.”

Sứ giả mỉm cười nhìn nước trong suốt phản chiếu ánh trắng trên cao, trong mắt hiện lên tia khen ngợi cùng một đạo ánh sáng nhạt.

Hoa Tường Dung đã không còn sức đâu suy nghĩ đến đôi mắt mang lại cảm giác quen thuộc kia, chỉ cảm thấy khí lực cả người đều tiêu tan, vừa nhắm mắt, thân mình đã mềm nhũn, trong chớp lát mất đi sạch sẽ tri giác.

Một đám người khó hiểu đi lên chứng thực, nhìn về phía cái chén bên trong có một vầng trắng tròn: “Nguyên lai là như vậy, thật sự là hay a. . .”

Tiêu Việt Hàn ánh mắt phức tạp nhìn vào người đang ngất đi trong lòng mình, một lần nữa ôm lấy nàng, xoay người muốn đi, khi đi ngang qua trước mặt Công Tôn Trường Khanh thì bỗng nhiên quay đầu nhìn thẳng vào hắc, Công Tôn Trường Khanh ung dung đứng lên đón nhận ánh mắt của Tiêu Việt Hàn. (Bùm! Phát động chiến tranh!!!)

Lúc này, nếu lão Thiên gia có thể cho Hoa Tường Dung một cơ hội nữa, nàng nhất định không chọn bản thân mềm yếu ngất đi, bởi vì trong con người của Công Tôn Trường Khanh, tuyệt đối là một loại ánh mắt mà nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khí Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Hậu Quả Sinh Ra (1)

Hoa Tường Dung đau đến khắp người toàn mồ hôi, cố hết sức quay phắt lại nhìn cái tên hiện tại đang giúp nàng bôi vết thương trên mông: “Hỗn đản! Ngươi muốn mưu sát ta sao? ! ! ! !”

(tác giả: ta nói, Dung nhi à, ngươi đừng như vậy ở trước mặt hắc nói chuyện quá là thô tục đi, tính cho hắc khỏi yêu ngươi luôn hử?)

Hoa Tường Dung dựa vào cái gì mà nói vậy, ai kêu ngươi thương ta 40 đại bản còn muốn ta thể hiện. . . đi làm cái gì chén nước chết tiệt, bà cô ngươi là nữ chính, nhưng không phải là siêu cấp nữ chính, ta cũng rất yếu ớt a a. . .)

Tiêu Việt Hàn mặt không chút thay đổi liếc nàng một cái, tiếp tục lấy thuốc trong tay từ từ chấm lên vết thương trên mông cùng trên lưng nữ tử kia, nhưng mà lực tay chính là không muốn theo ý Hoa Tường Dung, mà càng ngày càng nặng.(=]])

“Đau quá! Đau quá!” Hoa Tường Dung đau đến mắt ngập cả mấy tầng nước: “Ngươi nhẹ tay một chút. . . ngươi rốt cục là có biết bôi thuốc hay không mà thôi ngươi cũng không nói đâu, đi kêu Linh Đang đến giúp ta làm đi, a a. . . Đau a! Chết mất! Tiêu Việt Hàn ngươi cái tên vương gia bát đản này! Ngươi đừng bôi nữa. . . Ai nha! !!!”

Tiêu Việt Hàn dưới tay như cũ giúp nàng bôi lên một lần thuốc nữa, lạnh lẽo nhìn về đôi tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt lấy thân giường, toàn thân nàng thì đau đến không ngừng run rẩy.

“Bốn mươi đại bản đã là nhẹ rồi, nữ nhân ngốc!”

“Ừm. . . Cái gì?” Hoa Tường Dung sững sốt, quay đầu trừng hướng cái tên nam nhân mặt đen đáng ghét: “Ngươi nói ai ngốc? Muốn làm rõ ràng không, hôm nay rõ ràng là cái tên Vinh vương đệ đệ kia muốn hãm hại ta, để cho hoàng thượng tặng ta da quang bôi, hắc cũng đã lên kế hoạch kĩ càng! Hắc muốn bôi vì ta mà liên lụy đến ngươi, biết chưa hả?”

“Hoàng thượng ban hôn Phiêu Nhị công chúa cùng Công Tôn Trường Khanh, ngươi vì cái gì đứng lên ngăn cản, đây cũng là kế hoạch bên trong của họ?”

Phía sau thanh âm càng ngày càng lạnh như băng, hướng cái mông đáng thương của nàng mà lên tay bôi thuốc, Hoa Tường Dung từng giọt mồ hôi lớn nhỏ lăn xuống, cắn môi, cũng không tiếp tục rên la nữa.

Ngày hôm nay. . . lúc lão Hoàng thượng kia hôn cấp Công Tôn Trường Khanh, việc đó, cũng không phải nàng. . . Nhưng mà chính nàng không biết phải giải thích làm sao.

Lại một lát sau, Tiêu Việt Hàn thu tay về, xoay người một bên lấy kim nhúng vào chậu rửa sạch, sau đó đảo mắt thản nhiên nhìn đôi mắt đang thất thần của Hoa Tường Dung, cười lạnh nói:

“Cô vương thực bội phục người lâm nguy không mất khí phách, hơn nữa nhất cử nhất động của Vinh vương cũng nhìn thấy rõ ràng, càng cần phải bội phục người bị đại hình mà sau còn có thể v lấy lại thể diện cho cô vương mà lên diễn một màn “chén nước ánh nguyệt”. Hoa Tường Dung, người thật sự là càng ngày càng không đơn giản! Người nói, cô vương nên đối xử với người thế nào?”

Hoa Tường Dung ngược mắt lên, nhìn vào ánh mắt lãnh khốc đến thấu xương của nam nhân trước mặt.

Sống ở nơi thời thế tranh đoạt, người người dụng mưu đối xử với nhau, trước mặt chồng mình người nữ nhân có dã tâm lớn thì phải che giấu, cái không nên nhất chính là bộc lộ tài năng, bằng không cho dù là nàng liều mạng vì hắn, hắn cũng tuyệt đối sẽ không vì đó mà khoan dung với nàng. Nam nhân như hắn, tuyệt đối không thích được một nữ nhân xông pha bão hộ, việc đó chỉ khiến hắn đối với nàng càng ngày càng cẩn trọng đề phòng.

Hoa Tường Dung đột nhiên cúi đầu cười, cổ hết sức chống đỡ lấy thân ngồi dậy, mông vẫn còn rất đáng thương phơi bày trong không khí, nhưng ánh mắt ra vẻ ôn nhu, lại ánh lên vài phần ủy khuất nhìn hướng Tiêu Việt Hàn: “Vương Gia. . . thần thiếp chỉ là nóng lòng, không muốn Vương gia rơi vào bẫy người. Hơn nữa thần thiếp thấy Vương gia một mực nhìn dạ quang bôi trong tay mình, chỉ biết ngai nhất định nhìn ra gì đó bất thường, thiếp là từ tâm tư Vương gia mà suy đoán, thần thiếp không có cái loại suy nghĩ giáo hoạt như vậy đâu. Thiếp chỉ muốn thời thời khắc khắc được đi theo bên cạnh người. Còn cái chén nước ánh nguyệt kia, là thiếp thông qua một điển cố mà làm theo, tuyệt đối không phải thiếp. . .”

Bỗng nhiên, một trận gió lạnh vù vù kéo đến, Hoa Tường Dung kinh ngạc nhìn phía người đang đứng phía trước mặt nàng, thân mình bị người ta gió tay siết chặt, ánh mắt như băng hung hăng trừng sâu vào trong mắt mình, nàng kinh ngạc nhìn sắc thái phức tạp pha lẫn lạnh lẽo của Tiêu Việt Hàn, lời còn chưa nói xong, nhưng thật sự cũng đã quên mất mình định nói gì

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khí Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hậu Quả Sinh Ra (2)

“Người nói. . .” Tiêu Việt Hàn bỗng nhiên lạnh lùng cười, nhìn cặp mắt sáng như ngọc của Hoa Tường Dung: “Bỏn vương hẳn là như thế nào đối với người? Hả?”

“Thần thiếp. . . thần thiếp không rõ ý của Vương gia. . .” Hoa Tường Dung buông mắt nhìn xuống, giống như e ngại.

Hắn nâng cằm của nàng lên chạm vào chiếc cằm của hắn, thoát nhìn tưởng chừng như hắn nhẹ nhàng xoa dịu sự tính, nhưng sâu thẳm tâm hồn Hoa Tường Dung, cũng chỉ cảm thấy một tia uy hiếp lạnh đến tận thấu xương.

Nàng kìm nén bản thân trong nỗi oan ức hàm chứa nước mắt, nàng kìm nước mắt chui qua khóe khoé, khẽ nâng mắt lên, oan ức nhìn Tiêu Việt Hàn đang lạnh lùng híp mắt lại: “Vương gia. . .”

“Bỏn vương, bao giờ cũng tin tưởng người là một người có thể lấy lòng yêu thương của bỏn vương, sủng ái hơn nữa, cho người cái chức danh Cẩm Vương phi và có thể giữ mãi cái ngai vàng của Vương phi, chờ tương lai leo lên hậu vị.

Thế nhưng, người đã phạm vào điều tối kỵ của bỏn vương.”

“Cái gì tối kỵ?” Hoa Tường Dung mũi thút thít, vì một chút không giải thích được nên nhìn tiêu việt hàn: “Ta không có a. . .”

“Nếu muốn làm vợ của bỏn vương, người tuyệt đối không nên bộc lộ cái sự thông minh của mình ra, tài năng của người, đã khiến cho bỏn vương cảm nhận được một sự đe dọa!” Tiêu Việt Hàn lãnh lùng cười, nhưng trong mắt lại không có một chút cảm giác bị nàng uy hiếp, nhìn ánh mắt của nàng, phảng phất giống như một chú thỏ con đang một mực muốn chạy thoát kẻ thù, nhưng bị chính móng vuốt của hắn ta giữ lại.

Hoa Tường Dung nghe hắn nói xong, trợn trừng hai mắt, giọt nước mắt trong mắt nàng kìm nén không được đành rơi xuống.

Chỉ có một giọt, không cần thận rơi xuống trên tay Tiêu Việt Hàn, hắn hạ mắt xuống, lạnh lùng nhìn thứ chất lỏng trên tay mình, nụ cười trên khóe miệng càng ngày càng tỏ rõ, không thèm nhìn cằm nàng, đứng lên đảo lui lại mấy bước, nhìn nàng nằm sấp xuống giường với dáng vẻ dờ dẩn: “Người một lần nữa nghĩ kỹ lại một chút, muốn lấy lòng bỏn vương, thì mau đem đẹp chút trí thông minh của người đi, muốn bỏn vương đối với người thật lòng, cứ làm theo ta như vậy.”

Dứt lời, Tiêu Việt Hàn lãnh lũng xoay người, đi về hướng cửa phòng.

Ngay khi Hoa Tường Dung giương mắt nhìn về phía sau lưng hần thì, Tiêu Việt Hàn bỗng nhiên dừng bước, thở dài nỉ non ra: “Vô Ưu... Người nếu như thật sự chỉ là Vô Ưu, thật là có tốt lành bao nhiêu.”

Hoa Tường Dung không dám tin liễn trường lớn hai mắt, nhìn Tiêu Việt Hàn dứt lời rồi bước ra khỏi gian phòng, cửa phòng bị đóng lại hết lớp này đến lớp khác.

Nàng tin chắc là Tiêu Việt Hàn vừa mới buông ra một câu nói cuối cùng, một chữ cũng hạ giọng, tất cả đều nghe được rành rành.

Vô Ưu?

Hoa tường dung sững sốt, hần vì sao biết nàng mang tên Vô Ưu (N: Thảo×—C:chết nha kug, dám ghẹo chị!)?

(——Thấy mọi người gần đây đưa tiễn nhiều hoa tươi như vậy, khóc thương người ra đi ~~~Được rồi, ngày hôm nay ta BH một lần, canh năm rồi~~~
lạp lạp lạp, ta cần cù tích chút ong mật, lạp lạp lạp ~~~)

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hệ Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Câu nói dứt khoát của Tiêu Việt Hàn đêm đó khiến trong đầu Hoa Tường Dung choáng ọi là choáng

Hoa Tường Dung không cần phải nghỉ dưỡng vài ngày, kỳ thực nàng đang dưỡng thương, cái mông của nàng a, tuy rằng nói chuyện bằng roi vọt chỉ tổ làm cái mông của nàng tụ máu bầm, thế nhưng vết thương của nàng nặng lắm rồi, da của nàng vốn dĩ đã nhạy cảm, người ấn một cái có thể làm đỏ lên, huống gì bị ngược đãi như thế này.

Hoàn hảo hoàn hảo, đứng mười ngày nàng đã có thể năng động xuống giường đi lại, hai mươi ngày sau vết thương trên mông đã đỡ nhiều lắm, một tháng sau, nó đã hoàn toàn lành lặn, không chỉ có đi mà còn chạy nhảy, ngay cả khi có giấy dựa một chút cũng không có cảm giác đau, một tí vết tích cũng không có, tha phải khâm phục cái loại thuốc bôi da trong hoàng cung, thực sự là thứ tốt a.

Nếu như su đó nàng có thể quay về thế kỷ 21 thành công, nàng nhất định phải tận dụng lấy thật nhiều loại thuốc này đem về, một phần nàng thường đi mua lưu diễn khắp nơi, một phần để đem về bán kiếm tiền nuôi sống bản thân, haiz thật đúng là... Ha ha ha ha...

Không biết dạo gần đây nàng có nhàn nhạ hay không? Không có phương pháp gì, rất không hạnh phúc, nàng một lần nữa bị tên Tiêu Việt Hàn xảo quyết tâm tà nham hiểm giả dối như cáo già tấn công vào cả trong lẫn cung, tuy rằng vương phủ không có lãnh cung, thế nhưng có là lãnh cung đi chăng nữa nàng cũng chả quan tâm...

Mãi đến mười ngày sau, tại hoàng đô Hoa Tường Dung chán chết đi được, một chút cũng không muốn đi tìm Tiêu Việt Hàn tâm sự trong vài ngày, nàng một lần nữa leo lên xe ngựa trở về

Chỉ là lúc này đây, nàng và Linh Đương mỗi người ngồi thoải mái trên một chiếc xe ngựa, mà Tiêu Việt Hàn cũng một mình ngồi trên xe ngựa, không hề nghĩ rằng sớm chiều gặp nhau.

Hoa Tường Dung không biết vì sao hần luôn muốn giữ khoảng cách mà còn tỏ ra khó chịu như vậy nữa, chỉ là trước khi lên xe ngựa, nàng mạnh mẽ vừa chuyển đầu, thấy được từ cửa thành Hoàng đô có một quán trà nhỏ, người đang ung dung uống trà chính là Công Tôn Trường Khanh.

Hoa Tường Dung nhìn về phía hần thì, nêu không có lúc gặp lại thì hần đây là loại người trong bụng toàn là sách vở, tuy rằng không biết Công Tôn Trường Khanh đến tột cùng suy nghĩ cái gì, thế nhưng hần đã đồng ý nâng niu công chúa trong một thời gian, đã từng nằm chết tại lòng của Hoa Tường Dung rồi, không được nổi dậy một tia gọn sóng, nàng khẽ nhìn Công Tôn trường khanh nâng chén phảng phất nụ cười của sự tiễn biệt, tha cố ý không chú ý đến sự buồn bã sâu thẳm trong đôi mắt hần cùng sự quyến luyến, xoay người vào xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi trên đường, Hoa Tường Dung không biết đến tột cùng thiếu sót cái gì, nói chung, nàng luôn gợn to đôi mắt sáng trong của mình nhìn Linh Đương, nàng luôn luôn nhớ tới cái gã kia, Tiêu Việt Hàn, ở trong xe ngựa bắt nạt nàng nhưng không có thực sự xúc phạm nàng

Nữ nhân thực sự đều bị coi thường như vậy sao? Hoa Tường Dung ở trong lòng thầm chửi, nàng thế nào cũng phải lại chờ đợi Tiêu Việt Hàn như vậy hần bỗng nhiên vạch trần mặt nạ xe ngựa, lạnh lùng nói một câu rất tàn khốc: “Đưa ta qua kia ngồi.”

Thế nhưng chờ đợi hai ngày rồi, bọn ta không có đợi được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hệ Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chiến Tranh Lạnh

Linh Đang vẫn giúp Hoa Tường Dung “bất tỉnh” thay y phục tốt nhất, rồi nghe theo Tiêu Việt Hàn xuống xe, trở về chiếc xe ngựa lúc nãy nàng cùng Hoa Tường Dung ngồi, bất quá, lúc này chỉ còn có mình nàng, ai.

Hoa Tường Dung đắc thắng ngồi trên xe Tiêu Việt Hàn, tuy rằng đây là kiểu ngồi hôn mê dựa vào thành xe.

Chưa đến nửa khắc sau khi xe ngựa bắt đầu rời đi, Hoa Tường Dung bỗng nhiên mỗi lung, ách xì một cái ngồi dậy, kinh ngạc xoay đầu nhìn về Tiêu Việt Hàn nhắm mắt trầm ngâm ở một bên: “Nha! Vừa xảy ra chuyện gì vậy? Làm sao ta lại ở đây với ngươi?”

Tiêu Việt Hàn mở mắt, không thèm để ý nàng, tiếp tục nhắm mắt lặng lẽ nghỉ ngơi.

Thấy phản ứng của hắn, Hoa Tường Dung sờ sờ mũi, tiến lại bên cạnh hắn muốn rót cốc trà nóng uống một chút, nếu đã được trở về chỗ này, nàng cuối cùng cũng đã gây chuyện chính đáng.

Hoa Tường Dung rót chén trà, đang cầm đưa lên miệng, cố ý uống bật ra âm thanh chớp chớp rất lớn, rót cuộc cũng làm cho Tiêu Việt Hàn chú ý, thấy hắn mở mắt vô tình nhìn nàng, nàng vội vã mở miệng cười ngọt ngào: “Hắc hắc... Cái đó, ta...”

Ngay khi nàng muốn cùng Tiêu Việt Hàn nói chuyện phiếm giết thời gian, Tiêu Việt Hàn lại tiếp tục nhắm mắt, căn bản là xem nàng như không khí.

Lời nói đang đến đầu lưỡi bỗng xấu hổ nghẹn lại trong miệng Hoa Tường Dung, nàng ho nhẹ một cái, mím môi, rồi lạnh lùng quay người qua Tiêu Việt Hàn là lưỡi, lui về góc phòng cầm chén trà nóng tiếp tục uống.

Cho đến khi nàng uống tới tới lui lui rót đến chén trà thứ năm, Tiêu Việt Hàn vẫn không thèm nhúc nhích hay để ý đến nàng, Hoa Tường Dung cũng không chịu nổi nữa, bỗng nhiên nghiêm trọng buông chén trà: “Dừng xe!”

Tiêu Việt Hàn cuối cùng cũng mở mắt, nhíu mày nhìn nàng: “Ngươi lại muốn làm cái gì?”

Hoa Tường Dung đỏ mặt, cố mím miệng không nói cả buổi, cuối cùng chịu không nổi nói: “Ta uống nhiều nước trà, muốn xuống xe đi giải quyết không được sao?”

Trong nháy mắt, trên mặt Tiêu Việt Hàn lãnh khốc bạc tình xuất hiện một kẽ hở (ko hiểu nha :(), nhìn Hoa Tường Dung mắt lộ lên ý cười, nhưng trong nháy mắt lại trở lại phẳng lặng như trước.

Cuối cùng, Hoa Tường Dung nhảy xuống xe, may là mưa tạnh rồi, Hoa Tường Dung chạy rất xa rất xa, giải quyết tí ti, lại đỏ mặt quay trở về.

Lần thứ hai trở lại xe ngựa, Tiêu Việt Hàn đã nằm nghiêng trên gối mềm, tiếp tục xem binh thư.

Hoa Tường Dung đỏ mặt, ngồi trong xe, nheo một hồi lại lết lết đến bên cạnh hắn, gơ bàn tay nhỏ bé lên nhẹ nhàng cầm lấy y phục trên vai hắn: “Ài...”

Tiêu Việt Hàn không thèm để ý tới nàng.

“Uy!” Hoa Tường Dung cắn cắn môi, tay nhỏ cầm lấy quyển sách trên tay hắn: “Vương gia...”

Tiêu Việt Hàn vẫn không thèm để ý tới nàng.

“Ngươi thực sự không nhìn ta à...” Hoa Tường Dung cúi đầu: “Uy? Ngươi mà lại như thế sao? Người ta chỉ là thông minh có một chút thôi, ngươi lại vì... chuyện này mà chiến tranh lạnh với ta, thật vô lý à? Hơn nữa ngươi lại là đại nam nhân, thế nào lại không phóng khoáng một chút nữa... Ngươi nói có đúng hay không...”

Thấy hắn bất động, Hoa Tường Dung bĩu môi, đảo mắt vòng quanh, đột nhiên cười xấu xa, cúi đầu xuống tai Tiêu Việt Hàn kề môi đến phía dưới, có tiếp tục diễn mềm mại đáng yêu cũng chẳng được hắn chú ý, vậy mà Tiêu Việt Hàn bỗng nhiên ngồi dậy, nàng chớp mắt một cái, chất vật té ra sau, không cẩn thận đầu đập vào bàn chân nhỏ, nhìn toàn thân giống như một cái bao)

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Cô Vương Đối Với Người Thực Thất Vọng

Tiêu Việt Hàn thở dài, quay đầu nhìn nhặt nhìn nàng: “Đem nước mắt thu hồi đi.”

“Ồ...” Hoa Tường Dung sùng sốt, vội vàng giơ tay lên xoa xoa nước mắt, sau đó ngồi chồm hổm ở phía sau hắn, mong đợi nhìn tia uy khuất của hắn: “Người chịu để ý ta rồi sao? Mỗi lần người tính toán là đều không để ý tới ta.”

Tiêu Việt Hàn chính là khêu lên môi mỉm cười, lạnh lùng cười, nhìn bộ dáng quỵt miệng của nàng: “Từ lúc nào, Phù nhi cùng Ngọc Trà diễn trò nay cũng tới lượt người, phỏng chừng những ngày an nhàn của các nàng cũng sắp hết.”

“Ách?” Hoa Tường Dung khó hiểu nhìn biểu tình cười như có như không của hắn: “Người thế nào nghĩ ta đây là diễn trò? Chẳng lẽ người đến giờ vẫn không nhìn ra được ta là thực tâm? Vương gia...” Hoa Tường Dung đột nhiên có chút “kích động” (sao tự xưng muốn sửa thành “động sắc” wó) nhào lên trước, ôm chặt lấy vai Tiêu Việt Hàn: “Thần thiếp là thực sự thích ngài, yêu ngài, chẳng lẽ ngài ko cảm nhận được? Không thể thật lòng chấp nhận tình cảm của thiếp sao?”

Lời này của nàng, bất cứ ai nghe qua tất đều là người người say lòng a...

(:] Ta ói)

“Thật sao?” Tiêu Việt Hàn trong mắt hàn ý dần dần tụ lại thành một khối, khẽ giơ tay đẩy đôi cánh ngọc trên người mình: “Người yêu cô vương?” Hắn cười lạnh hỏi.

Hoa Tường Dung sùng sốt, ngược mắt lên nhìn thẳng hắn.

Ánh mắt hắn như xuyên thấu, cơ hồ nhìn rõ mọi biến chuyển trong đầu nàng, Hoa Tường Dung cắn chặt răng: “Yêu!”

Nhưng là nàng không ngờ được lời mình vừa khẽ khàng thốt ra, trào phúng cùng xem thường đã vây chặt trong mắt hắn, làm cho nàng còn định thao thao bất tuyệt “tình nồng ý đậm” của mình với hắn giờ trong lòng đã dâng lên một cổ căng thẳng, Tiêu Việt Hàn cầm lấy cổ tay nàng, nhẹ nhàng lôi kéo, liền đã có thể đem nàng vây gọn ghẽ trong lòng ngực, hắn cúi đầu xuống nhếch môi cười: “Yêu như thế nào?”

Hoa Tường Dung bình tĩnh thăm dò ánh mắt căn bản một chữ của nàng cũng không tin kia, nhìn ra môn một ẩn ý trong lời hắn là cần hành động của nàng chứng minh, nhưng nếu lúc này đẩy nàng đi nhằm bước thì những cố gắng bao ngày qua chẳng phải như muối bỏ bể.

Nàng nhìn mi: “Người muốn ta làm gì thì mới tin tưởng đây?”

Tiêu Việt Hàn tà ý cười, cúi đầu xuống giữ chặt cánh môi mềm mại của nàng, trần trọc khuấy đảo, trong mắt chỉ có dục vọng, không có cảm tình.

Hoa Tường Dung đến giờ mới biết gặp ma là như thế nào, nhưng ngẫm nghĩ thấy như vậy cũng tốt, người nam nhân như hắn trong lòng căn bản không chứa nổi một nữ nhân, nói gì tới đàm luận tình yêu cùng mình?

Nàng trái lại mai phục nhiều lần như vậy, cũng chưa bao giờ chạm được tới trái tim hắn, đối mặt nhau như thế này hắn còn hướng nàng châm chọc, đây không phải chỉ đơn giản là nhằm vào Hoa Tường Dung, mà còn là nhằm vào nội tâm nàng- Liễu Vô Ưu. Nghĩ như thế, tâm nàng đột nhiên dâng lên một cảm xúc khác lạ. Đau thương.

Qua chuyện này nàng phải thấy rằng mình không thông minh, ngược lại rất nhu nhược, rất ngu ngốc, bởi vì nàng đã hiểu rõ kẻ thù của mình là ai thế nhưng lại vì hắn mà động tình, tuy rằng chỉ là một thoáng, muốn nhỏ ra chẳng khó, nhưng vẫn phải cười nhạo bản thân mấy phần, biết rõ hắn làm thế nào có khả năng “yêu”, nàng lại cố tình kiếm đi nét bút nghiêng, giờ tự thấy ngậm ngùi.

Nhưng theo như lời Tiêu Việt Hàn, hắn có thể thứ cho nàng cái tội thông minh, nhưng làm sao khoan dung cho kẻ nguy hiểm như nàng tồn tại, dù sao, nàng là con gái của Hoa Cẩm Đình, một trái bom hẹn giờ, là quân cờ đứng giữa hai thế lực.

Một đêm này, là lần triển miên đầu tiên của hai người từ sau một tháng, chính là triển miên cả tháng không bằng một lần dứt khoát, thẳng đến lúc nàng một đến mê man, hắn hết thấy cuối cùng mới chịu kết thúc.

...

Bên ngoài tiếng động lớn nhỏ, ngời ngời ồn ào không dứt, Hoa Tường Dung chuyển người, mở mắt ra, phát hiện trời đã sáng, quay đầu nhìn lại, nam nhân bên cạnh như cũ vẫn còn ngủ, nàng vạch màn nhìn ra bên ngoài, nhận thấy hình như là đã vào thành, lập tức hướng đến cấm vương phủ, nàng chợt nhớ tới Lục Thực thôn nọ, lập tức xoay người nhìn chằm chằm Tiêu Việt Hàn.

Chỉ có ngay lúc này, thật giống cái ngày nàng xuyên qua, người nằm trên giường là một nam nhân hết sức tuấn mỹ, hắn nhắm hai mắt, khiến cho nàng thực xúc động, hắn mở mắt ra, thiên địa vạn vật đều bị hút vào xoáy mắt ấy.

Ở nơi này càng hiểu biết bao nhiêu nàng càng phát hiện được, cũng chỉ có khi đang ngủ, Tiêu Việt Hàn mới là chân chính vô hại, trên mặt không có bất kỳ một mặt nạ nào.

Hoa Tường Dung quan sát hắn lần nữa, nghĩ đến những lời hắn nói đêm qua. Bây giờ nếu trở về vương phủ, sau này nếu có thấy mình hắn cũng lười nhìn,

nàng sẽ lại một mình cô độc trong Tuyết Linh Viên, dù sao thì cái câu không có tí trọng lượng “Ta yêu người” kia đã khiến cho mọi câu nói dối của nàng từ đầu đến giờ hết thảy bị bóc mẽ.

(chắc ý bạn HTD là chút tự trọng cũng ko còn)

Hoa Tường Dung hạ mắt xuống đã thấy ngay Bạch Ngọc Bàn Long bài nằm lẫn trong đám quần áo của hắn, lại giương mắt nhìn người đang ngủ trên giường kia, căng thẳng trong lòng, liền đưa tay xuống lấy nhằm chặt đứt chút nhớ nhung luyến tiếc đang dần thành hình trong lòng kia.

Nào biết, mới chạm được vào ngọc bài, Hoa Tường Dung lập tức thấy đau, tay mình đã bị người cầm chặt.

Tiêu Việt Hân chậm rãi ngồi dậy, nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngác của nàng, lạnh lùng cười, một phen hất tay nàng ra, sửa sang lại quần áo, âm thầm phun ra một câu, ngay sau đó lập tức xuống xe

“Cô vương, đối với người thực thất vọng.” Hắn như thể thân nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Hề Phế Khi Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.